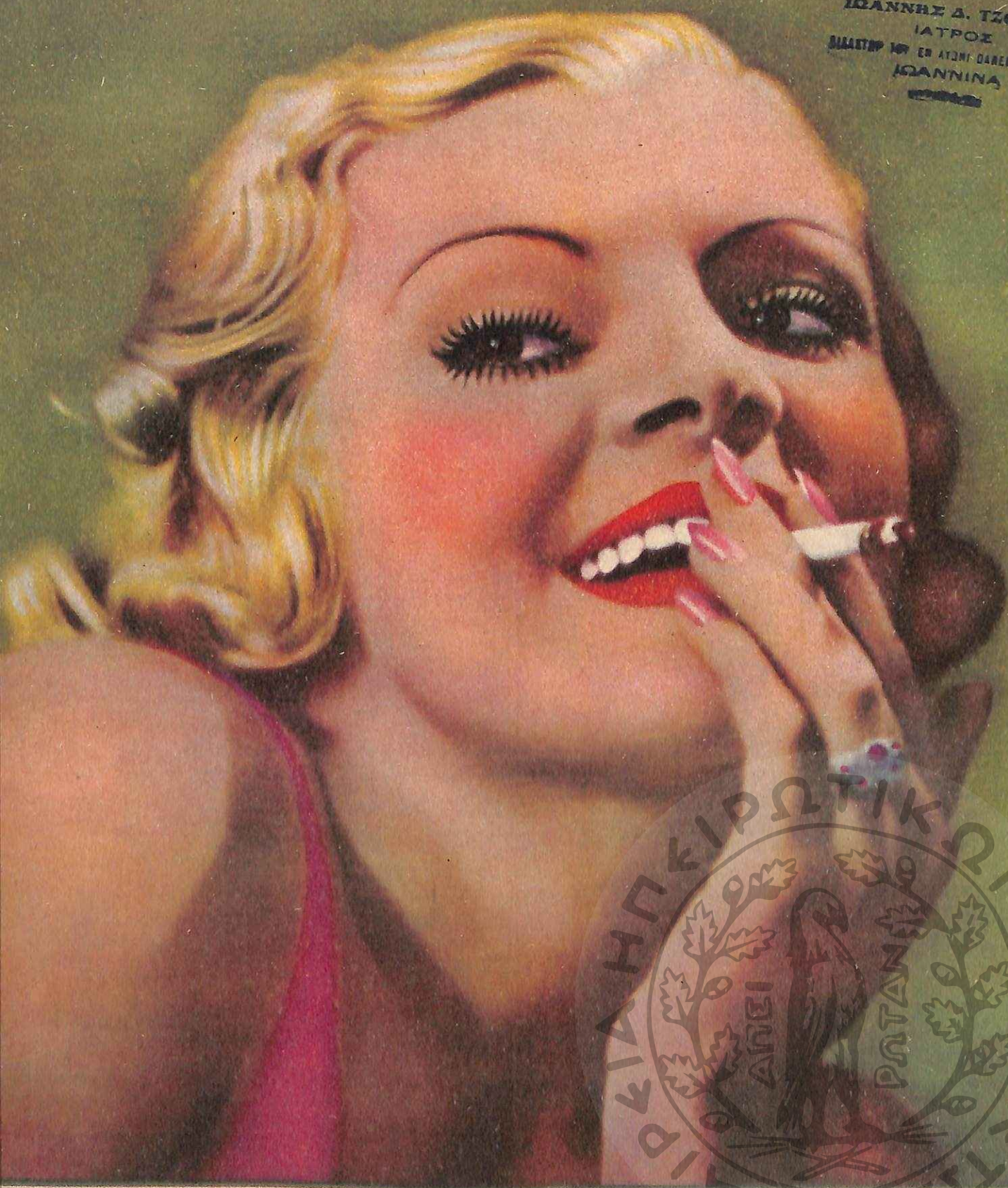

ΑΤΙΔΑΝΤΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΔΕΙΧΤΗ ΜΕ ΕΝ ΑΙΣΘΗ ΟΔΟΝΤΟΛΟΓΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΔΡ. 24 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ- 4 ΔΡΧ.
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Μεταξύ του περιοδικού τύπου των Βαλκανίων την πρώτη κυκλοφορία είχε

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γραφεία:

Ευριπίδου 8 (Μεγαρόν Τσαγγάρη, Κεντρικών Πρακτορείων Εφημερίδων) Εμβόσματα επίταγαι κτλ. επ' ονόματι του ιδιοκτήτου.

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Εσωτερικού: Έτησια Δραχ. 200

Εξάμηνος Δραχ. 110

Εξωτερικού: Έτησια Δολάρια. 2

Αίραι Άγγλιας. 2.10

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 24

ΑΘΗΝΑΙ 14 Σεπτεμβρίου 1935

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΠΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΓΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ.

Προς τους αναγνώστας
Κωνσταντινουπόλεως

Με μεγάλη μας χαρά σας πληροφορούμε ότι ο έκλεκτος διηγηματογράφος και συνεργάτης της «Ατλαντίδος» κ. Στ. Στανέλλος θα βρίσκεται στην Πόλη προσωδώς.

Όσοι, λοιπόν, από τους αναγνώστας μας και αναγνώστριάς μας, ως επίσης οι ανταποκριταί μας θέλουν να επικοινωνήσουν μαζί του για τα ζωτικά συμφέροντα του περιοδικού μας, και για την ίδρυσι παραρτήματος Ε. Φ. Α., ως και εν γένει για κάθε τι που θα σχετίζεται με το περιοδικό μας, θα έχουν την ευτυχία να το βρουν και να το συζητήσουν με την ευκαιρία αυτή της άφιξώς του στην Πόλη.

★

Το 2ο εξώφυλλό μας

Είνε ένα από τα σπουδαιότερα έργα της Ινδικής τέχνης, και ανήκει στον περίφημο ζωγράφο Μάχμα Ταπούλα.

Η θεά Κάλι αναπαριστάται σε μια τελετή από τη βασίλισσα Νίρνα Μάλα Χαφάζα.

Η θεά της Αρετής με τη θεά της Ήδονης αντικρύζουν τον πύθηκο, ο οποίος αναπαριστά τον Πλούτο.

Τίποτε δεν γίνεται στον κόσμο, λένουν οι σοφοί Ινδοί και ο μέγας απόστολος της Βατού—Αγιάνα, δίχως την Αρετή, τον Πλούτο και την Ήδονή.

Όποιος κατέχει και τα τρία αυτά πράγματα, δεν διαφέρει σχεδόν τίποτε από τη θεότητα.

‘Αγάπες

του 1935

Είνε το νέο ελληνικό μυθιστόρημα που από το μεταπροσεχές φύλλο της «Ατλαντίδος» αρχίζουμε τη δημοσίευσιν.

ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ 1935
του συνεργάτου μας

ΡΩΜΑΙΟΥ

είνε ένα αισθηματικό ρομάντσο, γεμάτο ερωτικές περιπέτειες που θα γοητεύσουν το αναγνωστικό μας κοινό.

ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ 1935
είνε παρμένο από τη σύγχρονη μοντέρνα ζωή.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΑΣ

Όσοι έχουν τα δελτία του 2ου βιβλίου ή αν δεν έχουν, μας φέρουν τα τεύχη και πάουν μία σημείωσι από τα γραφεία μας, μπορούν να πάρουν από τον Έκδοτικό Οίκο

Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ & ΣΙΑ

Σταδίου 48

ΤΑ ΚΑΤΩΘΙ ΒΙΒΛΙΑ

Με 5 δρ. και 4 δελτία

ΚΕΣΣΕΛ: «Νύχτες πριγκίπων».
ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ: «Μεγαλουργήματα του 21».

ΜΕΡΙΜΕ: «Κάρμεν».

ΜΠΡΑΝΙΑ: «Ο παράξενος άνθρωπος».

ΜΠΡΑΓΜΑΧΑΡΙ: «Ινδικός Μαγνητισμός».

ΠΑΠΑΣΙΡΑΗΓΑΚΗ: «Ο Γκάντι».

ΠΙΣΣΑΝΟΥ: «Φυσιολογία».

ΣΑΑΔΗ: «Γκουλιςτάν».

ΣΑΝΚΑΡΑ: «Η μνήμη».

ΣΚΟΚΟΥ: «Επιγράμματα».

ΧΑΜΣΟΥΝ: «Βασίλισσα του Σαβά».

Με 8 δρ. και 4 δελτία

ΑΡΤΣΙΜΠΑΤΣΕΦ: «Σάνιν».

ΓΟΝΤΖΑΜΠΙΡ: «Μάρκος ο Μηδενιστής».

ΚΟΚΚΙΝΟΥ: «Μυστική φωνή».

ΜΠΑΛΖΑΚ: «Μπαρμπα Γκορί».

ΜΠΟΥΛΒΕΡ: «Τελευταία ημέρα Πουμπίας Α΄ Πουμπίας Β΄».

ΑΡΕΤΙΝΟΥ: «Τριλογία».

ΣΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ: «Εμπορολογία».

Οι εν ταις επαρχίαις μπορούν να στείλουν το αντίτιμο εις γραμματόσημα πλέον δρχ. 3 δια ταχυδρομικά έξοδα.

Αυτά μέχρις ότου εκδοθούν.

Οι θλιμμένες καρδιές

το αριστούργημα αυτό της έκλεκτης συγγραφέως

Μ. ΝΤΕΛΛΥ

Για το όποιον φροντίζετε από σήμερα να φυλάττετε τα νέα δελτία μας.

Επειτα από το 4ο δελτίο θα παραλαβείτε τον τόμο του νέου αριστεύοντος.

Οι εν Αθήναις θα πάρουν το βιβλίο μας από το ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΙΟΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ (δός Ευριπίδου 8) και από τα καταστήματα του Έκδοτικού Οίκου Μ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ και ΣΙΑ (Σταδίου 48).

Οι εν Πειραιεί από το υποπρακτορείον του Κεντρικού Πρακτορείου Εφημερίδων (Ναυαρίνου 1).

Οι εν ταις επαρχίαις θα πάρουν το βιβλίο μας από τα υποπρακτορεία του ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΙΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ.

**Εκδόρμη της «ΕΦΑ»
στη Χαλκίδα**

Παρακαλούνται οι αναγνώσται και οι αναγνώστριες της «Ατλαντίδος» να προσέλθουν μέχρι του Σαββάτου 14/9/35 να εγγραφούν για τη 2α Έκδορμη της «Ενώσεως Φίλων Ατλαντίδος» στα γραφεία της «Ατλαντίδος», Ευριπίδου 8 καταβάλλοντες δραχ. 20 το εισητήριο με επιστροφή και να παραλάβουν και τα σήματα κομμοδότης Ε. Φ. Α.

Οι αναγνώσται δύνανται νάρθουν στην εκδόρμη οικογενειακώς ή με τους φίλους τους.

Η ανθολογία των νέων

Επειδή πολλοί από τους νέους μας δεν έφρόντισαν να συμμετάσχουν στην έκδοσιν της «Ανθολογίας», τους πληροφορούμε ότι δίνουμε νέα διορία εγγραφής μέχρι της 21ης Σεπτεμβρίου 1935.

Όσοι λοιπόν θέλουν να συμμετάσχουν δηλαδή όσοι μας έχουν στείλει συνεργασία τους και θέλουν να δημοσιευθῇ ένα ποιήμα τους ή πεζό, οφείλουν να αποστείλουν ταχυδρομικώς ή να περάσουν να καταθέσουν την αξία των αντιτύπων που θέλουν να τους κρατήσουμε μετά την έκδοσιν διότι τα βιβλία θα είνε αριθμημένα, ή δὲ έκδοσις θα γίνῃ σε τόσα αντίτυπα όσες δηλώσεις υπάρχουν.

Δήλωσις

Ειδοποιούνται οι κ. κ. πελάται μας, ότι ο πρώην εισπράκτωρ μας Ιωάννης Χρυσόμαλλης ουδεμίαν σχέση έχει πλέον με το περιοδικόν μας. Το περί ου ο λόγος πρόσωπον απελύθη της υπηρεσίας μας. Πᾶσα διαφήμισις δέον να γίνεται ἀπ' ευθείας διά του περιοδικού μας, αἱ δὲ ἀποδείξεις εισπράξεως δέον να φέρων την υπογραφήν του διευθυντοῦ κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου και την σφαιίδα της «Ατλαντίδος».

**Οι νέοι μας
στην ἐπαρχία**

Οι νέοι λογοτέχνες της ἐπαρχίας, όσοι μᾶς ἔχουν στείλει ποιήματά τους ή πεζά, και τὰ όποια θέλουν να δοῦν δημοσιευμένα στον τόμο της «Ανθολογίας», πρέπει να σπεύσουν να δηλώσουν το ταχύτερον πόσα αντίτυπα πρέπει να τοῦς κρατήσουμε, ἀποστέλλοντας συγχρόνως το αντίτιμο πρὸς δρχ. 25 ἑκάστον.

Θὰ δοῦν τόσα αντίτυπα όσα θὰ ἔχουν προαγορασθῇ.

Όσοι δὲν δηλώσουν ἐντός της προθεσμίας (δὲς 21/9/35, δὲν θὰ μπορέσουν να πάρουν αντίτε, α, διότι τὰ βιβλία θὰ είνε ἀριθμημένα.

"Όταν χωρίζουνε...

Αισθηματικά ζητήματα

Φαίνεται πως η καθημερινή ζωή, με τις μικροτραγωδίες της και τα μικροδράματά της, θα μάς δίνει τακτικά θέματα για τη σελίδα αυτή, στην οποία κάθε εβδομάδα προσπαθούμε να κάνουμε μία ψυχολογική ανατομική του έρωτος.

Στο προηγούμενο φύλλο, μιλήσαμε για τη φιλάρεσκη γυναίκα, εκείνη που της αρέσουν νάχη πολλά θύματα, να τὰ θλέπη να σφραγιστούν δυστυχισμένα πίσω της και να μην αισθάνεται τον παραμικρό οίκτο γι' αυτά. Αφορμή μας είχε δώσει η αυτοκτονία ενός υπαλλήλου στον Πειραιά, που προέβη στο άπνευστο διάδημά του γιατί δεν τον αγαπούσε μία όμορφη, μιά άκαρδη νοσοκόμος.

Αυτή την εβδομάδα, είχαμε ένα νέο έρωτικό επεισόδιο: Μία δεσποινίς άδειασε ένα μπουκαλάκι βιτριόλι στο πρόσωπο του αγαπημένου της και τον έστράωσε σχεδόν δολοκληρωτικά. Αιτία: Είχε πάψει —όπως είπε— να την αγαπά! Αυτό το θλιβερό έπεισόδιο, μάς δίνει την ευκαιρία να μιλήσουμε και για έναν ακόμα τύπο γυναίκας μιά και άντρα ακόμα! Τον τύπο που διώχνεται και επιμένει! Τον τύπο της ενοχλητικής και του ενοχλητικού, που θα μπορούσαμε να τον πούμε: Τον τύπο της βεντούζας! Χοντρός κάπως ο χαρακτηρισμός, αλλά χαρακτηρίζει άρκετά τον τύπο για τον όποιον θα μιλήσουμε.

★

Ας αρχίσουμε από την αρχή ενός ειδικού. Ένα όμορφο θράδυ, εκείνος και εκείνη εξομολογούνται τον αμοιβαίο έρωτά τους. Συμφωνούν ν' αγαπιούνται και όρκίζονται αγάπη και πίστι για πάντα. Αυτό το «για πάντα» όμως, όπως ξέρουμε όλοι και όλες, έχει σχετική σημασία. Περνάει ώριμος καιρός, άλλοτε λίγος, άλλοτε πολύς και ο έρωας αρχίζει να σώνει. Το έρωτικό αίσθημα έχει διανύσει πιά την τροχιά του. Πολύ συχνά ο έρωας σώνει συγχρόνως ή σχεδόν συγχρόνως, στις καρδιές και των δύο. Τότε τα πράγματα είναι εύκολα. Άλλοτε όμως ο έρωας σώνει στην καρδιά του ενός μόνον. Ας πούμε στην καρδιά εκείνου...

Εκείνος, λοιπόν, θαρέθηκε πιά. Ίσως δεν βρήκε στο πρόσωπο εκείνης τὰ χαρίσματα που περίμενε, ίσως κάποια άλλη

να θρέθηκε στη ζωή του και να τον ετράθηξε. Αναγγέλλει, λοιπόν, σέ κείνη την απόφαση του χωρισμού. Κι' αυτός ο χωρισμός, άλλοτε έρχεται ήρεμα σαν κάτι το μοιραίο και το αναπόφευκτο και άλλοτε έπειτα από έναν καυγά, που σκηνοθετείται καταλλήλως από τον ενδιαφερόμενο.

Τί γίνεται τότε;

Η εγκαταλειπόμενη τότε κλαίει και παραπονείται, αλλά υποκύπτει στο μοιραίο και δέχεται το χτύπημα με υπομονή. Πότε τηρεί στάσι αίσθησής αξιοπρέπειας και χωρίζει για πάντα, χωρίς παράπονο, χωρίς δάκρυ —φανερό τουλάχιστον. Και στις δύο αυτές περιπτώσεις, η γυναίκα που εγκαταλείπεται, δεν επιμένει. Άλλά υπάρχει και τρίτη περίπτωση: Όταν εκείνη είναι στριμμένος τύπος και δεν έννοει να παραιτηθεί από έναν καταδικασμένο έρωτα. Από τη στιγμή που θα εγκαταλειφθεί, γίνεται η σκιά εκείνου. Τον παρακολουθεί, πηγαίνει στο γραφείο του, τον περιμένει απ' έξω, τον σταματάει στο δρόμο, τον παρακαλεί, τον ικετεύει, κατόπιν τον ιρίζει και τον άπειλει.

Μ' άφησε για μιά άλλη, έ; «Αμ» ένοια σου και την έξω έγω! Τάχω μάθει όλα, Άν δεν την άφησες και δεν ξαναγυρίσεις σέ μένα, θά τὸ πληρώσης άκριά.

Και πραγματικά τάχει μάθει όλα. Ποιά είνε εκείνη «που της τὸν πήρε», που την έγνωρισε, που πᾶνε, τί λένε, όλα, μιά δλα! Και αρχίζει την πολιορκία. Του δημιουργεί έπεισόδια. Γίνεται η σκιά του, μιά σκιά άπειλητική όμως κι' ενοχλητική. Γίνεται «κολλητοίς», όπως λένε!

Κι' αν είνε κανένας τύπος κακής ή ανισόρροπης γυναίκας, ή αν ή ζήλεια και τὸ μίσος την τυφλώσει τόσο πολύ, τότε φτάνει κι' ως τὸ βιτριόλι. Έκδικείται τὸν... «αγαπημένο» της!

★

Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με τὸς άνδρες που εγκαταλείπονται. Πολλοί από αυτούς, που δεν παίρνουν με ψυχραιμία τὸ χτύπημα του χωρισμού, επιμένουν να ξανακερδίσουν τὸ χαμένο παιχνίδι. Κάνουν κι' αυτοί τὸ ίδιο. Γυρίζουν ώρες ολόκληρες έξω από τὸ σπίτι της γυναίκας που αγαπούν, την περιμένουν έξω από τὸ γραφείο που εργάζεται, την παρακολουθούν, την ικετεύουν, της στέλνουν γράμματα γεμάτα παρακλήσεις και όταν αυτές δεν πιάσουν, αρχίζουν τις άπειλές.

«Ετσι, φθάνουν κι' αυτοί στο δράμα! Τὸ περίστροφο ή τὸ μαχαίρι! Και διαβάσουμε στις έφημερίδες: «Τὸ θρασύ άγριο έρωτικό δράμα. Της έδωσε πέντε μαχαίριές, γιατί τὸν είχε εγκαταλείψει!».

★

Τί κερδίζουν οί έρωτευμένοι αυτοί με τὴν ενοχλητική επιμονή τους; Τὸ ρεζίλιμα και μόνο. Πολλές φορές τὸς άποπαίρνουν. — Μ' άφίνεις ήσυχο, κυρά μου; Επὶ τέλους πά' το άπόφασι!...

«Μ' άφίνεις ήσυχο, κυρά μου», λέει εκείνος, σέ κείνη που ως προχθές ακόμα της ψιθύριζε:

— Δικός σου για πάντα.

— Άλλά και ή ενοχλούμένη γυ-

—Μ' άφίνετε ήσυχη, κύριε, ή θά με κάνετε νά φωνάξω κανένα πόλιμαν;

Νά τί κερδίζουν κι' εκείνες κι' εκείνοι που επιμένουν και γίνονται «κολλητοίς». Θυσιάζουν τὴν αξιοπρέπειά τους σέ σημείο άφάνταστο και ύφίστανται μιά τέτοια μείωση στὰ μάτια εκείνου ή εκείνης, που αν τὸ ήξεραν θάσπευδαν ν' αυτοκτονήσουν από ντροπή... Καμιά έλπίδα για να ξαναγυρίσει τὸ πρόσωπο που έφυγε δεν υπάρχει. Μά άπολύτως καμιά... Όλες οί προσπάθειες μοιάζουν με τὰ κύματα που, όση μανία κι' αν έχουν, σπάνε στους βράχους και ξαναγυρίζουν πίσω άφρισμένα. Και αναγκάζουν τὸν ενοχλούμενο νά λή:

—Βρέ τί κακό έπαθα... Δεν έσπαγα τὰ πόδια μου καλύτερα τότε που την έγνώριζα!...

Ένῳ αντίθετος, πόσο κερδίζει ένας έρωτευμένος που εγκαταλείπεται και παίρνει τὴν εγκατάλειψί του με αξιοπρέπεια.

—Αφού τὸ θέλεις, άς χωρίσουμε.

Χωρίζουν. Μπορεί νά υποφέρουν, νά πονούν, νά κλαίνε τὴ νύχτα, αλλά τὸν πόνο τους δεν τὸν δείχνουν, ξὼς ότου ο καιρός άπαλύνει τὴν πληγή. Φροντίζουν νά μὴ συναντῶν τὸ πρόσωπο που αγαποῦσαν. Άλλά κι' αν τὸ συναντήσουν καμιά φορά, τὸ χαιρετῶν μ' ευγένεια και τυπικότητα, χωρίς νά κάνουν νύχι για τὰ περασμένα. Αυτὴ ή υπερφάνεια κάνει έντύπωση στὸν άλλον. Άκόμα, προκαλεί και τὸ πείσμα:

—Μά τί διάβολο! σκέπτεται. Καθόλου δεν πειράχτηκε από τὴν εγκατάλειψι;

«Ε, λοιπόν. Αυτοί οί έρωτευμένοι, οί αξιοπρεπείς, έχουν συχνά μεγάλες έλπίδες νά ξανακερδίσουν τὴ χαμένη τους αγάπη... Ένῳ οί άλλοι, που τόχουν θάλει για σκοπό τους και ακολουθούν τὴ μέθοδο της «κολλητοίς» δεν έχουν ούτε ίχνος έλπίδος...

Γι' αυτό, μιά συμβουλή έχουμε νά δώσουμε στοῦς έρωτευμένους άμφοτέρων τῶν φύλων. Άν ποτέ εγκαταλειφθῆτε, πάρτε τὴν εγκατάλειψι σαν κάτι που ήταν αναπόφευκτο νά γίνη... Πρὸς Θεοῦ, μὴν άρχίσετε τὰ περσκάλια, τίς ίκεσίες και τίς άπειλές. Θά χάσετε τὸ ζήτημά σας για πάντα, κι' αυτό είνε τὸ χειρότερο που μπορείτε νά κάνετε. Άλλά κι' αν κρατώντας τὴν αξιοπρεπή στάσι που σας συνιστούμε, δεν κατορθώσετε εκείνο που θά θέλατε —αν αγαπάτε ακόμα— θά κερδίσετε κάτι: Τὴν καλή έντύπωση που θάχετε κάνει στο πρόσωπο που σας άφησε. Δεν θά μετανοήσῃ ποτέ, γιατί σας άγάπησε. Κι' αυτό τὸ κέρδος δεν είνε μικρό.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Στὸ κουρείο.
—Σέ παρακαλῶ νά προσπαθήσεις νά μὴ μου κόψεις τὰ μαλλιά πολύ κοντά, γιατί υπάρχει φόβος νά με πάρουνε για τὴ γυναίκα μου.

★

Σ' ένα άγγλικό δικαστήριο, ο δικαστής δικάζει μιά άγωγή «άθετήσεως ύποσχέσεως γάμου».

Ο δικαστής.—Έχετε σοβαρούς λόγους και άποδείξεις εναντίον αυτού του ανθρώπου δια τὴν άθέτησιν της ύποσχέσεως του νά σας νυμφεῖθῃ;

«Η νερά.—Βέβαια κι' έγω. Τῶρα στο μυαλό μου νά τὸν παντρευτῶ κι' αὐτός ούτε καν μιά φορά δεν με ζήτησε νά με πάρῃ.

★

—Ο άντρας μου είνε ένας μεγάλος όποκριτής.

—Τί σοῦ έκανε;

—Χτῆς τὸ θράδυ ύποκρινότανε πὸς με.

—Ποῦ έβλεπε πὸς τοῦ έλεγα ψεύ-

Η μυστηριώδης άμαζών

Η γυναίκα γκάγκστερ

Σκάνδαλον στὰ Τελωνεῖα της Χάθρης! Λαθρεμπόριον!

Άρχηγὸς όλων τῶν τυχοδιωκτῶν και άπατεώνων μιά γυναίκα! Μυστηριώδης ως κατάσκοπος, γοητευτική, ξανθή, μοιραία σαν κινηματογραφικός άστῆρ!

Οί δημοσιογράφοι τὴν άναζητοῦν! Οί άστυνομικοί δεν τὴν γνωρίζουν.

Όλη ή Γαλλία βρίσκεται ἐπὶ ποδός.

Όλοι έξέρουν ότι ή μυστηριώδης Άρχηγίνα κατοικεῖ στὸ Παρίσι, αλλά τὸ ένταλμα συλλήψεώς της δεν έφθασε ποτέ στη διεύθυνσί της, γιατί κανείς δεν τὴν ξέρει.

Η Γυναίκα - Γκάγκστερ είνε άσύλληπτη.

Ένα πρᾶγμα ξέρουν όλοι, ότι είνε ωραία και ξανθή και ότι με τὴν δύναμή της αὐτὴ κατεγότηευσε τὸς τελωνοφύλακας, τὸς παρέσυρε από τὸ καθήκον τους.

Κι' έτσι οί άπαγορευότανε δια νόμου νά μῆνι στὴ Γαλλία από τὴν Άμερική, έμπαινε ἐν άφθονία χάρις στὴν όμορφιά της μυστηριώδους αὐτῆς Άμαζώνας.

Όλοι τὴν θυμούνται νά τρέχῃ με τάλωγὸ της σαν τρελλή άμαζών έξω στοῦς κάμπους της Μασσαλίας, μιά κανεὶς δεν μπορεί νά καθορίσῃ και νά διαπιστώσῃ, αν είνε αὐτὴ ή δεν είνε και ποιά είνε!

Και νά πὸς ή άστυνομία κατῶρθωσε ἐπὶ τέλους νά περικλείσῃ τὴν ωραία Άμαζώνα σ' ένα στενὸ κύκλο.

Κι' όταν ή κυρία αὐτὴ θά θελήσῃ νά μῆνι στὸ Παρίσι, θά είνε πιά σαν νά μπαίνει στὴ φυλακή.

Η ωραία λαθρέμπορος τὸ ξέρει, και ξέρει ότι δεν άξίζει τὸν κόπο νά επιχειρήσῃ νά φύγῃ.

Και τὸ νά παραδοῖ, αὐτὸ θά της καταλογισθῇ για νά κἀνῃ τὴν ποινὴ της έλαφρότερα.

Γι' αὐτὸ λοιπόν και τηλεφώνησε μόνη της από τὴν έπαρχία που βρίσκεται κρυμμένη, στὴν άστυνομία της Χάθρης.

—Είμαι ή Μαντάμ Μαρκέ και είμαι πολὺ κουρασμένη. Θέλω νά γυρίσω στὸ σπίτι μου στὴ Χάθρη νά τακτοποιήσω κάτι δουλίτσες μου, και νά αναπαυθῶ μερικές ώρες. Όχι, όχι... δεν θά προσπαθῶ νά σας τὸ σκάσω... Άν νομίζετε, μπορείτε νά με επιβλέπετε, αλλά πολὺ θά σας παρακαλοῦσα νά με άφίνετε νά ξεκουρασθῶ λιγάκι στίς τελευταίες αὐτές ὁρες μου έλευθερίας. Αὔριο θάρθῶ νά παραδοθῶ... χωρίς νά ενοχληθῇτε νάρθῃτε νά με πάρετε. Σας τὸ υπόσχομαι... Λόγον τιμῆς... Σας δίνω τὸ λόγο της Μαντάμ Μαρκέ... Εὐχαριστῶ... Εἰσθε πολὺ ευγενικός... με ύποχρεώνετε.

Μέσα από τὸ σύρμα ή φωνή της φαίνεται κουρασμένη. Είνε ή φωνή της γυναίκας που ζητᾷ λίγη ανάπαυσι.

★

Μεγάλη συγκίνησης στὴ Χάθρη. Η μυστηριώδης Άμαζών, ή γυναίκα-γκάγκστερ έδωσε τὸ λόγο της ότι θά παραδοῖ.

Οί δημοσιογράφοι, οί φωτορεπόρτερ βρίσκονται μέσα, απέξω ὄρθιοι σκαρφαλωμένοι στοῦς τοίχους της άστυνομίας.

Και περιμένουν.

Τὸ ένα θράδυ πέρασε ήσυχο, ήρεμο. Πολλοί μπαίνουν και βγαίνουν στὴν άστυνομία, καμιά όμως γυναίκα που νά είνε ξανθιά και ωραία.

Έρχεται τὸ πρωί.

Ένας κύριος με γένεια! Μήπως είνε μεταμφιεσμένη; Όχι, είνε κάποιος έμπορος.

Ένα αυτοκίνητο σταματᾷ. Όλοι τὸς πάλι τρέχουν νά δοῦν ποίος θά κατέβῃ.

Είνε μιά κυρία πενήντα περίπου ἐτῶν με άσπρα μαλλιά, ύψηλή.

Πληρώνει τὸ ταξί και προχωρεῖ. Κυττάζει με περιέργεια τὸ άστυνομικὸ μέγαρο και ρωτᾷ:

—Καλημέρα, κύριοι...

—Καλημέρα, κυρία... Μποροῦμε νά σας βοηθήσουμε...

Και έλθουν νά τὴν ξαλαφρώσουν από τὰ δύο θέματα που θαστᾷ.

—Όχι, εὐχαριστῶ.

Άνοιγοκλείνει τὰ μάτια της, τὸς κυττάζει και λέει:

—Είμαι ή Μαντάμ Μαρκέ.

—Καλὰ τῶλεγα έγὼ φωνάζει κάποιος... ότι ή γυναίκα αὐτὴ, θάρχοταν μεταμφιεσμένη για νά μάς ξεγελάσῃ.

—Α, όχι, κύριε, μὴν τὸ λέτε... δεν είμαι μεταμφιεσμένη. Είμαι ή Μαντάμ Μαρκέ.

Φαντασθῆτε τώρα όλοι νά περιμένουν μιά ξανθιά, ωραία κυρία και ξαφνικά ή κυρία αὐτὴ νά τὸς δινῇ τὴ διαβεβαίωση ότι είνε εκείνη, ή ίδια με γκρίζα μαλλιά και ρυτίδες.

Οί φωτογραφικές μηχανές δουλεύουν. Η Μαντάμ Μαρκέ χαμογελά.

—Τί νά σας πῶ; τὸς λέγει, σιάχνοντας μιά τούφα μαλλιά που έβγαине μέσα από τὸ καπέλλο της. Ρωτήστε με... Λυπάμαι όμως πολὺ που δεν έχω μπροστά μου τὸς συναδέλφους σας τοῦ Παρισιῶ.

—Έχετε κανένας μεγάλος λαθρεμπόριο; Άνήκετε σέ καμιά διεθνῇ συμμορία λαθρεμπόρων;

—Μά βέβαια, μά βέβαια... Έκανα οίτι μπορούσα... Πέρασα όσα έμπορεύματα άπγορευόταν νά περάσουν.

—Και οί συνάδελφοί σας, ο Φουάς, ο Όνιμπεν...

—Ω, μὴν τὸν κατηγορεῖτε, είνε αθῶος.

—Ονιμπεν.

Ο Φουάς τὰ φτᾷει όλα, αὐτὸς μου έμαθε τὰ κόλπα.

—Γιατί δεν έδραπετεῦσατε;

—Και γιατί;

Δεν ὑπῆρχε λόγος. Βρισκόμουνα στὴν έπαρχία, όταν έμαθα ότι ὑπῆρχε ένα ένταλμα συλλήψεως εναντίον μου.

»Αποφάσισα λοιπόν νά κατέβω στὴ Χάθρη για νά συνηνοηθῶ με τὸν εἰσαγγελέα.

»Τηλεφώνησα ότι θά παραδοθῶ μόνη μου.

»Έφθασα λοιπόν στὴ Χάθρη χθές τὸ θράδυ στίς έπτὰ καὶ ἦρθα κατ' ἐθεῖαν στὴν άστυνομία. Δεν βρήκα λοιπόν κανένα και πῆ-

να σπίτι μου ν' αναπαυθῶ.

— Και ποῦ κοιμηθήκατε τὴ νύχτα;

—Σ' ένα ξενοδοχείο κοντὰ στὸ σταθμὸ, με ψεύτικο όνομα, βέβαια για νά μὴν ενοχληθῶ καθόλου.

Μαρκέ ήλικιωμένη, έμπορος νάρκωτικῶν και εἰδῶν πολυτελείας, είνε προτιμότερη ως τὸς από τὴν άμαζώνα τὴν ξανθὴ.

Περνοδιαβαίνει μπροστὰ από τὸς φωτορεπόρτερ με μιά πίπα μακρουλή στὸ στόμα, αδιάφορη.

Βιάζεται μάλιστα που δεν βρίσκεται κανείς νά ενδιαφερθῇ γι' αὐτὴν, νά τὴν άνακρίνῃ ή νά τὴ συλλάβῃ.

Η Μαντάμ Μαρκέ ή έμπορος λαθρέμπορος είνε χαριτωμένη.

Στ' άναμεταξύ μέσα από τὴν άστυνομία έχουν πάρει εἰδησι ότι έφθασε ή ωραία άμαζών.

—Ένας άστυνομικός μ' ένα κίτρινο χαρτί στὸ χέρι τὴν πλησιάζει.

—Μαντάμ Μαρκέ;

—Μάλιστα, έγὼ είμαι, τοῦ εἶπε και χαμογέλασε. Σας άκολουθῶ.

Έρριξε πίσω της μιά ματιά στοῦς δημοσιογράφους, σαν νά τὸς άποχαίρετοῦσε.

Η ξανθὴ γόησσα, ή γυναίκα γκάγκστερ, ή μυστηριώδης άμαζών, μπαίνοντας μέσα στὴ μεγάλη πόρτα της άστυνομίας, τίποτα δεν άφίνει στὴ φαντασία τοῦ κόσμου.

Όλα σβνουν.

Δυστυχῶς ή πραγματικότης είνε άλλη.

Η κυρία με τὰ άσπρα μαλλιά, έμεινε στὴ φυλακὴ μόναχα ένα μῆνα, όχι γιατί ἦταν λαθρέμπορος, αλλά γιατί παρουσιάστηκε αὐτὴ ἀντὶ άλλης.

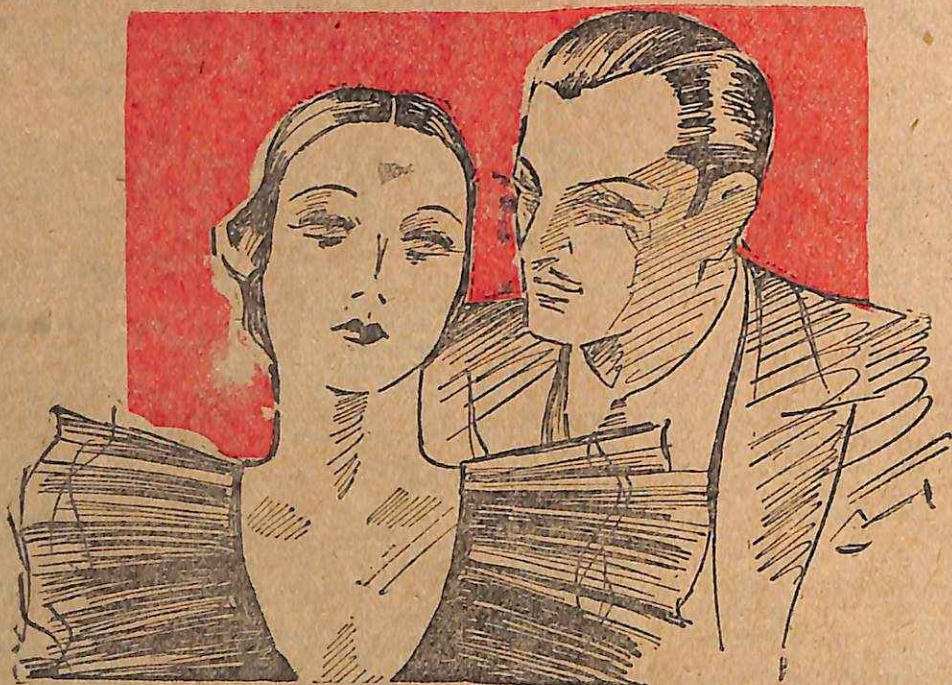
Η πραγματικὴ Μαντάμ Μαρκέ μ' αὐτὸ τὸ τέχνασμα ξεγέλασε τίς αρχές, έπεβιβάσθη σ' ένα ύπερωκεανειο άγγλικό και σήμερα βρίσκεται στὴ Βραζιλία.

Πλουσία, ωραία, ξανθὴ πάντοτε γοητευτική, λίγο τρελλή, νεαρωτᾷτη τρέχει πάνω στα έλλογα σαν σωστὴ άμαζών, ελεύθερη από κάθε έννοια και καταδίκης.

Αὐτὴ είνε ή Μαντάμ Μαρκέ ή μυστηριώδης γυναίκα γκάγκστερ, αλλά και άμαζών,

ΜΟΥΡΑ

Επειδή είχε πεδάγνυ ΤΣΙΜΠΟΝΚΗ

Ταξίδευε κι' εκείνη μαζί μου. Δεν ήταν μόνη. Ένας γερός, ψηλός, σωματώδης άντρας τη συνόδευε. Άλλα τί φρίκη! Σ' όλο το τρέχα του θαπτοριού άλλοι γελοῦσαν, άλλοι μιλούσαν, μάλιστα κάποιοι χωριάτες έπιναν. Καί μονάχα ο γερός, ψηλός, σωματώδης άντρας κι' αυτή σιωπούσαν. Σ' όλο το ταξίδι θαρρώ να μην άλλαξαν λέξη. Κι' εγώ πειραζόμουν. Μιά ώραία νέα γυναίκα τόσο θαθεία σιωπηλή! Πάνω απ' τὰ κεφάλια μας σχεδόν ζυγιάζονταν στὸν αέρα οί γλάροι. Έτρυπούσαν τὸν αέρα τὰ ράμφη σὸν στήθεια ἀγροτικῶν κοριτσιῶν. Καί μαζί ἀκολουθοῦσαν. Ένα παιδί έρριξε ἀρκετά κομμάτια ψωμί στους γλάρους. Ός κι' εκείνοι είχαν ένθουσιαστεί όταν μετὰ ένα ζύγιομα στὸν αέρα έπεφταν ὅλοι μαζί νὰ τσιμπήσουν τὸ ψωμί στὴ θάλασσα. Τὸ παιδί άφησε μιὰν κραυγή, οί παρές στὴ γέφυρα τοῦ θαπτοριού εξαφνιστήκαν, μάλιστα ὁ ψηλός, μεγαλόσωμος άντρας καί μουρμούρισε. Θαρρώ νάπε «ώραία».

Κι' εκείνη σιωπούσε. Ἀμφιβάλλω νὰ σήκωσε τὰ βλέφαρά της νὰ δῇ. Τὴν έκανε λοιπὸν τόσην ὥρα; Ἀτένιζε ὁλοένα τὴ θάλασσα, χωρίς οὔτε καν νὰ παίξει τὰ μάτια. Καθισμένος ἀντικρὺ της στὴ γέφυρα τοῦ θαπτοριού συλλογιόμουν.

—Τί έχει λοιπόν;

Κύτταζε. Χωρίς ἄλλο ἦταν ὥραία. Τὰ χεῖλη ἦταν τόσο ὥραία ὥστε ἀλήθεια ἀμαρτία νὰ περνᾷ κι' ένα παράπανο. Καί τὰ μάτια είχαν τὴν έκφραση πὺ ἀφίνει μιὰ εὐτυχία ὅταν πάντα γλυστράει. Κι' ἐκεῖνος ὁ ψηλὸς άντρας σιωπούσε. Προτιμοῦσε νὰ κυττάζει γύρω, χαμογελώντας ἀδιόρατα χωρίς ἐπὶ τέλους νὰ μπορεῖ νὰ παρηγορεῖ μιὰν ὥραία, στενοχωρημένη γυναίκα. Σιγά-σιγά ἀρχισαν νὰ τὸν ὀρίσκω ἡλίθιο. Ἦθελα τώρα νὰ τοῦ μιλήσω. Φορεῖ μιὰ στολή ναυτικῆς. Λοιπὸν, θὰ ξέρει πὺς μπορεῖ ὁ ἀδερφός μου νὰ μὴν στή σχολή τῶν δοκιμῶν ἀξιωματικῶν. Ὁ ἀδερφός μου; Τί με μέλλει; Καμιά φορά, ὡς κάνει κανεὶς μάνι-μάνι ἕναν ἄνθρωπο.

Δίστασα πολὺ νὰ μιλήσω. Αὐτὸν τὸν ψηλὸν, μονοκόμματον άντρα νὰν τὸν λυνάριζα καί πολὺ. Ἀλλὰ συλλογιόμουν, ἡ

έλεγα, θάναι πολὺ θαρεῖα πληγωμένη. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθω γιατί.

—Κύριε... ἀποφασίζω. Συγχωρήστε τὴν ἀδιακρισία μου. Ξέρετε ὅμως, ἔχω ἕναν ἀδερφό, τ' ἀρέσει πολὺ ἡ θάλασσα. Ἐσείς ξέρετε πὺς μπορεῖ νὰ μπεῖ στὴ σχολή τῶν ἀξιωματικῶν.

—Μπᾶ... ρωτήστε τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν.

Τόσο μόνον μίλησε. Θαρρῶ μάλιστα νὰ σήκωσε τοὺς χοντροὺς ὡμούς του. Σὰν νάλεγε «ἀφήστε με ἡσυχο, ἀδερφέ...».

Στὴ θέση μου κανεὶς θάπρεπε νὰ θυμώσει. Προτίμησα μολατούτα νὰ ζητήσω διακριτικά συγγνώμη. Οὔτε εἶπε ἕνα τυπικὸ «δὲν πειράζει».

Βέβαια σὲ ξέρω ἀπὸ πολὺν καιρὸ, συλλογιόμουν.

Μποροῦσα ὅλα τώρα νὰ ξέρω. Κι' ἂν κανεὶς με ρωτοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμή στὸ θαπτόρι, ξέρετε αὐτὸν τὸν ψηλὸ, μεγαλόσωμο άντρα; Ὁρκιζόμουν πὺς μποροῦσα νὰ τοῦ πῶ τὴ ζωὴ του. Χωρὶς ἄλλο παντρευτήκαν μ' ἕνα δυνατό, μοιραῖο ἔρωτα.

Ἀλήθεια, κερδίζω χίλια στοιχήματα. Ὅσο ξέρω πὺς τὰ μεγάλα, γερά κορμιά παλαιοῦν τις κουτές, ἐλαφρὲς κι' ἐπιπόλαιες γυναικοῦλες. Ἀλλὰ νᾶνε τάχα αὐτὴ; Ἄν μποροῦσα νὰ πλησιάσω τὴ νέα γυναίκα! Μόνη, θάχε πέσει στὴ θάλασσα. Οἱ γλάροι θὰ τρέχαν με τὰ ράμφη τους, τὸ παιδί θάδραζε μιὰν ἄλλη κραυγή, τὸ θαπτόρι θὰ στεκότανε ἀφηνικά κι' ὕστερα ἴσως ὅλοι νὰ ξεχνόσαν. Προτιμοῦσε τώρα νὰ χτυπάει με τὸ τακιδιὶν τὴ γέφυρα κι' ἐπὶ τέλους τὴν εἶδα νὰ σηκώνει τὰ μάτια. Με κύτταζε, φυσικὰ δὲ μιλήσαμε, μὰ εἶχαμε κιόλας συνεννοηθεῖ.

—Τί νὰ σοὺ κάνω;... ἀνάρωτοῦσα. Βλέπεις; Εἶνε σωστὸς άντρας. Δὲν μπορὸ νὰ σὲ βοηθήσω. Ξέρω τί θέλεις. Μὰ τὴ νεανική σου τρέλλα θὰ τὴν πληρώσεις ἀκόμα πολὺ. Καταλαβαίνω, ἔχεις καί... Παραινυμένη απ' τὴν νεανική σου ὀρμη τὸν εἶχες ἀπὸ πρὶν γυρέψει. Δὲν εἶσαι μονάχη. Με τόσες ἄλλες κι' εὐ μοιράζεις τὴ δυστυχία σου. Ὁχι! Τὸ λάθος δὲν εἶνε δικό σου. Δὲν ξέρετε λοιπὸν πὺς τὰ νεανικά μας πάθη δὲν ἔχουν ποτὲ λογική;...

Ὅλα λοιπὸν αὐτὰ τὰ εἶχε καταλάβει, ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἡ γυναίκα μου. Μόνο σὺν

εἶχα μιὰν ἀμφιβολία ἀκόμα, νᾶταν τάχα ἀργά;

Ξαναγυρίσαμε στοὺς ἑαυτοὺς μας. Ἐκεῖνη γύριζε ἄλλου καί κύτταζε ὅπως πρὶν, ὁ σωστὸς άντρας σιωπούσε, τὸ παιδί εἶχε σώσει τὸ ψωμί πὺς πετοῦσε στοὺς γλάρους. Ἀλλὰ πὺς πῆγαν αὐτὰ τὰ ὥραία πουλιά; Πὺς ταξιδεύουν; Ἦ μὴχανὴ τοῦ θαπτοριού κάνει πάλι τοὺς ἴδιους ἐνοχλητικὸς ρόγγους.

Μετὰ μιὰν ὥρα τὴν εἶδα στὸ καρρὲ τῆς πρώτης θέσης. Ἦταν μόνη. Ἐνοίωσα κάποια κρυφὴ χαρὰ. Μποροῦσα λοιπὸν νὰ τῆς πῶ ἂν εἶνε ἀργά; Νὰ ρωτήσω ἂν ἀληθινὰ ἦταν ἔτσι; Ποτέ. Γύρισα τὰ μάτια ἕνα γύρω στὸ καρρὲ. Γιά πρώτη φορά ἄκουσα τὴ φωνή της. Πὺς λοιπὸν εἶχα ἔξακουσθεῖ τὴ φωνή της; Δοκίμασα νὰ θυμηθῶ. Ἀναγνωρίζει ὅμως κανεὶς τὴ φωνή πὺς τοῦ εἶνε γνώριμη μόνο γιατί τὴν περιμένει χρόνια νάρθη;

—Ἡσυχάστε, κύριε... μοῦ εἶπε. Εἶνε στὴν καμπίνα... Κοιμάται.

Τραῦλισα ἕνα ἀλλά... χωρὶς λόγο ἴσως. Ἐκείνη με εἶχε προλάβει.

—Ἡσυχάστε. Γνωρίζομαστε ἀπὸ πολὺν καιρὸ. Βέβαια ἔτσι εἶνε. Ὑποφέρω. Ἀλλὰ δὲν μπορὸ νὰ σᾶς πῶ πὺς πολλὰ. Σᾶς περιμένω αὔριο στὸ σπίτι. Ἐλάτε... Αὐτὸς—τί χρωματισμός; Θεέ μου, ὅταν μιλοῦσε γι' αὐτὸν—θάχει αὐρὸν θάρεια.

Πολὺ βιαστικὰ μούδωσε τὴ διεύθυνσὶς τῆς.

Ἐφυγα. Ἀνέβηκα πάλι στὴ γέφυρα. Ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ μικροῦ φεγγίτη εἶχα δὴ τὴ συνέχεια. Ἦ Ὁάλεια εἶχεν ἀρχίσει νὰ κλαίει. Εἶχα μάθει τώρα καί τ' ὄνομά της. Κι' ἐνοίωθα νὰ με πνίγη μιὰ θαρεῖα λύπη, νὰ με πνίγει.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔκανα σὺν τρελλός. Ἀναζήτησα παντοῦ τὴν διεύθυνσὶς τῆς, ὡς καί τις ραφές τοῦ σακκακιού μου ἔκοψα. Ἀτὶ δυνατό ἔμεινε νὰ τὴ θρῶ. Δοκίμασα νὰ θυμηθῶ. Τίποτα. Τὰ εἶχα χαμένα, ἡμουν ἐντελῶς συγχυσμένος. Δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ τὴ δῶ;

Κι' ἐγὼ πὺς τὴν περιμένα χρόνια; Ἐκεῖνη ποὺ περιμένα νὰ σῶθαι; Τέλος εἶχα ἀπέλπισθεῖ πὺς μποροῦσα νὰ ξανάθω τὴ διεύθυνσὶς τῆς καί θάληκα απ' τὴν ἄλλη μερὰ νὰ κυττάζω ἔρευνητικά, ὅπου νὰ μουν, κάθε μιὰ νέα, ὥραία γυναίκα. Τὶς πρώτες μέρες ἀπαγορευτήκα. Νά, ἔλεγα, σὺν ἔβλεπα καμιά πὺς νὰ μοιάζει γὰ, αὐτὴ ὅταν ἡ ἴδια, ἂν δὲν ἦταν λίγο, αὐτὴ ὅταν ἡ ἴδια, ἂν δὲν ἦταν λίγο κοντὴ. Ἦ ἄλλη εἶχε μονάχα τὰ μάτια αὐτῆς. Εἶδα μιὰν ἄλλη, πὺς ἔμοιαζε ἀληθινὰ πολὺ, μὰ μπήκε μιὰν ἡμέρα σὺν μιὰν ὑποπτη πανσιὸν σὺν τὴν εἶδα.

—Εἶνε ἀνήθικο... συλλογιόμουν. Ἦ Ὁάλεια δὲν μποροῦσε νᾶταν αὐτὴ...

Εἶχα θαρεθεῖ νὰ ἔρευνῶ. Κι' ἐπὶ τέλους μπορεῖ νᾶξε ἀλλάξει ζωὴ ἡ Ὁάλεια. Θάχε πᾶ ἀλλάξει ζωὴ ἡ Ὁάλεια.

Μετὰ λίγον καιρὸ, ἐντελῶς κατὰ σύμπτωσι, εἶδα στὸ δρόμο βιαστικὸ τὸν άντρα τῆς Ὁάλειας. Τὸν σταμάτησα.

—Συγγνώμην, κύριε.

—Μά, θέλετε νὰ ρωτήσετε πάλι πὺς μπορεῖ νὰ μὴν ὁ ἀδερφός σας στὴ σχολή τῶν ἀξιωματικῶν; Χμ!

Σάπασα. Μ' ἀδιαφορία αὐτὸς ἔακτο λούθησε.

—Τὰ ξέρω ὅλα, τιποτένι μου. Πολὺ πρὶν ἀπὸ τότε πὺς ταξιδεύαμε, εἶχες δὲ σὺ γνωρισθεῖ με τὴ Ὁάλεια! Τὰ ξέρω ὅλα. Ἦ Ὁάλεια ὅλα τὰ ὁμολόγησε. Φώναξ, στὸ παραλήρημά της, μ' ἔβριζε, με μεταχειρίζοταν ἔλεεινὰ, ἐξ αἰτίας σου. Θαρρεῖτε πὺς δὲν ἐνοίωθα κι' ἐγὼ πόσο μοσσοῦσε; Ἀ... Ἄν ἔβρατε πὺς τὴν πληρώσει γιὰ λογαριασμό σας ἐκείνη τὴν ἐρώτησάς! Τί λόγος! Πὺς μπορεῖ ὁ ἀδερφός σας νὰ μὴν στή σχολή τῶν ἀξιωματικῶν;

Στὸ τέλος ὁ «σωστὸς άντρας» εἶχε τὴν εὐαισθησία νὰ με συγχωρήσει. Δὲν ἤθελε δὲ πὺς... μὰ εἶνε πὺς ἡ Ὁάλεια ἔχει πὺς θάναι...

ΤΑΣΟΣ ΤΣΙΜΠΟΝΚΗΣ

Ὁ ραδιοπομπὸς Β. Σ. δὲν ὅπαντᾷ

Νύχτα σκοτεινή.
10 Μαρτίου 1935.

Πάνω στὸ παρατήριό του, ὕψους 800 μέτρων, στὸ λόφο Ζαρέρ, ὁ ραδιοτηλεγραφητής Μασάρ, με τὰ ἀκουστικά στ' αὐτιά, κατηύθυνε τὴν πορεία τῶν ἀεροπλάνων τῆς Ἀγγλοαμερικανικῆς Ἐταιρίας.

Ὁρα 2 μετὰ μεσονύχτιον.

—Εμπρός... Μάλιστα... ἀκούω... Ἀεροπόρος Λαβάν... ἀναχωρεῖ ἀπὸ ἀεροδρόμιον Α. διὰ τὸ ἀεροδρόμιον Β. Ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία. Φανὸ ἀναμμένοι... Πληροφορῶ ἀεροδρόμιον Β...

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελειώσῃ καί ὁ ἀσυρματιστὴς Μασάρ, σὺν νὰ ἐδέχθη στὸ κορμί του ὀλόκληρη ἐκκένωσι ἡλεκτρικῆ 1000 βόλτ, ἀνεπήδησε, ταράχθηκε κ' ἔπεσε χάμα.

Τὸ ἀεροδρόμιον Β. δὲν εἰδοποιήθη γιὰ τὴν ἀναχώρησι. Ὁ πιλότος Λαβάν ἀδίκαια προσπαθοῦσε νὰ προσγειωθῇ, δὲν ἔβλεπε πούθενά φῶς, ἔκανε μιὰ δοκιμαστικὴ προσγέλισι κ' ἔπεσε κάτω με τὴν ἔλικα.

Ὁ πιλότος Λαβάν καί ὁ μηχανικός του Ρισάρ σκοτώθηκαν. Τὸ ἀεροπλάνο ἔγινε κομμάτια.

★

Μέσα στὸ κεντρικὸ γραφεῖο τῆς Ἐταιρίας ὁ ἀστυνομικὸς Φόρστ εἶχε μιὰ ζωηρὴ συζήτησι με τὸν διεθυντὴ τῆς Ἐταιρίας.

—Τίποτα δὲν μᾶς δείχνει ὅτι διεπράχθη ἔγκλημα. Ἦ λατροδικαστικὴ ἐξέτασις ἀποδίδει τὸ θάνατο τοῦ ἀσυρματιστοῦ σὲ μιὰ ἡλεκτρικὴ ἐκκένωσι. Μπορεῖ νὰ προῆλθε καί ἀπὸ κεραυνὸ. Πάντως τὴ νύχτα ἐκείνη ὁ οὐρανὸς ἦταν θεαλλώδης, σκοτεινός, ἀλλὰ χωρὶς κεραυνούς.

Ὁ διεθυντὴς τῆς Ἐταιρίας κάπνιζε τὴν πίπα του καί κύτταζε τὸν ἀστυνομικὸ πὺς ἔβγαζε συμπερασμὰς.

—Κύριε Φόρστ, εἰς τέλος, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί γνώμη ἔχετε γιὰ τὸ προσωπικὸ τῆς Ἐταιρίας μας; Γιατί δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τοὺς ἐζητάσατε ὅλους.

—Τὸ προσωπικὸ σας εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς Φόρστ, εἶνε ἐκτὸς κατηγορίας. Ἐκεῖνο πὺς θέλω εἶνε νὰ μάθω τις προσωπικὲς σας σχέσεις με τὸν διεθυντὴ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἐταιρίας «Λίβιγκτον».

—Ὡς σχέσεις ἀτομικαί πολὺ καλά. Ἐμπορικὰ ὅμως κακίστα. Ξέρετε ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ νέα γραμμὴ πὺς δημιουργήσαμε χτυπᾷ κατακέφαλα τὴν ἀντίπαλο ἑταιρία καί ὡς ἐκ τούτου μπορὸ νὰ πῶ ὅτι ἡ Ἐταιρία «Λίβιγκτον» ἀρχισε νὰ ὑποφέρει οικονομικῶς. Οἱ μετοχές της πέφτουν διαρκῶς.

—Καί ἴσως γι' αὐτὸ πέφτουν καί τὰ ἀεροπλάνα τὰ δικά σας;

Ὁ διεθυντὴς ἀνεπήδησε.

★

Τὸ θράδυ ἐκεῖνο ὁ ἀστυνομικὸς Φόρστ ἔλαβε ἕνα τηλεφώνημα:

«Ὁ Λίβιγκτον καί ἡ κόρη του εὐρέθησαν σκοτωμένοι».

Ἐνα αὐτοκίνητο μέσα σὲ πέντε λεπτὰ ἔφερε τὸ Φόρστ στὴν ἑπαυλὶ.

Καί τὸ παράξενο συνέβαινε πάνω στὰ δύο αὐτὰ κορμιά.

Κανένα ἴχνος δολοφονίας. Τόσο ὁ γέρο Λίβιγκτον, ὅσο καί ἡ κόρη του, ἔαπλωμένοι πάνω σ'τις πολυθρόνες τους, μοιάζαν με κεραυνόπληκτους.

Ὁ ἴδιος ἀκούσθηκε ἕνας τρομερὸς

μικρὸς Φόρστ. Τώρα τὰ πράγματα μπλέκονται, μέχρι στιγμῆς ὑπέθεσα ὅτι ἀνθρωποὶ τοῦ Λίβιγκτον προκαλοῦσαν τὰ δυστυχήματα γιὰ νὰ κακοφημίσουν τὴν Ἀγγλοαμερικανικὴ Ἐταιρία, τώρα ὅμως ὁ ἴδιος ὁ Λίβιγκτον καί ἡ κόρη του σκοτώθηκαν κι' αὐτοί.

Τὰ πράγματα δὲν εἶχαν καμμιὰ κανονικὴ γραμμὴ ἀναζητήσεως.

Μιὰ ἐπισταμένη ἔρευνα στὸ σπίτι, στὸν κήπο, δὲν ἔδωσε τίποτα.

Οἱ ὑπηρετεῖς τῆς ἐπαύλειως, ὅλοι παλαιοί, γνωστοί, τίμιοι, ἦσαν ἐκτὸς ὑποψίας.

—Καί ἄλλο θὰ συμβαίη, ψιθύρισε ὁ ἀστυνομικὸς.

Πῆρε τὸ τηλέφωνο καί ζήτησε τὸν διεθυντὴ τῆς Ἀγγλο-Ἀμερικανικῆς Ἐταιρίας.

—Τί ὥρα φεύγει τὸ νυχτερινὸ ἀεροπλάνο;

—Μιὰ καί εἰκοσι.

—Κρατήστε μου μιὰ θέσι, σᾶς παρακαλῶ.

Τὴν ἴδια ἐκείνη ἡμέρα ὁ Φόρστ ἐπεσκέφθη τὸ ἀεροδρόμιον, τὸ παρατηρητήριον καί τὴν ἑπαυλὶ τοῦ Λίβιγκτον.

Καί πὺς τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι, ἦταν ἡ ἐπίσκεψις μιᾶς δεσποινίδος στὸ ταμεῖο τῆς Ἐταιρίας, ἡ ὁποία ἐπῆρε εἰσιτήριο γιὰ τὸ νυχτερινὸ τῶν 1.20'.

Ὁ Φόρστ θρῆθηκε ἀπὸ νωρὶς στὸ ἀεροδρόμιον. Εἶχε τὴν προαίσθησι, ὅτι καί τὸ μεγάλο, τὸ κακὸ, θὰ συνέβαινε τὸ θράδυ ἐκεῖνο.

Αὐτὸ πὺς τὸν ἔκανε περισσότερο ν' ἀνησυχῇ, ἦταν ὅταν εἶδε τὴν δεσποινίδα συντροφὸ τοῦ ταξειδιοῦ νὰ φορεῖ τὸ ἀλεξιπτώτο.

—Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πὺς γίνηκε τὸ δυστύχημα, φοβάμαι, εἶπε καί κύτταζε ἄλλου.

Ἦ ἀποφασιστικὴ γίνηκε κανονικά.

Τὸ ἀεροπλάνο προχωροῦσε στὰ ὕψη, εἶχανε σχεδὸν φθάσει πάνω ἀπὸ τὸ παρατηρητήριον τοῦ λόφου Ζαρέρ.

Ὁ πιλότος προχώρησε κανονικά, σὲ ὑψόμετρο 2000 μέτρων, ὅταν ξαφνικά καί πρὶν ἀκόμα προφταῖ νὰ προλάβῃ ὁ Φόρστ, εἶδε τὴν δεσποινίδα νὰ πυροβολῇ ἐναντίον τοῦ πιλότου.

Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ταυτοχρόνως ἀνοῖξε τὴν μικρὴ πορτίτσα καί πῆγε νὰ πεταχθῇ στὸ κενό.

Ὁ Φόρστ πρόφτασε τὴν ἀρσάξῃ ἀπὸ τὴ μέση καί θαστώντας τὴν γερά, πέσανε καί οἱ δύο στὸ κενό.

Ἐκείνη τὸν χτυποῦσε με τὰ πόδια καί με τὰ χεῖρα ν' ἀπολυθερωθῇ ἀπὸ τὸ σφίξιμο.

Ὁ Φόρστ ὅμως τὴν εἶχε ἀγκαλιάσει τόσο καλά, πὺς ἔπειτα ἀπὸ λίγο θρεθήκανε καί οἱ δύο τους κάτω ἀπὸ τὸ πανί τοῦ ἀλεξιπτώτου, πάνω σὲ ἑδαφος.

Ὁ Φόρστ τῆς εἶχε περάσει τις χειροπέδες.

Ξαφνικά ἀκούστηκε ἕνας τρομερὸς κρότος. Τὸ ἀκυθέρητο ἀεροπλάνο ἔπεσε με ἱλιγγιώδη ταχύτητα κ' ἔγινε κομμάτια.

Οἱ φλόγες πὺς τοῖς εἶχαν περιβάσει ἀπέδιδαν ἕνα ὑπέροχο θέαμα.

Ἐπὶ τρεῖς ὥρες περπατοῦσαν μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ Φόρστ ἔδερνε ἀπὸ τὸ χέρι τὴ γυναίκα ἐκείνη.

πὺς περνοῦσε τοὺς μετέφερε σὺν πλησίον ἀστυνομικὸ σταθμῷ.

—Εμπρός, ἐδῶ ἀστυνομικὸς Φόρστ. Μάλιστα... Μπορεῖτε νὰ περάσετε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν Διεύθυνσι τῆς ἀστυνομίας;

★

Στις δώδεκα ἀκριβῶς δύο ἐντάλματα συλλήψεως εἶχον ἐκδοθῇ ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα.

Ἐνα γιὰ τὴν μὲς Ἀριστον καί ἕνα ἄλλο γιὰ τὸν διεθυντὴ τῆς Ἀγγλο-Ἀμερικανικῆς Ἐταιρίας.

Κατηγοροῦντο γιὰ διάφορες αἰτίες. Ἦ μὲς Ἀριστον διὰ φόνον ἀπὸ αἰτία ἐκδικήσεως.

Ἦ μὲς Ἀριστον εἶχε σκοτώσει τὸν ἀσυρματιστὴ, νομίζοντας ὅτι τὸ θράδυ ἐκεῖνο πετοῦσε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της με τὸ ἀεροπλάνο γιὰ νὰ τὸν ρίξῃ χάμα νὰ σκοτωθῇ. Τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ πιλότος ἐδήλωσε ἀσθένεια καί τὸν ἀντικατέστησε ἄλλος κ' ἔτσι θρῆκε οἰκτρὸ θάνατο, κάνοντας κακὴ προσγέλισι.

Τὸν πατέρα καί τὴν κόρη Λίβιγκτον τοὺς σκότωσε ἡ ἴδια ἡ μὲς Ἀριστον γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν της, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε τὸ χέρι τῆς δίδος Λίβιγκτον.

Καί τοὺς τρεῖς φόνους τοὺς εἶχε κάνει με ἡλεκτρικὴ ἐκκένωσι, θέτοντας σὲ ἐπαφὴ τὸ κοινὸ ρεῦμα με ἕνα μηχανημα πομποῦ.

Τέλος γιὰ νὰ εἶνε θεθαία σκότωσε καί τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς πάνω στὸ ἀεροπλάνο καί ἔπεσε στὸ κενὸ με ἀλεξιπτώτο.

Αὐτὰ εἶνε τὰ κακουργήματα τῆς μὲς Ἀριστον, τὰ ὁποῖα προήρχοντο ἀπὸ ἀτομικὴ ἐκδίκησι.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν διεθυντὴ τῆς Ἀγγλοαμερικανικῆς Ἐταιρίας, αὐτὸς συνέληψε γιὰτὶ ἐπωφελοῦμενος τοῦ μίσους τῆς νέας, τὴν υποβοήθησε νὰ ἐκπληρωθῇ οἱ σκοποὶ τῆς νέας καί φέρῃ εἰς πτώχευσιν τὴν ἑταιρίαν Λίβιγκτον.

ΤΖΙΜ ΟΥΕΛΣ

Εξυπνα καί κουτὰ

Ὁ ἀρχισυντάκτης. —Χαλᾶς πάρα πολὺ χαρτί.

Ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς. —Πὺς μπορὸ νὰ κάνω οἰκονομία στὸ χαρτί;

Ὁ ἀρχισυντάκτης. —Γράφοντας κι' ἀπὸ τις δύο μεριές.

Ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς. —Ἀλλὰ τότε δὲν δεχόσαστε διηγήματα πὺς εἶνε γραμμένα κι' ἀπὸ τις δύο μεριές τοῦ χαρτιοῦ!

Ὁ ἀρχισυντάκτης. —Τὸ ξέρω, ἐν τούτοις θὰ ἔκανες ὁποῖδήποτε οἰκονομία στὸ χαρτί.

★

Νίνα

Ελεύθερο κορίτσι ή Νίνα, με τὰ δροσερά νειάτα τῶν εἰκοσι Μαίων.

Ἡ Νίνα ἀγάπησε παράφορα ἕναν ἄντρα πού εἶχε τὰ διπλά χρόνια ἀπ' αὐτήν καὶ πού δυστυχῶς δὲν ἦταν ἐλεύθερος!

Παντρεμένος καὶ μάλιστα πατέρας ἑνὸς χαριτωμένου παιδιοῦ.

Μεγάλη ἀγωνία τοὺς τυράννησε καὶ τοὺς δύο. Κι' ἐπάλαιψαν σκληρὰ γιὰ τὴ μεγάλη ἀπόφασι πού ἔπρεπε νὰ πάρουν.

Ἡ ἀγάπη νίκησε.

Σκότωσε τὴ λογικὴ κι' ἔτσι χάρισε ἐκεῖνος ἀπὸ τὴ γυναῖκα καὶ τὸ παιδί του.

Παντρευτήκανε. Παντρευτήκανε δίχως νὰ συλλογιστοῦνε πῶς ἡ εὐτυχία τοὺς στηρίχτηκε πάνω σὲ ἐρείπια πού κάτω ἀπ' αὐτὰ βογγοῦσαν δύο ἀθώα θύματα.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ τὸ ζευγάρι ζοῦσε εὐτυχισμένο χωρὶς πίπτα νὰ τὰ ράξει τὴ γαλήνη τῆς ἐρωτικῆς τοὺς φωλιάς.

Μά... κάτι πού δὲν περίμεναν ξύπνησε ξαφνικά μέσα τοὺς καὶ ἄπλωσε σὲ ὅλο τοὺς τὸ εἶναι.

Κι' αὐτὸ τὸ κάτι ἦταν τόσο δυνατό, πού ἐπνίξε μέσα τοὺς κάθε ἐνθουσιασμό πού θὰ μπορούσε ἀκόμα νὰ ἔχη ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο.

Μὰ τί λοιπὸν ἦταν αὐτὸ πού τόσο ξαφνικά ἦρθε νὰ σταματήσει μιὰ ζωὴ πού γιὰ σκοπὸ τῆς εἶχε μιὰ παντοτινὴ ἀγάπη;

Ἀπλοῦστατα: ἡ τύχη!

Ἡ τύχη τῆς συνειδήσεως σ' ἐκείνον γιὰ μιὰ στοργικὴ γυναῖκα πού δὲν ἔφταιξε σὲ τίποτα καὶ γιὰ ἕνα παιδί πού μεγάλωνε δίχως πατέρα καὶ πού τὴν μέγα ἀνάγκη εἶχε ἀπ' αὐτόν.

Οἱ ὠραιότερες ἐρωτικές ἐπιστολές

Καλέ μου,

Σήμερα πάλι θέλησα νὰ σοὺ γράψω. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἔχει περάσει πολὺς καιρὸς ἀπ' τὴν ἡμέρα πού συναντηθήκαμε κι' ὅμως ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω τὴν συμπεριφορὰ σου κι' ἀλλοίμονον ἴσως ποτέ.

Σκέφθηκα ὅτι ἂν κατέστρεφα κάθε τι πού θὰ μοὶ θύμιζε ἐσένα, ἴσως σὲ ξεχνούσα εὐκολώτερα. Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ κῶψω τὸ ἡμερολόγιό μου. Κι' ἔτσι ἐσθυσά γιὰ πάντα κάθε ἴχνος ἀπ' τὴν ὥρα σου πού περὶ ἔλα. Τὴν φωτογραφία σου ὅμως δὲν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ τὴν καταστρέψω καὶ σοὺ τὴν ἐπιστρέφω.

Νόμισα ὅτι ὅλα θὰ τελειώναν γιὰ πάντα. Πόσο γελάστηκα! Ἐφθάσε νὰ σὲ δῶ μιὰ φορὰ ἀκόμη γιὰ νὰ καταλάβω πόσο αὐτὸ εἶνα δύσκολο, χθόνιο ἴσως. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι συναντηθήκαμε τυχαίως στὸ δρόμο σὰν δυὸ γνωστοί. Μὲ ρώτησες τυπικὰ πού θρίαμβοι, ἂν εἶμαι στὴν ἐξοχή, πῶς διασκεδάζω. Κι' ὅμως ἐνοιώσα ὅτι κάτω ἀπ' τὴ μάσκα τῆς ψυχρῆς ἀδιαφορίας ἦσαν λυπημένες κ' ἡ φωνὴ σου ἀκόμα εἶχε ἕνα ἐλαφρὸ προσηύχισμα πού ἀδίκως προσπαθοῦσε νὰ κρούσει. Μπροστὰ στὴν ἐπιβεβλημένη προοπτικὴ ἐπαίξα κ' ἐγὼ ἀρκετὰ καλά τὸ πᾶν μου.

Μήπως φαντασθῆς ὅτι ἂν ἔμενα, ὁ τρόπος σου πού τόσο μὲ προσέβαλε θὰ περνοῦσε ἀπαράτητος.

Ἡ συνάντησίς σου ὅμως ξαναζωντανέψε ἀξέχαστες ὥρες. Νομίζω ὅτι ἀκόμη σὲ κρατῶ στὴν ἀγκαλιά μου καὶ μοὶ ψιθυρίζεις «Ἀγάπα με». Θυμᾶσαι; Σὲ ρώτησα ἂν εἶσαι εὐτυχισμένος πού ἦρθα πάλι κοντ' ἑσέ; Κι' ἂν ποτὲ σκέφθηκες ὅτι θὰ ξαναβρισκόμαστε πάλι μαζί. Μοὺ εἶπες ὅτι ἦσουν βέβαιος, ὅτι τὸ ὑποσυνείδητό σου πάντα σοὺ ἔλεγε ὅτι καμμιὰ δύναμις στὸν κόσμο δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν μεγάλην μας ἀγάπη.

Μ' αὐτὲς τὴν σκέψεις, χωρὶς νὰ θέλω, τὰ θήματά μου σύρθηκαν πρὸς τὸ σπίτι σου. Ἐνοιώθα κάτι νὰ μὲ τραβᾷ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἡ ἐλπίς ὅτι ἴσως θὰ σὲ συναντοῦσα.

Σὲ εἶδα ἦσουν μόνος στὴν θεράντα ξαπλωμένος σὲ μιὰ σὲξ-λόγκ, κρατοῦσες κάποιο βιβλίο κι' ὅμως εἶμαι βέβαια ὅτι δὲν διάβαζες. Τὸ βλέμμα σου ἦταν τόσο ἀφηρημένο, ἡ ἐκφρασίς σου λυπημένη, φαινόταν ὅτι υπέφερες πολὺ. Σὲ κύτταξα ἀρκετὴ ὥρα κι' ὕστερα ἐφυγα σιγὰ χωρὶς καν νὰ μὲ ἀντιληφθῶ.

Πές μου, ἀγαπημένε μου, γιατί ἦσουν λυπημένος; Μήπως ὁ χωρισμός μας σὲ κάμει νὰ υποφέρεις; Πές μου μ' ἀγαπᾷς ἀκόμη; Ἐάν ναι, εἶμαι ἔτοιμη νὰ σὲ συγχωρήσω αἰένως. Δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω δυστυχισμένη. Δὲν θέλω νὰ ὑποφέρῃς ἐσὺ. Πές μου, θέλεις νὰ γυρίσω πάλι κοντὰ σου; Κι' αὐτὴ τὴν φορὰ θὰ εἶνε γιὰ πάντα. Δὲν θὰ φύγω ποτὲ πιά.

Μιὰ περίεργη ἀπόφασις

Μιὰ ἀπὸ τὶς περίεργες ἀποφάσεις, ἦταν ἐκείνη πού θυγῆκε κατὰ τὸ 17ο αἰῶνα στὴ Παρίσι.

Ἐνας χτίστης εἶχε ἀνέβει σὲ κάποιο καμπαναριὸ γιὰ νὰ κἀνὴ μερικές ἐπιθεορνώσεις.

Ἐκεῖ λοιπὸν πού δούλευε, τὸ πόδι του παραπάτησε καὶ ἔπεσε ἀπὸ τόσο μεγάλου ὕψους.

Εὐτυχῶς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ καμπαναριὸ εἶχαν ἀδειάσει ἕνα φορτίο χορτάρια καὶ ἔτσι δὲν ἔπαθε μεγάλες ζημιές.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν πτώσι του παρέσαν ἄλλοι κάποιον ἄλλο χτίστη πού δούλευε παρακάτω. Αὐτὸς ἔπεσε στὸ ἔδαφος καὶ σκοτώθηκε.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ σκοτωμένου ἐνῆγα γιὰ ἀνθρωποκτονία τὸν ἄλλο χτίστη καὶ ζήτησε τὴν τιμωρία του καὶ μιὰ μεγάλη ἀποζημίωσι γιὰ τὴν οἰκογένειά του σκοτωμένου.

Τὸ δικαστήριον θρόθηκε μπροστὰ σ' ἕνα μεγάλο πρόβλημα.

Δὲν μπορούσε ν' ἀρνήσῃ τὸ δικαίωμα κάποιος ἀποζημιώσεως γιὰ τὴν οἰκογένειά του τοῦ παθόντος, ἀλλὰ δὲν μπορούσε καὶ καταδικάσῃ ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ λυστρήσῃ καὶ νὰ πείσῃ.

Ἐβγαλε λοιπὸν μιὰ πρωτότυπη ἀπόφασι, σχεδὸν σολομωνική.

Διέταξε τὸν μηνυτὴ ν' ἀνέβῃ στὸ καμπαναριὸ καὶ νὰ πέσῃ πάνω στὸν κατὰ γοροῦμενο, ὁ ὁποῖος θὰ θρῖσκοτανε στὴ μέση καὶ ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσι τοῦ σκοτωμένου. Ἐτσι θὰ ἐκπληροῦτο ἡ δικαιοσύνη.

Ὁ ἐνάγων ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ διεκδικήσῃ μὲ τέτοιο τρόπο τὴν τιμωρία καὶ ἀρνήθηκε, ἀποσύροντας τὴν ἀγωγὴ του.

★

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

Οἱ κάτοικοι τῆς Καλιφορνίας παρέσαν πρὸ ἡμερῶν σ' ἕνα φαινόμενο, τὸ ποῖον ἐμφανίζεται κάθε 7 χρόνια.

Στ' ἀνοιχτὰ τοῦ κόλπου τοῦ Σάν Ντιέγκο, ἡ θάλασσα γίνεκε κατακόκκινη καὶ ἐπιφάνεια περιπλοῦ πέντε χιλιόμετρων.

Αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἐπίσκεψιν δισεκατομμυρίων μικροσκοπικῶν ψαριῶν, τὰ ποῖα τρώγονται ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κοιλιοπόδια γίνεταὶ δολοκλήρος πόλεμος μεταξύ τῶν μεγάλων.

Τὸ κοκκίνισμα αὐτὸ πού γίνεται ἀπὸ πραγματικὸν αἷμα διαρκεῖ μονάχα δέκα μέρες.

★

ΠΟΙΟΣ ΕΞΑΠΕΣΤΕΙΛΕ ΠΡΩΤΟΣ ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ S.O.S.;

Ὁ πρῶτος πού ἔστειλε τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου ἦταν ὁ ραδιοηλεγραφιστὴς τῆς Τζάκ Μπινς ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιο «Ρεπουμπλικ», τὸ ὁποῖον ἐβυθίσθη στὴ 15 Ἰανουαρίου τοῦ 1910 στὴ Φλωρίδα.

Ἡ πρώτη φορὰ ἐν τούτοις πού ἐχρησιμοποιήθη τὸ S.O.S. ἦταν κατὰ τὴν τραγικὴ καταβύθισιν τοῦ «Τιτανικού» τὴν νύχτα τῆς 15ης Ἀπριλίου τοῦ 1912 στὴν ἐκβολὴ τῆς Νέας Γῆς.

Ὁ δεύτερος ραδιοηλεγραφιστὴς τοῦ ὑπερωκεανείου κάρωλντ Μπράντ, ὁ ποῖος ἐσώθη μὲν, ἀλλὰ πέθανε ἀργότερα ἀπὸ τραύματα, ἐνὸς διατάχῃ ἀπὸ τὸν καπετάνιο νὰ διαβιβάσῃ τὸ σῆμα C.Q.D. τὸν συνεπῆρε ἕνας παράξενος θρησκευτικὸς λυρισμὸς καὶ διεβίβασε μὲσα σὲ νύχτα τὸν πρῶτο στίχο μιᾶς προσηύχης «Save our Souls», ἦτο «σώσατε τὰς ψυχὰς ἡμῶν». Κι' ἔπειτα ἐπανελάβε τὴν τρεῖς φορὲς τὰ ἀρχικὰ τῶν ἰδίων λέγων, τὰ ὁποῖα ἐγίναν ἀπὸ τότε διεθνή.

Ταξειδεύοντας...

Τὸ βαπόρι ξεκίνησε. Ἐνας γιγάντιος ὄγκος ξεκόλλησε ἀπ' τὸ λιμάνι καὶ σὰν καρυδότσουφλο πετοῦσε ἐπάνω στὴ θάλασσα. Ἐνας κάτασπρος ἀφρὸς ἄφινε νὰ φαίνεται τὸ διάβα του ἀπάνω ἀπ' τὴ λεία τῆς ἐπιφάνειας... Ἐνας ὀλοστρόγγυλος δίσκος ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ἐρριχνε ἕνα ἀσημένιο φῶς ἀπάνω ἀπ' ὅλα.

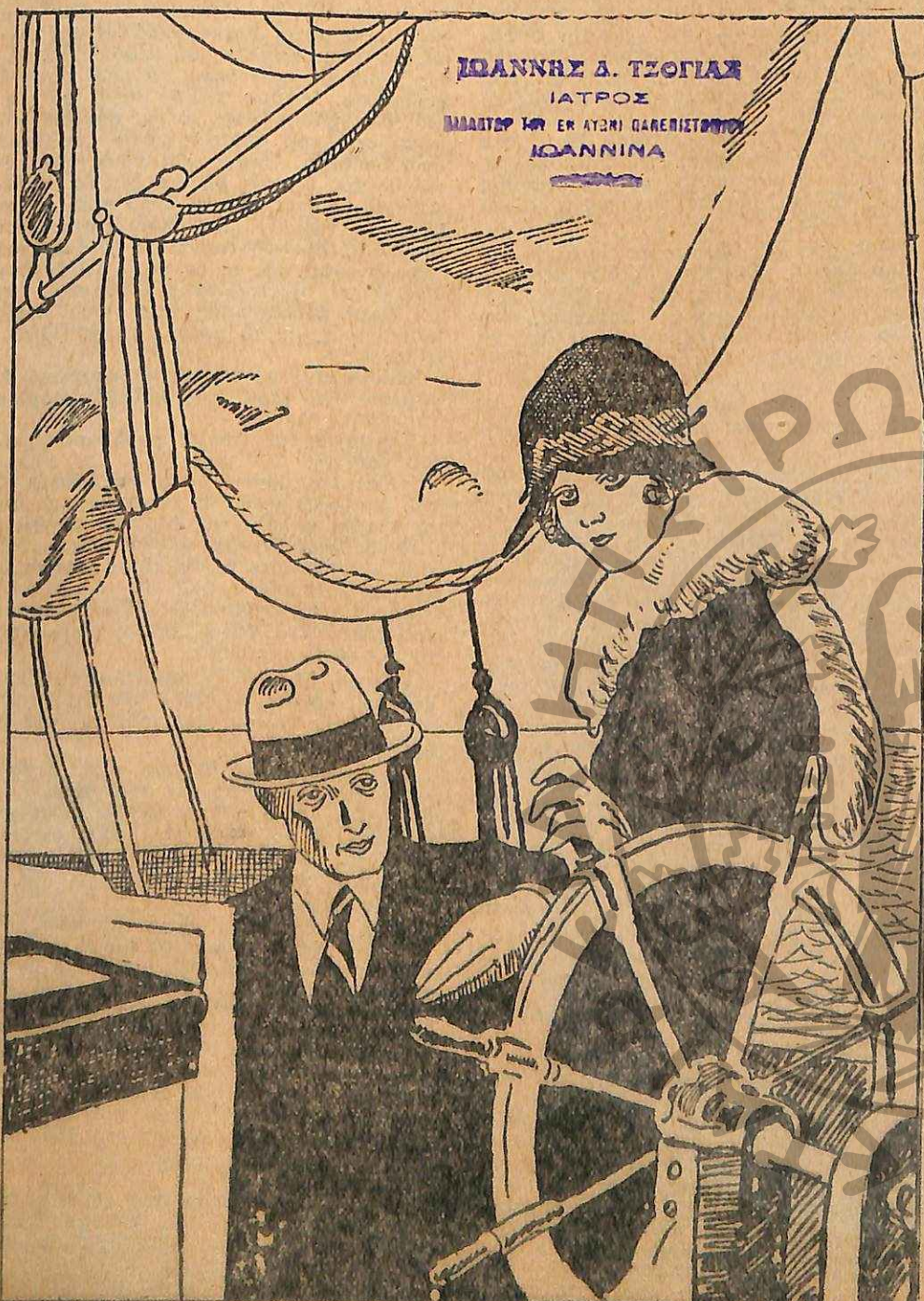
Ἡ ἀγάπη μοιάζει τὸ κύμα, εἶπε μιὰ φωνὴ δίπλα στὴ Λίλη. Ἐρχεται μὲ λαχτὰ ἀπὸ μακρὰ καὶ σπᾷ ἥρεμα σ' ἕνα θάλασσο, στὸ πλοῖο ἴσως μ' ἕνα παράπονο σὰν τὸ μουρμούρισμα τοῦ κύματος.

Γύρισε ξαφνικά. Ἐνας ἄντρας ψηλὸς κι' ὀμορφος, μὲ κατὰμαυρα μάτια θρῖσκοταν διπλά της.

Πλοίαρχος τοῦ βαποριοῦ, τῆς εἶπε, κυττάζοντάς τὴν στὰ μάτια.

Τὸ κύμα μοιάζει μὲ τὸ χᾶδι, εἶπεν ἡ Λίλη, δίνοντας τὸ χέρι της, καὶ ὅχι μὲ τὴν ἀγάπην πού θέλει καὶ δίνει πολλά.

Κάθισαν κοντὰ-κοντὰ. Τὸ ἀγεράκι πού ἄρχισε νὰ φυσᾷ, ἔκανε τὸ κορμί τῆς Λίλης νὰ τρέμῃ.

Θαλασσινὰ διηγήματα

Κρυώνετε; τῆς εἶπε καὶ πήρε τὰ χεῖρά της μέσα στὰ δικά του...

Ἐκείνη δὲν μίλησε, ἐνοιώσε μοναχὰ ἕνα πῶς δυνατό ρίγος νὰ κυκλῶνῃ τὸ κορμί της.

Τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Ἦσαν γεμάτα ἀπ' ἀγάπην, τόσο, πού τὴν ἔκαναν νὰ χαμηλώσῃ τὰ δικά της ἀπὸ συγκίνησι καὶ νὰ τραβῆξῃ τὰ χεῖρά της, πού τὰ κρατοῦσε σκληθωμένα μέσα στὰ δικά του.

Φοβάσαι; τῆς εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ πού ἔτρεμε.

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ σφίχτηκε κοντὰ του, χωρὶς μιλιὰ.

Τὴν ἀγκάλιασε μὲ τρυφερότητα. Τὰ κεφάλια τους ἐνώθηκαν καὶ ἕνα φιλὶ γλυκὸ σφράγισε τὰ χεῖλιά τους.

Ἐνα συννεῖακι μικρὸ, ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ἐκρυψε τὴ λάμψιν τοῦ φεγγαριοῦ πού κύτταγε μὲ ἀναίδεια ἀπὸ ψηλά.

Τώρα δὲν φοβοῦμαι, εἶπε ἡ Λίλη χαμογελαστή, καὶ ξανασφίχτηκε κοντὰ του.

Δὲν μοὶ εἶπατε ὅμως πού πηγαίνετε; σὲ ποῖο λιμάνι θὰ κατεβῆτε;

Καλλίτερα μὴ μὲ ρωτᾷτε. Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη, εἶπε ἡ Λίλη μὲ λύπη. Πηγαίνω σ' ἕνα μέρος πού δὲν ἔχω πάει ποτέ, σ' ἕναν ἄνθρωπο πού δὲν ἔχω δῆ ποτέ, γιὰ νὰ τὸν παντρευθῶ.

Καὶ ἐγὼ εἶμαι δυστυχῆς, Λίλη. Κάτω ἐκεῖ θὰ βρῶ κι' ἐγὼ μιὰ γυναῖκα πού εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ παντρευθῶ. Βλέπετε βρισκόμαστε στὸν ἴδιο παρονομαστή. Θὰ μπορούσαμε, ὅμως, ἂν θέλατε, ν' ἀποφεύγαμε ὅλη αὐτὴ τὴ δυστυχία. Αἰσθάνομαι πῶς σὰς ἀγαπᾷ πολὺ ἀπ' τὴ στιγμή πού ἦρθατε στὸ βαπόρι. Ἄν θέλατε νὰ μὴν πᾶτε στὸ μέρος πού πηγαίνετε καὶ νὰ μείνετε μαζί μου γιὰ πάντα. Πῆτε μου τὸ ὄνομά σας, τώρα πού σὰς εἶπα τί σκέπτομαι γιὰ σᾶς.

Καλλίτερα νὰ μὴ τὸ μάθετε. Τί σημασία ἔχει ἕνα ὄνομα πού ἀδριο θὰ εἰσάσετε ὑποχρεωμένους νὰ ξεχάσετε;

Οἱ μέρες πέρασαν γεμάτες ἀγάπην. Ἡ καρδιάς τους δόθηκαν χωρὶς τῶς. Ἰσως νὰ ἔφταινε τὸ φεγγάρι, ἴσως τὸ κύμα πού ἐμοιάζε σὰν χᾶδι στὸ γιγάντιο κορμὸ τοῦ βαποριοῦ. Ἰσως καὶ τὰ γλυκὰ μάτια τοῦ νέου πού κύτταζαν ὡς τὰ κατὰστάθα τῆς ψυχῆς της.

Τὸ βαπόρι σὲ λίγο ἔφτασε στὸ Πόρτ-Σαίτ.

Ἡ Λίλη τὸ πρῶτ' ἔμαθε τὰ ρούχα της καὶ ἀνέβηκε στὴν κἀμαρά του...

Θέλω νὰ σὰς πῶ, τοῦ εἶπε μὲ τὰ μάτια νεμᾶτα δάκρυα, πῶς θὰ βγῶ ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ λιμάνι. Ἐδῶ εἶνε ἡ οἰκογένειά πού μὲ περιμένει...

Δὲν μπόρεσε νὰ τῇ περισσώτερα. Οἱ λυγμοὶ ἔπνιναν τὴ φωνή της...

Τί συμπτώσεις, εἶπεν ὁ νέος μελαγχολικά. Νὰ εἰμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ζοῦμε στὸ ἴδιο μέρος καὶ νὰ μὴν εἰμαστε μαζί... Φτωχή μου ἀγάπη. Μείνε μαζί μου. Μείνε θὰ φύγουμε πίσω. Θὰ ζήσουμε μαζί εὐτυχισμένοι.

Ὅχι! ἡ εὐτυχία μας πρέπει νὰ τελειώσῃ. Ὁ καθένας μας θὰ πάρῃ τὸ δρόμο του, χωρὶς παράπονο...

Μιὰ βάρκα σὲ λίγο τὴν ἔβγαλε στὴ στεριά. Ἐνας θεῖος τῆς τὴν περίμενε καὶ τὴν ὡδήγησε στὸ σπίτι του ὡς πού νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα πού θὰ γινόταν ἐπίσημα ὁ ἀρραβώνας.

Δὲ βιάζομαι, θεῖε μου, εἶπε ἡ Λίλη μὲ βαρεὶά καρδιά, καλλίτερα νὰ μὴ γίνῃ τίποτα.

Ἐκείνος ὅμως τὴν μάλωσε, τῆς μίλησε μὲ αὐστηρότητα κι' ὥρισαν μάλιστα τὴν ἄλλη μέρα νὰ κάνουν μιὰ ἐπίσκεψιν στὸ γαμπρὸ, ἐντελῶς τυπικὴ, θέσθαια, μὰ πού εἶχαν τὴ σκέψιν νὰ τελειώσῃ τὸ συνοικέσιο. Πῆγαν τὴν ἄλλη μέρα ἐντελῶς ἀπρόοπτα. Ὁ νέος δὲν ἦταν ἐκεῖ μὰ σὲ λίγο θάρρῳταν.

Ἡ Λίλη κάθισε σὲ μιὰ γωνιά χωρὶς νὰ μιλήσῃ. Ἡ ψυχὴ της πονοῦσε φοβερά. Ἡ θέλα νὰ πέθανε χίλιες φορές, παρὰ πού θὰ ἔπαρνε ἕναν ἄντρα πού αὐτὴ καν ἡ-ξευρε.

Σὲ λίγο τὸ κουδούνι κτύπησε κι' ἕνας νέος παρουσιάστηκε στὸ κατῳφί τῆς πόρτας. Ἡ ψηλὴ σιλουέτα του μέσα στὴ στολή του φάνταζε ἀριστοκρατική.

Ἡ Λίλη γύρισε καὶ κύτταξε. Μιὰ δυνατὴ φωνὴ βγήκε ἀπ' τὸ στόμα της, πού ἔκανε ὅλους νὰ κυτταχτοῦν κατὰπληκτοί.

Ἐκείνος ἔμελλεν ἀκίνητος στὴν πόρτα. Ἦταν ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ ἕνα βῆμα. Μέσα στὸ στόμα του μονάχα δυὸ συλλαβὲς ἐπαναλάμβανε:

Λίλη-Λίλη.

Ἡ μητέρα του προχώρησε καὶ τοῦ συ-νεῖπτε τὴ Λίλη...

Ἐκείνος, χωρὶς νὰ διατάξῃ, ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἐσφίξε...

Ὅλοι κυττάχτηκαν, γαμογέλασαν κατὰλασαν κι' ἕνας-ἕνας ἐφυγε, ἀφίνοντας τοὺς δυὸ νέους νὰ τὰ ξαναποῦν ἀνεὶν-χλητοί.

Τὸ ταξίδι τοὺς εἶχεν ἐνώσει ψυχικὰ οἱ ψυχὲς τοὺς ἐνώσαν σωματικὰ. Οἱ δρόμοι τῶν ἑγνῶν ἕνας μονάχος λουλουδέ-νιος δρόμος, πού θὰ τὸν διέσχισαν εὐ-τυχισμένοι.

Τό Χρυσό Τρίγωνο

ΤΕΡΙΑΗΝΙΣ ΠΡΟΗ-
ΓΟ ΜΕΝΟΥ.—Ο Πα-
τρικίος Μπελβάλ, α-
ξιωματικός, τραυματί-
ας πολέμου, ενώ θρι-
σκότανε σε κάποιο έ-
στιατόριο, άκούει τυ-
χαίως μία συνομιλία.
Δύο άνθρωποι μιλού-
σαν για κάποια άπα-
γωγή. Κάνουν ένα ο-
λόκληρο σχέδιο άρπα-
γής μιας νοσοκόμου,
της αδελφής Κοραλί-
ας. Επίσης τους ά-
κούει να μιλούν για
κά-οια ξέρωχ από
σπίτες. Γι' αυτό το
τελευταίο δεν καταλα-
βαίνει τίποτα, αλλά
για την αδελφή Κο-
ραλία, στην οποία
χρώσται τη ζωή του α-
πό τις πεποιθήσεις της, λαιβάει μέτρα έπείγον-
τα και άσπρη. Μαζί τους τους τραυματίες στρατιώ-
τες του του άναρρητήριου με επί κεφαλής τον Ζε-
νεαλέξο Για-Μπόν και κατορθώνουν κρυμμένοι τη
στιγμή άκριβώς της έπιθέσεως να σώσουν την α-
δελφή Κοραλία και ο Για-Μπόν με το δεξί του
χέρι —γιατί το άριστερό εινε κομμένο— συλλαμ-
βάνει τον ένα από τους δύο που είχαν αναλάβει
την άπαγωγή.

Ο Πατρικίος Μπελβάλ μεταφέρει τη λιγοθυμι-
σμένη νοσοκόμη σ' ένα γειτονικό σπίτι ενός φίλου
του και την περιποιείται. Ο Για-Μπόν φέρνει και
αυτός και τοποθετεί πάνω σ' ένα καναπέ το δρά-
στη. Τον δίνει με σφαιρίδια για να μη φύγει και
κάθεται από πάνω του και τον περιμένει να ξε-
λιθοποιηθεί, για να τον άνακρίνη έπειτα ο άξιω-
ματικός Μπελβάλ.

Τρία πράγματα περίεργα και τρομερά συμβαί-
νουν το άπογευμα εκείνο.
1ο. Ένώ ο λοχαγός Μπελβάλ έζηγεί στην άδε-
λη Κοραλία την εύγνωμοσύνη του, αλλά μαζί μ'
αυτό και τον έρωτά του για τη γυναίκα εκείνη,
την οποία είχε άναστήσει από την πρώτη στιγμή
που τον περιποιήθηκε τραυματία στο νοσοκομείο,
και αυτή άρνείται την πρότασή του να γίνει γυ-
ναίκα του, διότι όπως του λέει ότι εινε παντρε-
μένη και τον άποτρύχει μάλλον να την έλθει, πολύ
περισσότερο να έλπιζε σ' ένα γάμο, αυτός
της σφίγγει το χέρι και πάνω σε μία άποτύχη κι-
νησι της πέφτει το τσαντάκι και ξεφεύγει ένα κο-
μμάτι.

Ανάμεσα στις άλλες χάντρες υπάρχει ένα με-
γάλο άμεθυστο σπασμένο στη μέση. Ο λοχα-
γός τα χάνει. Στην άλυσίδα του ρολογιού του
υπάρχει το άλλο μισό κομμάτι του άμεθυστου. Ού-
τε αυτή ούτε εκείνος ξέρει πότεν προέρχεται ο ά-
μεθυστος. Τον έχουν κληρονομήσει από τους γονείς
τους. Τον έχουν πρό 20 ετών. Αλλά πώς; Ποιά
αγέλης; Π συνέβη να χωρίση, να σπάση ο άμεθυσ-
τος και να έρρισκεται ο μισός στα χέρια του Μπελ-
βάλ και ο άλλος μισός στα χέρια της αδελφής Κο-
ραλίας;

2ο. Ο Μπελβάλ που είχε θέσει τον αλχημικό
όπο τη φύλαξη του Για-Μπόν θγαίνει έξω και τον
έβρισκε νεκρό.

Ούτε ο Για-Μπόν ξέρει πώς τον έβρισκε. Έ-
να μεταξωτό σκόνι εινε περασμένο στο λαιμό του
νεκρού.

Αρα οι συνομιλίες έφρόντισαν να τον θανατώ-
σουν για να μην έξαναγκασθή και μαρτυρήσει.

Τι άρα γέ; Υπήρχε κάτι το τόσο πολύ σοδαρό;
Η αδελφή Κοραλία ήταν άπαρητη για τη συμ-
μορία αυτή των κακούργων, και για τα σχέδιά
τους;

Τι σχέδια; Τι συνωμοσία; Τι καταχθόνια πρά-
γματα έτοιμάσαν οι άγνωστοι αυτοί;

Και ποιοι ήταν επί τέλους;

3ο. Όταν έμεινε η αδελφή Κοραλία και ο λο-
χαγός Πατρικίος Μπελβάλ γύρισαν στο άναρρητή-
ριο που έμεινε, του έδωσαν ένα δειγματί.

Όταν άνέθηκε στο δωμάτιό του, το άνοιξε. Τι
νομίζετε ότι έβρισκε; Ένα μεγάλο σκουριασμένο
κλειδί.

Άλλο μυστήριο;
Τι έσήμαινε αυτό;
Γιατί του το έστελναν;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Δέν ξέρω λοιπόν τίποτα για σας. Μο-
νάχα αυτό: Ότι είσθε καλή, φιλόνηρω-
τη και κάτι άλλο: Μπορώ να τό πώ;...
Ναι, είσθε πάρα πολύ όρατα. Και ίσως
γι' αυτό, αδελφή Κοραλία, έπειδή η ζωή
σας μου εινε άγνωστη, όσο γι' αυτό σας
φαινόσασταν τόσο μυστηριώδη ναι, αλλά
και τόσο πολύ θλιμμένη... πονεμένη
και ναι... Κάνετε την εντύπωση, ότι ζήτε

νεται ότι είσθε μόνη. Κανείς δεν άσχολεί-
ται για την εύτυχία σας, για την ασφάλ-
ειά σας. Λοιπόν... έσκέφθηκα... δηλαδή
από πολύ καιρό το σκέπτομαι και σας
βεβαίω, ζητούσα την εύκαιρία να σας τό
έξομολογηθώ...

Σκέφθηκα ότι άπαραιτήτως θα είχατε
ανάγκη από ένα φίλο, από ένα άδελφό,
ό οποίος να σας συντροφεύει και να σας
υπερασπίζεται. Μήπως γελάστηκα, άδελ-
φή Κοραλία;

Όσο μιλούσε, θάλεγε κανείς ότι η γυ-
ναίκα εκείνη κλεινότανε ακόμη περισσό-
τερο στον έαυτό της και ότι έθετε άνα-
μεταξύ τους πιο μεγάλη άπόσταση, από
φόβος λες για να μην μπορέσει εκείνος να
είσχωρήσει μέσα στα μυστικά της ζωής
της.

—Ναι... έίπε, ναι... Έχετε γελαστή. Η
ζωή μου εινε πολύ άπλη. Η ζωή μου δεν
έχει άνάγκη από υπεράσπισι.

—Πώς; Δέν έχετε άνάγκη από υπερά-
σπισι; έφώναξε ο λοχαγός με κάποια
άγωνία. Δέν θέλεις υπεράσπισι, ούτε άπ'
αυτούς που ήθελαν να σέ άπαγάγουν;
Κι' αυτή η συνωμοσία που είχαν όργανω-
σθή εναντίον σας; Αυτή η συνωμοσία
που οι έταίροι της για να μη άποκαλυ-
φθούν έβρισαν στο σημείο να θανατώ-
σουν το σύντροφό τους; Λοιπόν; Όλ'
αυτά δεν εινε τίποτα; Λοιπόν, γελιέμαι
έγώ όταν λέγω ότι σας περικυκλώνουν
κίνδυνοι; Ότι έχετε έχθρους με έξαιρε-
τική τόλμη; Και ότι όπωσδήποτε πρέπει
να άμυνώσθε; Και άν έσείς δεν δεχθήτε
την προσφορά μου, έ λοιπόν...λοιπόν...

Έκείνη δεν μιλούσε καθόλου. Κρατού-
σε μία στάσι άρνητική και παθητική.

Τότε εκείνος χτυπώντας τη γροθιά του
πάνω στο τζάκι, έφώναξε σκούδοντας πιο
κοντά της.

—Έ, λοιπόν, άν έσείς δεν δέχεσθε την
προσφορά μου, σας την έπιβάλλω έγώ.

Έκείνη έκούνησε το κεφάλι της και
έίπε:

—Όχι.

—Έκτελώ κάποιον καθήκον και έπι
πλέον...

—Τι;

—Πρέπει να έφέρετε ότι σας άγαπώ.

Έπέταξε αυτή την κουθέντα με τση
τόλμη, όχι σαν έρωτευμένος που διακιν-
δυνεύει μία φράσι μέσα σε μία ντροπαλή
έξομολόγησι, αλλά ως άντρας που εινε
υπερήφανος για τό αίσθημα που δοκιμά-
ζει και εινε εύτυχης γιατί τό όμολογεί.
Έκείνη κατέβασε το κεφάλι, κοκκίνι-
σε, ενώ εκείνος έξακολούθησε με χαμη-
λή φωνή:

—Αδελφή Κοραλία, δεν έρχομαι ούτε

με μαζί να γεννιέται, από τότε που
τά μικρά αυτά άπαλά χεράκια σας άγ-
γίζανε το ματωμένο μου κεφάλι. Τα άλ-
λα χέρια με παιδεύανε, τα δικά σας με
χαϊδεύανε. Ακόμα και η ματιά σας ή-
ταν όλο χάδι. Τόσα χάδια, σαν τα δά-
κρυά σας, που πέφτανε πάνω μου όταν
έγώ υπέφερα. Αλλά, και ποιος εινε ε-
κείνος που θα σας δει και δεν θα σας ά-
γαπήσει; Μήπως και οι έπτά τραυματίαι
που σας έσωσαν εινε όλοι έρωτευμένοι
μαζί σας, αδελφή Κοραλία; Ο Για-Μπόν
σας λατρεύει. Με τη διαφορά ότι εκείνοι
εινε άπλοι στρατιώται και σιωπούν. Έ-
γώ είμαι άξιωματικός, και μιλώ χωρίς
δισταγμούς, με το κεφάλι ψηλά. Πίστευ-
σε με.

Η νέα είχε κατεβάσει το πρόσωπο α-
νάμεσα στα χέρια της και με γυρμένο
το κεφάλι, άκούσε.

Ξανάρχισε με ζωηρή φωνή που ήταν
πιο καθαρή.

—Καταλαβαίνετε αυτό που θέλω να
πώ, ότι μιλώ χωρίς δισταγμούς και με
το κεφάλι ψηλά; Ναι, δεν ειν' αλήθεια;
Σας βεβαιώ ότι δεν αισθάνομαι καθό-
λου, τίποτα, ούτε κι' άν είμαι ένας τραυ-
ματίας πολέμου.

Και γιατί παρακαλώ; Γιατί έπειδή
μου λείπει ένα πόδι; Μήπως μου λείπει
το μυαλό ή η καρδιά;

Έμεις όλοι οι τραυματίαι πολέμου,
κουτσόι, κουλοί, στραλοί, δεν ζητάμε τον
όλκτο, όχι. Θέλουμε μία ισοότητα, μία ή-
θική ισοότητα.

Πιστεύετε με ότι δέ μας λείπει η παλ-
ληκαριά. Διπλασιάστηκε από πριν. Το
δεξί χέρι του Για-Μπόν άγγίζει δέκα χέ-
ρια και τό μοναδικό πόδι του λοχαγού
Μπελβάλ εινε πιο ταχύ από όλα τα πό-
δια του κόσμου.

Αρχισε να γελά.

—Τό δεξί χέρι, τ' άριστερό πόδι... Τι
μås ένδιαφέρει για ό,τι έμεινε. Θάνατε
αυτό που έμεινε να ξέρουμε να τό μετα-
χειριστούμε καλά. Με τη διαφορά ότι
μås δίνεται τό δικαίωμα να ζήση ο καθε-
νας μία ξεχωριστή ζωή. Κ' έπειδή η δι-
κή μου η ζωή και η ήσυχία μου έξαρ-
τώνται από σας, αδελφή Κοραλία, δεν
μόρεσα να περιμένω περισσότερο και
είχα πολλά λόγια να σας πώ, αλλά δεν
εινε η κατάλληλη ημέρα.

Σταμάτησε.

Έκείνη δεν έκινήθη από τη θέση της
Τα χέρια γλυστρήσανε και σκεπάσαν
και τό μέτωπό της. Μία ελαφρή τρεμο-
λα την είχε πιάσει.

Έσκυψε το κεφάλι και με μία ματιά

έπείσθη και με υλικότητα έσκέπασε

το πρόσωπό της.

τό χαριτωμένο προσωπάκι της.

—Γιατί κλαίς, αδελφή Κοραλία;
Όταν άκουσε να της μιλά στον ένικό
δεν έπαράχθη.

—Εγώ, έγώ είμαι εκείνος που έκανα
αυτά τα δάκρυα να τρέχουν;

—Όχι, έίπε εκείνη με χαμηλή φωνή.
Με συγκίνησε η ειλικρινείας σας.

Ο Μπελβάλ κάθισε πάλι δίπλα της.

—Λοιπόν, δεν σας κακοφάνηκε, δεν θυ-
μώσατε για όλ' αυτά που σας είπα;

—Γιατί να θυμώσω, άπάντησε η νέα.
Κάθε γυναίκα τό ίδιο θα έκανε. Άν έ-
πρόκειτο να διαλέξη, θα διάλεγε εκείνον
που υπέφερε περισσότερο στον πόλεμο.

Ανασήκωσε τό κεφάλι του.

—Μά έγώ δεν ζητώ τρυφερότητα...ζη-
τώ μία όριστική άπάντησι σ' αυτά που
σας είπα. Πρέπει να τα έπαναλάβω;

—Όχι.

—Τότε; Η άπάντησι;

—Η άπάντησι, φίλε μου, εινε αυτή, ότι
δεν πρέπει να μου ξαναπήτε αυτά τα
λόγια.

—Μου τό άπαγορεύετε;

—Σας τό άπαγορεύω.

—Έν τοιαύτη περιπτώσει σας όρκίζο-
μαι ότι θα σωπάσω μέχρι την προσεχή
φορά που θα σας ξαναδώ.

Έκείνη ψιθύρισε:

—Δέν θα με ξαναδείτε ποτέ πιά.

Αυτή η άπάντησις φαίνεται διευκέδα-
σε τό λοχαγό.

—Και γιατί δεν θα σας ξαναδώ, άδελ-
φή Κοραλία;

—Γιατί δεν θέλω.

—Και η αίτία αυτής της άποφάσεως;

—Η αίτία;

Γύρισε τα μάτια της, τον κύτταξε και
έίπε:

—Είμαι παντρεμένη.

Αυτή η δήλωσις φαίνεται να μη μπερ-
δεψε καθόλου τό λοχαγό, ο οποίος έίπε
με ήρεμία:

—Έ, λοιπόν, θα παντρευτήτε άλλη μία
φορά. Βεβαίως ο σύζυγός σας εινε γέ-
ρος και σεις δεν θα τον άγαπάτε...

—Μην άστειεύεστε, φίλε μου...

Της έπιασε ξαφνικά τό χέρι, ενώ ε-
κείνη έτοιμαζότανε να σηκωθεί για να
φύγει.

—Έχεις δίκιο, αδελφή Κοραλία, και
σου ζητώ συγγνώμη που δεν έπήρα ύφος
πιο σοδαρό για να σας πώ πράγματα
πιο σοδαρά. Πρόκειται για τη ζωή μου
και για τη ζωή σας. Είμαι πεπεισμένος
ότι τραβάτε τον ίδιο δρόμο, χωρίς να
μπορήτε καθόλου να με έμποδίσετε. Γι'
αυτό και δεν έχω άνάγκη από την ά-
πάντησι σας. Δέν ζητώ τίποτα. Τα περι-
μένω όλα από την τύχη. Η τύχη θα μ'ά
ένωση.

—Όχι, έίπε εκείνη.

—Ναι, έβεβαίωσε εκείνος. Τα πράγμα-
τα θα τό δείξουν.

—Τα πράγματα δεν θα τό δείξουν. Δέν
πρέπει να τό δείξουν. Θα μου υποσχεθή-
τε στο λόγο της τιμής σας, ότι ούτε εά
προσπαθήσετε να μάθετε τ' όνομά μου.
Μπορούσα να είμαι περισσότερο φίλος
σας. Αλλά από τη στιγμή που μου κά-
νατε αυτή την έξομολόγησι, ο ένας άνα-
γκαστικός πρέπει ν' άπομακρυνθή από
τον άλλο. Δέν θέλω κανένα μέσα στη
ζωή μου... κανένα.

Μιλούσε άγέρωχα και ταυτοχρόνως
προσπαθούσε ν' άπολευθερώση τό χέρι
της από τα δικά του.

Ο Πατρικίος Μελβάλ έφερε αντιρ-
ρήσεις.

—Κάνετε λάθος, δεν έχετε δικαίωμα να
έκτιθεσθε... Σας παρακαλώ, συλλογι-
σθήτε...

Έκείνη τον άπόθησε. Και τότε συνή-
θη τυχαίως κάτι τό πολύ περίεργο.

Καθώς πήγαινε να τραδηχθή έστρωσε
την τσαντίτσα της που είχε άκουμπήσει
στο τζάκι και έπεσε χάμω στο χαλί. Η
τσαντά άνοιξε και πέσανε από μέσα δυό-
τρία πραγματάκια, τα οποία τό μάζε-
ψε, ενώ ο Μελβάλ έσκυβε να πιάση κι

—Σταθήτε, εινε κι' αυτό...

Ήταν μία μικρή θήκη, ή όποία είχε
άνοιξει κι' άπ' αυτή εινε προβάλει ένα
κομμάτι.

Ορθοί και οι δύο, σπαίνανε. Ο λο-
χαγός έξήταζε τό κομπολόι.

—Τι περίεργη σύμπτωσησι! ψιθύρισε. Αυ-
τές οι χάντρες από άμέθυστο...αυτή ή
παλαιά προσαρμογή με φιλιγκράνα χρυ-
σο. Τι περίεργο να θρίσκη κανείς την
ίδια εργασία και τό ίδιο υλικό.

Έρρίγησε τόσο αισθητά που ή νέα έ-
ρώτησε:

—Τι συμβαίνει, λοιπόν;

Έκείνος κρατούσε ανάμεσα στα δά-
χτυλά του μία από τις χάντρες, την πιο
χοντρή από τις άλλες. Αυτή ή χάντρα
ήταν σπασμένη στη μέση σύρριζα στο δέ-
σιμο του χρυσο. που την κρατούσε.

—Συμβαίνει, έίπε εκείνος, συμβαίνει
ότι ή σύμπτωσης εινε τρομερή, που μό-
λις τολμώ... Πάντως, μπορώ να πιστο-
ποιήσω άμέσως τό πράγμα... Προηγού
μένως δώσε μία λέξι: Ποιος σας έδωσε
αυτό τό κομπολόι;

—Δέν μου τό έδωσε κανείς: τό είχα.

—Και όμως θ' άνηκε σε κάποιον, πριν
να έλθω στα χέρια σας.

—Στη μητέρα μου, βέβαια.

—Α, προέρχεται από τη μητέρα σας;

—Ναι, υποθέτω πως προέρχεται από
εκείνην όπως και όλα τα άλλα πράγματα
που έχω.

—Δέν έχετε πιά τη μητέρα σας;

—Όχι. Ήμουν τεσσάρων χρονών όταν
πέθανε. Διαφυλάττω μία συγκεχυμένη ά-
νάμνησι της φυσιογνωμίας της. Αλλά
γιατί με ρωτάτε για ένα κομπολόι;

—Σας ρωτώ ειδικώς γι' αυτήν έδώ τη
σπασμένη χάντρα.

Αναζήτησε τό ρολόγι του. Στην άκρη
της καδένας ήταν κρεμασμένα διάφορα
μικροπραγματάκια.

—Ενα άπ' αυτά ήταν και μία χάντρα
από άμέθυστο, σπασμένη στη μέση, κι'
αυτή δεμένη με χρυσή φιλιγκράνα.

Τό πάχος των δύο σπασμένων κομμά-
τιων φαινότανε τό ίδιο. Είχαν τό ίδιο
χρώμα, δεμένα με την ίδια φιλιγκράνα.

Κυτταχθήκανε με κάποια άγωνία. Έ-
πειτα ή νέα ψιθύρισε:

—Δέν εινε παρά μία σύμπτωσης, μία

—Βέβαια, έίπε εκείνος. Ας υποθέσω

με όμως ότι τα δυό αυτά σπασμένα κομ-
μάτια προσαρμόζουν άκριβώς τό ένα πά-
νω στο άλλο.

—Δέν εινε δυνατόν, έίπε εκείνη, το-
μαγμένη από την παρατήρησι αυτή.

Ο άξιωματικός πήρε την άπόφασι.

Πλησίασε τα δύο κομμάτια... Τά χέρια
πλησίασαν... Έδίστασαν. Κόλλησαν.

Τα δύο κομμάτια προσηρμόσθησαν τε-
λειώς.

Οι δύο μισοσπασμένες χάντρες, τώρα
άποτελοϋσαν μία μονάχη.

Σιώπησαν. Η σιωπή ήταν γεμάτη συγ-
κίνησι και μυστήριο. Ο λοχαγός έίπε
με σιγανή φωνή:

—Μά ούτε κ' έγώ ξέρω άκριβώς από
που προέρχεται ή μιση χάντρα που έ-
χω στο ρολόγι μου. Τάχω από παιδικί.
Τα φύλαγα σ' ένα κουτάκι και πρό δλί-
γου μόλις καιρού διάλεξα δυό-τρία μι-
κροπραγματάκια να κρεμάσω στο ρο-
λόγι μου. Από που προέρχονται; Άγνω-
στό. Έκείνο όμως που ξέρω...

Είχε ξεχωρίσει τα δύο κομμάτια κι'
άφου τα έξήτασε καλά, έίπε:

—Αυτό που ξέρω όμως εινε, ότι αυτό
άποτελοϋσε κάποτε μία όλόκληρη χάν-
τρα άμεθύστου... ότι κάποτε χωρίσανε...
Γιατί; Δέν ξέρω. Ξέρω ότι σήμερα υεις
έχετε τό ένα κομμάτι κι' έγώ τό άλλο.
Εινε τα δυό μισά ενός συνόλου, που κά-
ποιος τό είχε πρό είκοσι έτών.

Επλησίασε κοντά της και έίπε με σι-
γανή φωνή:

—Πρό όλλγου γυρέψατε να διαμφισθ-
τήσετε την πίστι που είχα ότι ή μοίρα
μας οδηγεί στον ίδιο δρόμο. Τό διαμφι-
σθήτετε ακόμα;

Πάντως, για ό,τι και να πρόκειται,
για μυστήριο ή για σύμπτωσι, έγώ έπα-
ναλαμβάνω και πάλι την προσφορά μου.
Σεις σήμερα κινδυνεύετε, σας προσφέρω
τη φιλία και την υποστήριξι μου. Βλέπε-
τε, δεν σας μιλώ για έρωτα, αλλά μονά-
χα για φιλία. Δέχεστε;

Εμεινε σχεδόν άφηρημένη, ταραγμένη,
για όλα αυτά που συνέβαιναν γύρω της,
που φαινότανε σαν να μην άκουε πιά τη
φωνή του λοχαγού.

—Δέχεστε;
—Έπειτα από λίγο εκείνη απήντησε:
—Όχι.
—Τότε δεν παραδέχεστε ούτε την τύχη;

Εκείνη εδήλωσε:
—Δεν πρέπει να ξαναϊδωθούμε.
—Έστω. Τά ρίχνω όλα στην τύχη. Πάντως δεν θ' άργήσω. Το μόνο που ύπόσχομαι είναι να μη σ' άναζητήσω.

—Και να μην κάνετε τίποτα για να μάθετε τ' όνομά μου;

—Τίποτα. Σ' άς το όρκίζομαι.
Τού έδωσε το χέρι της.

—Αντίο!

Εκείνος απήντησε:

—Είς το επανιδείν!

Και εκείνη έφυγε.

Στο κατώφλι της πόρτας έδίστασε να θυγή. Σταμάτησε, έστριψε, τόν είδε και είπε:

—Αντίο.

Εκείνος απήντησε και πάλι:

—Είς το επανιδείν, αδελφή Κοραλία.

Δεν έκανε πιά καμμία κίνησι να την συγκαταστή.

Και έφυγε.

Όταν η εξώπορτα έκλεισε, τότε μονάχα ο λοχαγός Μπελβάλ έπηγε σ' ένα από τ' άποκεί.

Είδε τη νέα που προσπέρασε άνάμεσα στα δέντρα. Και σφίχτηκε η καρδιά του.

Θά την ξανάβλεπε;

—Αν την ξαναβώ; Μά αύριο κιόλας!

Εμείς η τύχη μ' εύνει.

Πήρε το μπιστούνι του και θυγήκε έξω.

Τό θράδυ άφου έδείπνησε σέ κάποιο γειτονικό έστιατόριο πήγε στο Νείγυ.

Εκεί υπήρχε τό αναρρωτήριο, μιά ύπεροχη έπαυλις πού βρισκότανε στην άσχη της όδου Μαγκόν. Έβλεπε πρós τό δάσος της Μπουλόν. Δεν υπήρχε μεγάλη πειθαρχία. Γι' αυτό και ο λοχαγός υπορούσε να έπιστρέψη, ότι ώρα ήθελε.

—Ο Γιά Μπόν είν' έδω; ρώτησε.

—Μάλιστα, λοχαγέ μου. Παίζει χαρτιά με την αγαπημένη του.

—Αυτός έχει τό δικαίωμα ν' αγαπά και ν' αγαπιέται. Μήπως έχω κανένα γοαμμά;

—Όχι, λοχαγέ μου. Ένα δεματάκι μονάχα.

—Έκ μέρους τίνος;

Τώφερε ένα παιδί και είπε: «Αυτό για τό λοχαγό Μπέλβαλ». Τό έβαλα στο δωμάτιό σας.

Ο αξιωματικός ανέβηκε στην κάμαρά του και είδε τό πακετάκι.

Τό άνοιξε. Ήταν ένα κουτί. Περιείχε ένα κλειδί, ένα μεγάλο σκουριασμένο κλειδί. Άρχαίος κατασκευής και φόρμας.

Τί έσήμαινε άσά γε αυτό τό κλειδί; Τό κουτί δεν έφερε καμμία διεύθυνσι, κανένα διακριτικό σημείο. Νόμισε ότι τό πακέτο για λόθος κ' έβανε τό κλειδί στην τσέπη του.

—Ω, φτάνει πιά, φτάνουν για σήμερα τά αινίγματα, άς κοιμηθούμε, είπε.

Ένώ βίωσε έπήγε να κλείση τις κουρτίνες, διακρίνει άνάμεσα από τά τζάμια πάνω από τά δέντρα τού δάσους, μιά δέσμη από σπιθες πού άπλώνανε άρκετά μακριά μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.

Και θυμήθηκε ότι μέσα στην κουζίνα πού κανανε οι δύο άντρες μέσα πύ έστιατόριο και συνωμοτούσαν για την αδελφή Κοραλία, θυμήθηκε ότι είχαν μιλήσει για κάποια θροχή από σπιθες.

ΤΟ ΣΚΟΥΡΙΑΣΜΕΝΟ ΚΛΕΙΔΙ

Σέ ηλικία όκτώ έτών, ο Πατρίκιος Μπελβάλ, πού μέχρι τότε κατοικούσε στο Παρίσι με τόν πατέρα του, άπεστάλη σ' ένα γαλλικό σχολείο τού Λονδίνου, υπό τό όποιο δέ θυγήκε παρά έπειτα από δέκα χρόνια.

Κατά τό πρώτα χρόνια, λάβαινε ταχτικά νέα από τόν πατέρα του. Έπειτα κάποια μέρα, ο διευθυντής τού σχολείου

ξασφαλισμένα και ότι στην ένηλικίόσά του, θά είχε μέσω ένός δικηγόρου "Άγγλου, ένα ποσό άπό 200.000 λίρες, τό όποιο προήρχετο από την πατρική του κληρονομία.

Διακόσιες χιλιάδες λίρες δεν μπορούσαν να φτάσουν σ' ένα νέο, τού όποιου τά γούστα ήσαν πολυέξοδα και όταν έστάλη στο Άλγέρι να κάνει τη στρατιωτική του θητεία, πριν ακόμα πάρη τά λεφτά του, είχε ήδη φτάσει 20.000 λίρες χρέη.

Άρχισε πρώτα με τό να τρώγη την κληρονομία κι' έπειτα να σκέπτεται για δουλειά.

Ήταν έξυπνος, δουλευτής, έφευρετικός, ήξερε να έκτελή ότι σκεπτότανε.

Βρήκε λοιπόν κεφάλαια και άρχισε τις έπιχειρήσεις. Κι' έτσι μέσα σέ λίγα χρόνια είχε καμμία δυδεκάδα έπιχειρήσεις πού ζλες πήγαιναν καλά.

Ο πόλεμος ήταν γι' αυτόν μιά ύπεροχη περιπέτεια. Ρίχτηκε μέσα στη φωτιά χωρίς συλλογισμό. Λοχίας στα άποικιακά στρατεύματα, έκέρδισε τά γαλόνια τού άνθυποπιστοού στόν Μάρνη.

Πληγώθηκε στις 15 Σεπτεμβρίου. Έπειτά από δύο μήνες τόν ανέβασαν παρατηρητή σ' ένα από τά άεροπλάνα. Τό άεροπλάνο έπεσε, πήρε φωτιά κι' εκείνος έπληρώθηκε θαρείά.

Άπεστάλη λοιπόν στο Νοσοκομείο τών Ήλυσίων Περίων. Σχεδόν την ίδια έποχή μπήκε ως νοσοκόμος και η αδελφή Κοραλία.

Υπέφερε πάρα πολύ στο νοσοκομείο. Εότυχός πού θρέθηκε νοσοκόμος η αδελφή Κοραλία κι' έτσι με τό χαμόγελο, με τό γλυκό λόγο, κατώρθωσε να περάση τό διάστημα αυτό.

Από την πρώτη στιγμή ο Πατρίκιος Μπελβάλ έρωτεύθη την αδελφή Κορα-

λία. Από την πρώτη στιγμή ένοιωσε την γοητεία της. Τόν γοήτευε με τη φωνή της, με τό βλέμμα της, με τό άρωμά της. Είχε γίνει σκλάβος της χωρίς να τό ξέρη και να πού δόθηκε ευκαιρία να της τό άποδείξη.

Και τώρα σκεπτότανε: Άρά γε υπήρχε καμμία σχέση μεταξύ της έπιθέσεως εκείνης και της φωτεινής θροχής πού είδε τη νύχτα.

Τά δύο αυτά γεγονότα τά είχε άκούσει να λέγονται από τούς συνωμότες.

Οι σπιθες έξακολουθούσαν να φωτίζουν εκεί κάτω.

Από ό,τι μπορούσε να καταλάβη ο Μπελβάλ, τά φωτεινά αυτά σήματα θαγίναν από τό μέρος τού Σηκουάνα, μεταξύ τού Τροκαντερό και τού σταθμού Πασύ.

—Όστε... ψιθύρισε, από δώ μέχρι δύο-τρία χιλιόμετρα. Άς πάμε. Άς δούμε τί γίνεται...

Στό δεύτερο πάτωμα, μέσα από ένα δωμάτιο έβγαινε λίγο φώς από την κλειδαρότρυπα.

Ήταν τό δωμάτιο τού Γιά-Μπόν και ο αξιωματικός ήξερε από την υπηρέτρια ότι ο Γιά-Μπόν έπαιζε χαρτιά με την έρωμένη του. Μπήκε...

Ο Γιά-Μπόν δεν έπαιζε πιά χαρτιά. Είχε άποκοιμηθή στην πολυθρόνα με τά χαρτιά άνοιχτά μπροστά του. Πάνω στο μπράτσο του αναπαυότανε τό άποκοιμισμένο κεφάλι μιάς γυναίκας. Ήταν μιά γυναίκα παχύσαρκη, τρομερή στην ύψι.

Αυτή ήταν η Άγγέλα, η αγαπημένη τού Γιά-Μπόν η όποία έρουχάλιζε.

Ο Πατρίκιος την έκύτταζε με θαυμασμό.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Για την τιμή του πατέρα της

Η αυτοθυσία της μικρής Τζίλδας

Η Τζίλδα γύρισε ολομόναχη στο σπίτι ύστερα από την κηδεία τού πατέρα της. Δεν είχε πιά κανένα στόν κόσμο, ούτε να την φροντίξη, ούτε να την αγαπά.

Έβγαλε με βία τό μαύρο κρέπι πού σκέπαζε τό τώπο της και έπεσε στο κρεβάτι της με λυγμούς.

Μέσα στην ψυχή της περισσότερο ένοιωσε να την πονούν μερικά λόγια πού άκουσε από τούς νεκροθάφτας καθώς τόν κατέβαζαν στόν τάφο.

—Πάει ο Καραντέκ. Γλυτώσαμε από ένα μεγάλο «κάθαρμα».

Η συνειδησίς της έπαναστατούσε. Είπε: «Είνε δυνατόν ο πατέρας μου πού είχε κάνει τόσα καλά, πού μ' αγαπούσε σαν τρελλός, πού τόν σεβόταν όλος ο κόσμος, να είνε «κάθαρμα»; Αυτό είνε έντελώς αδύνατον.

Την άλλη μέρα η Τζίλδα ξύπνησε άργά με μάτια πρησμένα και κατακόκκινα.

Κατό το κεφάλι της τό ένοιωσε βαρύ σαν μολύβι. Ένα παράξεν συνάισθημα την κατείχε. Μιά άγνωστη δύναμι την τραβούσε να πάη να ψάξη να ξη στή ιδιαίτερα σурάτρία τού πατέρα της και να μάθη τά μυστικά του.

Άνοιξε την πόρτα τού γραφείου και διαστακτική, με θουρκωμένα μάτια πλησίασε τό δρύνιο έπιπλο.

Εκείνη τη στιγμή αισθάνθηκε ντροπή γιατί άμφέβαλλε για την τιμότητα τού πατέρα της, μά προτιμούσε να κάνει στή την Ίεροσολία παρά να την βασανίξη συνεχώς η άμφιβολία.

Τράβηξε άπότομα ένα φάκελλο άπ' τό συρτάρι πού ήταν ραμμένο άπ' έξω με κόκκινα γράμματα «Αδόλφος Μπουαγιώ». Χωρίς να διατάξη τά διάβασε όλα ένα πρós ένα κι' όταν ύστερα από πολλή ώρα τελείωσε, τά μάγουλά της ήταν κατακόκκινα και τά μάτια της πετούσαν σπιθες. Μέσα σέ λίγες στιγμές, χάθηκε όλη η έκτίμησι πού είχε για τόν πατέρα της. Μιά τεραστία άβυσσος άνοιχτηκε κάτω άπ' τά πόδια της. Άλλοίμονο, είχε δίκιο ο χθεσινός άγνωστος όταν έλεγε ότι ο Καραντέκ ήταν ένα κάθαρμα. Τά χαρτιά εκείνα τό μαρτυρούσαν καλά.

Πριν από πολλά χρόνια ο Καραντέκ ήταν γραμματέας τού Αδόλφου Μπουαγιώ. Την έποχή εκείνη ήταν ακόμα ένας φτωχός γραφιάς μά ύπερβολικά φιλόδοξος και κατάφερε με διάφορα δόλια μέσα να άρπάξη την έπιχειρησι τού Μπουαγιώ και να τόν καταστρέψη έντελώς γινόμενος ο ίδιος ένας άπ' τούς πιο τρυνούς μεγαλοβιομηχάνους. «Αυτό τό κάθαρμα», έλεγαν, γιατί ο κόσμος τό σεβόταν για τη μεγάλη περιουσία πού είχε και πού σκόρπιζε σέ φιλάνθρωπικά ιδρύματα.

Τί τρομερή ανακάλυψι για την δυστυχισμένη Τζίλδα. Μόλις συνήλθε άπ' τό τρομερό κτύπημα σκέφθηκε:

«Η περιουσία δεν είνε δική μου, άφου ο πατέρας μου έκλεψε. Η περιουσία αυτή άνήκει στο Μπουαγιώ και πρέπει να τού την έπιστρέψω. Θά μείνω άμφοτρωχη μά θά έργασθώ και θά ζήσω...»

Ένα χαμόγελο μελαγχολικό ζωγραφίστηκε στα χείλη της.

«Τί θά κάνω; Τί μπορώ να κάνω; Άφου δεν ξέρω καμμία δουλειά; Τό μόνο πού μπορέι να γίνη, είνε να μπώ καμαριέρα σ' ένα σπίτι κι' έτσι να έξιλεωθώ και να σβύσω την κηλίδα πού θαράνει τό όνομά μου...»

—Αγαπώ την Μαρία και θέλω να την παντρευτώ.

Ο κ. Μπουαγιώ σήκωσε τό κεφάλι του κατάπληκτος.

Ο Μάξιμος, ο γιός του, ένα παιδί είκοσιπέντε χρονών, δέχθηκε άτάραχος τό αούτηρό αυτό βλέμμα.

—Την καμαριέρα μας.

—Είσαι τρελλός;

Ο Μάξιμος κούνησε τό κεφάλι του.

—Όχι, πατέρα, δεν είμαι τρελλός. Την Μαρία την αγαπώ, γιατί είνε καλή, ήθικη και γιατί όπως και σεις πολλές φορές μου έχετε πη, πώς ασφαλώς είνε υπό μεγάλο σπίτι και δεν είνε πλασμένη για καμαριέρα... Θά της κανωμε τόσο καλό, πατέρα, φαίνεται τόσο δυστυχισμένη. Είνε φτωχή θά μου πής. Μά εμείς, δόξα τω θεώ, έχουμε τόσα χρήματα, άφ' ό η δεσποινίς Καραντέκ μάς επέστρεψε την περιουσία πού μάς είχε πάρει ο πατέρας της. Κι' άν, πατέρα, δεν σ' άς φτάνουν αυτά για να σ' άς πείσουν, σ' άς λέγω πώς την αγαπώ πολύ πού δεν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτήν.

Τά έπιχειρήματα αυτά και ο τρόπος τού Μάξιμου έκλόνισαν τόν Μπουαγιώ.

—Πρέπει να συζητήσω τό πράγμα με την μητέρα σου και θά σου άπαντήσω.

Την δεύτερη μέρα έδοποίησαν την Μαρία ότι η κυρία της την περίμενε στο σαλόνι...

Όταν μπήκε στάθηκε τρομαγμένη. Η κ. Μπουαγιώ δεν ήταν μόνη της, ήταν μαζί της, ο άνδρας της και ο Μάξιμος πού ήταν κατάχλωμος' μέσ στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη η εύτυχία.

—Προχώρησε, παιδί μου, της είπεν η κ. Μπουαγιώ. Θά ξεύρης, θέβαια, ότι εμείς άλλοτε είν' θα πολύ πλούσιοι, δυστυχώς κάποιος παληάνθρωπος ζρέθηκε και μάς κατέστρεψε τώρα η κόρη του πού ως φαίνεται θά είνε πολύ τιμία μάς επέστρεψε την περιουσία μας και ξαναγίναμε πλούσιοι...

Δυό δάκρυα πλημύρισαν τά μάτια της Μαρίας και κύλισαν στα μάγουλά της.

—Είσαι πολύ καλό κορίτσι, Μαρία, γι' αυτό ο γιός μου ο Μάξιμος σ' αγαπήσε και θέλει να σε παντρευτή.

Μιά κραυγή θυγήκε άπ' τά χείλη της και λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε ήταν εξαλωμένη σ' ένα δολέυκο κρεβάτι και από πάνω της έσκυβε ο Μάξιμος κι' όλοι μ' άνησυχία.

—Λυπούμαι πολύ, είπε με τρεμάμενη φωνή, πού δεν μπορώ να παντρευτώ τόν κ. Μάξιμο... γιατί τό όνομά μου είνε κηλιδωμένο και γιατί ο πατέρας μου ήταν ένας παληάνθρωπος, ένα κάθαρμα.

Τό ο πατέρας.

—Πώς έλέγετο ο πατέρας σου; ρώτησε ο κ. Μπουαγιώ.

—Γουλιέλμος Καραντέκ.

Η κατάπληξις ζωγραφίστηκε σ' όλων τά πρόσωπα.

Μόνο τά μάτια τού Μάξιμου ήταν γεμάτα δάκρυα κι' έτρεχαν άκράτητα.

—Τώρα, έξηκολούθησε, πού μάθατε ποιά είμαι και τιμώ θαράνει τό όνομά μου...

αλλάξατε και γνώμη, γι' αυτό αφήστε με να φύγω.

Ξαφνικά ο Μάξιμος ώρμησε και την άγκάλιασε.

—Όχι, δεν μπορείς να φύγης. Τζίλδα, ποτέ. Η περιουσία αυτή σου άνήκει κι' άν υπήρξε ο πατέρας σου παληάνθρωπος δεν φταίς εσύ, κι' ούτε μπορείς να πληρώσης τό άμάρτημα των άλλων. Γώσα, άντι να σου ζητώ να γίνης γυναίκα μου, σέ παραικάω έγω ο φτωχός, ο πάφτωχος Μάξιμος Μπουαγιώ, να θελήσης να γίνω άνδρας σου.

Η Τζίλδα χωρίς να τού μιλήση, άκούμπησε τό κεφάλι της στόν ώμό του.

—Κι' έγώ, Μάξιμε, σ' αγαπώ και σ' εύχαριστώ για την καλή σου καρδιά. Ήταν γραφτό να σβύσουμε έτσι την κηλίδα πού θάραινε τό όνομά μου. Σ' εύχαριστώ. Άνάπη μου...

ΕΜΙΛ ΦΡΑΝΣΙΣ

Χιούμορ

Συγχαρητήρια:

Γεώργιος. —Τί γίνεσαι; Σ' έχασα τόσο καιρό τώρα. Είσαι ακόμα άρραβωνιασμένος με την Κική;

Αντρέας. —Όχι.

Γεώργιος. —Βρέ τόν τυχερό άνθρωπο! Καί πώς τό κατώρθωσες να γλυτώσης;

Αντρέας. —Την παντρεύτηκα!

★

—Η νοημοσύνη μου είνε η περιουσία μου!

—Φυσικά, η φτώχεια δεν είνε έγκλημα!

★

Ο φανφαρόνος. — Ο προπάππος μου έχτισε την Κόρινθο.

Ο άπιστος. —Α! αλήθεια; Μ' αυτό δεν είνε τίποτα! Έχεις άκούσει για την Νεκρή Θάλασσα;

Ο φανφαρόνος. —Ε, κι' έπειτα;

Ο άπιστος. —Τή σκότωσε ο παππούς μου.

*Ήταν η τελευταία του πτήσις και συμμετοχή στόν πόλεμο. Όταν έπεσε από τό ύψη και έγινε πιά άνίκανος να ξαναπάη στο μέτωπο...

Ἡ ἐκδίκηση τῶν ἐρυθροδέρμων

Ἡ σπηλιὰ τοῦ θανάτου

Μέσα ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς θάμνους τοῦ Ἀμαζώνιου ποταμοῦ ξεπρόβαλαν τοεῖς ἀντρες σκυφοὶ μὲ τὰ ντουφέκια στὸ χέρι. —Εἶσαι βέβαιος, Ζουακέρο, ὅτι ἐδῶ στὴν πεδιάδα ὑπάρχουν διαμάντια;

—Ἔτσι τουλάχιστον ἀκούσα νὰ λένε, καὶ ἐκτὸς αὐτὰ πού λένε εἶδα φουχτες γεμάτες. Ἰνδιάνων νὰ βαστάνε ἀπὸ τὰ πολὺτιμα αὐτὰ γιὰ σὰς πράγματα. Πρὸ πάντων ἐκεῖ μέσα στὸ ἀπέναντι σπηλαιο λένε ἔτι τὰ διαμάντια εἶνε σωρός. Γιὰ τοὺς Ἰνδοὺς καμμιὰ δὲν ἔχουν ἀξία, ἀλλὰ γιὰ σὰς, κύριε, πού κάνατε ἕνα τόσο μεγάλο ταξεῖδι γιὰ νάρθητε ἕως ἐδῶ, φανεῖται νὰ εἶνε τόσο μεγάλη ἡ ἀξία τους πού καὶ μὰς θὰ ἱκανοποιήσετε μὲ πολλὰς φουχτες τάλληρα.

Ὁ πρῶτος πού ρωτοῦσε ἦταν ὁ ἑκατομυριοῦχος ἀμερικανὸς Γκάλντεστον, ὁ δεῦτερος πού ἀπάντησε ἦταν ὁ ὁδηγός του, ἕνας ἰθαγενής, ὁ Ζουακέρο.

Ὁ τρίτος πού ἀκούγε καὶ γέμιζε συγχρόνως τὸ πιστόλι του ἦταν ὁ φυσικοχημικός Τζόχαν.

Εἶχαν φτάσει ἕως ἐκεῖ μὲ μιὰ θαρκοῦλα. Εἶχαν περάσει ὅλα τὰ ρεύματα καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ Ἀμαζώνιου. Εἶχαν γλυτώσει ἀπὸ τὰ θέλη καὶ τὴν προδοσία τῶν Ἐρυθροδέρμων. Καὶ νὰ τώρα πού προχωροῦσαν πρὸς τὸ σπηλαιο τοῦ θανάτου ὅπως τὸν ὠνόμαζαν οἱ ἰθαγενεῖς, καὶ ὅπου κατὰ τὴ διάδοσιν ὑπῆρχαν κοιτάσματα ἀδιαμάντων.

Ξαφνικά ὁ Τζόχαν ἔπιασε τὴν καρμπίναν του καὶ γονάτισε. Κάτι εἶχε διακρίνει πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ ψιθύρισε σιγανὰ καὶ στοὺς ἄλλους δύο νὰ γονατίσουν.

Πράγματι πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους διέκρινε δύο τεράστια μπουτζίνα κορμιὰ Ἐρυθροδέρμων πού θαστοῦσαν στὰ χέρια τους τόξο καὶ κοντάρι.

—Προσοχή! ψιθύρισε. Τὴ στιγμή ὅμως ἐκεῖνη ἀκούστηκε ἕνα σφύριγμα κι' ἔπειτα ἄλλα πολλὰ ἀπὸ τὰ θέλη πού εἶχαν προσπεράσει πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

—Οἱ Ἰνδοὶ Ἐρυθρόδερμοι, εἶπε ὁ Ζουακέρο.

Μιά σφαῖρα ὅμως ἐξέφυγε ἀπὸ τὴν καρμπίναν τοῦ Τζόχαν. Οἱ Ἰνδοὶ ἐξήφανίσθησαν.

—Σ' ἑκατὸ μέτρα ἀπὸ δῶ εἶνε τὸ σπηλαιο. Πάμε νὰ προβιάσουμε, εἶπε ὁ Ζουακέρο.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες προχώρησαν σκυφοὶ καὶ φθάσανε μπροστὰ στὸ ἀνοιγμα.

Ὁ Ζουακέρο μὲ τὸν Τζόχαν θὰ μπαίνανε μέσα στὴ σπηλιὰ.

Ὁ Γκάλντεστον θὰ φύλαγε θάρδια ἀπ' ἐξῶ.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀναψαν ἕνα ἡλεκτροφόναρο. Μέσα στὴ σπηλιὰ τὰ θάλασε ὅλα μύθρα. Τὸ σκοτάδι πύκνωνε καὶ τὸ ἀγνωστο τοὺς τρώαζε.

Θὰ εἶχαν προχωρήσει περὶ τὰ πενήντα μέτρα βάθος κι' ἀκόμα δὲν ἔβρισκαν τίποτα.

—Μήπως μὰς γέλασαν, ψιθύρισε ὁ Τζόχαν.

—Ὀχι, γιὰ αὐτὸς πού μοῦδωσε τὴν πληροφορία εἶνε φίλος μου ἀπάντησε ὁ Ζουακέρο.

Ξαφνικά ἀκούσαν ἕνα οὐρλιαχτό. Τὸ σπηλαιο ἐβούρζε ἀπὸ τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ κραυγή.

Κάποιο θηρίο θὰ εἶνε μέσα, εἶπε ὁ Ζουακέρο.

Ὁ Γκάλντεστον, εἶπε ὁ Τζόχαν. Ψηλαφητὰ ἀρχισαν νὰ θγαίνουν ἀπὸ τὸ σπηλαιο.

Σταμάτησαν. Ἀκούσαν ὁμίλεις.

Ὁ Γκάλντεστον μιλοῦσε μὲ κάποιον. —Θὰ σοὺ δώσω ὅλα τὰ διαμάντια πού ἔχω μέσα στὴ θαρκοῦλα καὶ θὰ δεῖξω καὶ τὸ μέρος πού θρῖσκονται καὶ τ' ἄλλα γιὰ νὰ φέρης μὲ τὸ καράβι σου τοὺς ἀσπρους νὰ τὰ θγάλουν. Θὰ μοῦ δώσης ὅμως ὡς ἀντάλλαγμα μιὰ θάρκα πού νὰ τρέχη μόνη της στὸ νερό καὶ τὸ λευκὸ πού ἔφερες μαζί σου νὰ τὸν φάνε οἱ Ἐρυθρόδερμοι γιὰ νὰ τοὺς ἐξευμενίσουμε. Δέχεσαι;

Ἡ ἀπάντησις ἄργησε ν' ἀκουσθῇ.

Οἱ δύο ἄνδρες μέσα ἀπὸ τὸ σπηλαιο βαστοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους. Ἐπὶ τέλους ἀκούστηκε κάτι σάν ψιθύρος:

—Ναί, δέχομαι. Ἐγὼ ὅμως νὰ φύγω. Δὲν κάνει νὰ μὲ δοῦν.

Ὁ Γκάλντεστον γιὰ νὰ πάρῃ τὰ διαμάντια πωλοῦσε τὴ ζωὴ τῶν δύο συντρόφων του.

Τοὺς παρέδιδε στὴν ἀνθρωποφαγία τῶν Ἐρυθροδέρμων.

Ὁ Ζουακέρο δὲν εἶχε τὸ θάρρος, ἀλλὰ ὁ Τζόχαν τραβώντας καὶ τὰ δύο πιστόλια μέσα ἀπὸ τὴν τσέπη του ὤρμησε ἐξαγριωμένος ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ.

Ὁ Γκάλντεστον μάλιστα τὸν εἶδε κατάλαβε ὅτι ἡ συνομιλία τους θὰ εἶχε γίνῃ ἀντιληπτή καὶ ἔπεσε στὰ γόνατα παρακαλώντας τὸν Τζόχαν νὰ τοῦ λυπηθῇ τὴ ζωὴ του.

Ὁ Τζόχαν ἐγέλασε εἰρωνικά ἐκύτταξε μὲ μιὰ ἄγρια ματιά καὶ τοὺς δύο πού διεπρασγματεύοντ' ἀπὸ τὸν ὀλίγου τὴ ζωὴ του καὶ δῶσε μιὰ κλωτσιὰ περιφρονητικά στὸν Γκάλντεστον.

Δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν.

σαν ὁ ἕνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλον. Δύο κορμιὰ ἐκύλισαν χάμω αἱματοβαμένα.

Ὁ Ζουακέρο ἔρπαξε τὴ θαρκοῦλα μὲ τὰ διαμάντια. Τὴ ζύγισε στὰ χέρια του καὶ τὴ θρῖκε βαρειά.

Ἐκατὸν πενήντα μέτρα τοὺς χωρίζαν ἀπὸ τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Μπήκαν στὴ θαρκοῦλα πού τὴν εἶχαν κρυμμένη μέσα στοὺς θάμνους καὶ ἔβρισκαν στ' ἀνοιχτά.

Μόλις πρόφθασαν νὰ κατεβάσουν τὸ κεφάλι πληθὺς ἀπὸ θέλη τοὺς ἐσκίασαν. Τὰ πιστόλια ἀδιάζαν διαρκῶς πάνω στὰ κορμιὰ τῶν Ἐρυθροδέρμων. Ἀλλὰ τώρα πιά εὐρίσκοντο μακριὰ. Ὁ πλοῦσιος Ἀμερικανὸς ἐπλήρωσε τὴν ἀτιμία του μὲ τὴ ζωὴ του. Ἐγίνα ἡ θορά τῶν Ἐρυθροδέρμων.

ΟΥΕΛΛΣ ΚΑΝΑΝΤΥ

Τὸ

Βυζάντιο

Τῆς

Χιρην

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟ ΜΝΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Ἀ, ἔτσι, κύριε, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ ἰδωθῇτε! Καλὰ θὰ τὸ δοῦμε αὐτό, κύριε Φτέρη! Θὰ δοῦμε ποῖος θὰ νικήσῃ. Θὰ σὲ μάθω ἐγὼ ποῖον πεοίφρονεῖς.

—Θὰ ἰδοῦμε ποῖος θὰ εἶνε ὁ τελευταῖος πού θὰ γέλασῃ.

—Γιὰ φαντάσου, οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ. Ἐνα ραντεβού. Σάν πολὺ θιαστικός νὰ μοῦ εἶσαι.

Μὲ τὸ γράμμα τσαλακωμένο στὸ χέρι ἡ ΚΑ Μπέλου πηγαινοέρχεται ἀπὸ τὸν καθρέφτη στὸ παράθυρο, μέσα στὴν κάμαρά της.

Νευριασμένη μονολογεῖ καὶ παίρνει ἀποφάσεις.

—Σήμερα κι' ὅλας, σκέφτηκε, θὰ τὰ κανονίσω. Πρέπει νὰ μιλήσω στὸν ἄντρα μου γιὰ τὴν Ἀλίκη καὶ γιὰ τὸν ἀνεψιό μου πρὶν ἀρχίσουν τὰ ραντεβού.

Τὶς σκέψεις αὐτὲς σταματοῦσε ξαφνικά μιὰ ἄλλη σκέψη.

Ἡ ἀναπάντεχη συνάντησις μὲ τὸ μαῦρο ντόμινο.

Τὴ ἤθελε πάλι αὐτὸς νὰ παρουσιάσῃ μπροστὰ της χωρὶς νὰ τὸν περιμένῃ: Πῶς θὰ δικαιολογήσῃ τὴν παρουσία του στὸν ἄντρα της καὶ στὴν πρόγονή της;

Τὴ θὰ τοὺς πῇ, πού τ' ἄφησε ὅλα στὴ μέση ἐκεῖ κάτω γιὰ νάρθη στὴν Ἀθήνα.

Καὶ μάλιστα τὴ στιγμή πού ὁ προϊστάμενός του ἔλειπε.

Μὲ τὸ παραλήρημα αὐτὸ πού ὅλο καὶ μπερδεύονταν στὴ φαντασία της θρῆθηκε στὸ μπάινι γιὰ τὴν πρωτὴν τουαλέττα της.

Καὶ θυμάται τώρα πόσο πολὺ εἶχε ἀγαπήσει τὸ διευθυντὴ τοῦ γραφείου τοῦ ἀντρός της, τὸν Ἀλέκο, πού ἦταν ὁ κομψότερος ἄντρας στὴν ἡσυχὴ κοινωνία τῆς Λαρίσης καὶ πῶς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού αὐτὴν ἀντιλήθηκε ἀγαπήθηκε.

Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀγάπη δὲν ἱκανοποιοῦσε τὴ φυλαρέσκεια τῆς ὁμορφῆς Ἀπαρίσιας.

Κι' ἔτσι γρήγορα κουράστηκε ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ πού δὲν εἶχε πιά ἄλλο νὰ τῆς προσφέρει ἀπὸ τὴν ἐνόχλησι πού ἐνωθε τώρα τὴ στιγμή πού ἄλλες ἀνώτερες βλέψεις εἶχε γιὰ τὸ ἄνδρό της.

Καὶ ἡ ἀπόφασις πάρθηκε.

Ἀντὶ νὰ γράψῃ τοῦ Ἀλέκου στὸ «Παρισινὸ» θὰ πῆγαινε μονή της, πιδ εἰκόλα θὰ τὸν ἔπειθε νὰ γυρίσῃ πίσω στὴ Λαρίσα κι' ἔτσι θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὴν πολιορκία του.

*

Κόντευε μεσημέρι ὅταν χαρούμενη μὰ λίγο κουρασμένη ἡ κυρία Μπέλου ἐπέστρεψε στὸ ξενοδοχεῖο της.

Χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς καμαριέρας.

—Τὴ νέα, Κατίνα; Ἡ δις Ἀλίκη ἐβόησε; Εἰδοποίησέ την σὲ παρακαλῶ πῶς τὴν θέλω νὰ τῆς μιλήσω.

Ἀποσπολημένη νὰ θγάλῃ τὰ γάντια της καὶ τὸ καπέλλο της, δὲν πρόσεξε τὴν Κατίνα πού ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκῃ στὴ θέσι της ἀκίνητη προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴν ἀμυχανία της.

—Μὰ τί περιμένεις λοιπόν;

—Τίποτα, κυρία, μόνο... ἤθελα νὰ σὰς πῶ, πῶς ἡ δεσποινὶς πού τὴν εἶδα πρὸ ὀλίγου στὴν κάμαρά της μοῦ εἶπε νὰ μὴ

—Καὶ πῶς; Λέγε τί διστάζεις;...

—Ὀχι δὲν ξέρω ἂν πρέπει... δηλαδὴ ἂν θέλῃ ἡ κυρία νὰ τῆς πῶ, πῶς...

—Λέγε, λοιπόν, παιδί μου... Τί εἶνε αὐτὲς οἱ προφυλάξεις; Τί συμβαίνει;

—Ἀφοῦ τὸ θέλετε θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα.

—Σ' ἀκούω...

—Νά,... δὲν εἶνε μισὴ ὥρα πού εἶδα ἕναν μικρὸ νὰ πηγαίνει κατ' εὐθείαν στὴν πόρτα τῆς δεσποινίδος, μ' ἕνα γράμμα, στὸ χέρι.

Ἐθέλησα νὰ τοῦ τὸ πάρω, κι' αὐτὸς φώναζε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸ δώσῃ στὰ χεῖρά της δεσποινίδος.

Ἐγὼ ἐπέμενα, γιὰ τὸ καλὸ της, ὅπως μοῦ εἶπατε, κι' ἐκείνος φώναζε περισσότερο.

Ἐφαίνεται, πῶς ἡ δεσποινὶς ἀκούσε τὶς φωνὲς καὶ ἀνοῖξε τὴν πόρτα τὴν ὥρα πού προσπαθοῦσα νὰ τοῦ πάρω τὸ γράμμα ἀπὸ τὰ χέρια του.

Μὰ μόλις αὐτὸς εἶδε τὴν δεσποινίδα μοῦ ἐξέφυγε καὶ τῆς ἔδωσε τὸ γράμμα, καὶ τῆς εἶπε πολὺ δυνατὰ γιὰ νὰ τ' ἀκούσω πῶς τὸ πρῶτ' εἶχε δώσει ἄλλο ἕνα γράμμα τοῦ θυρωροῦ, καὶ τὴ ρώτησε ἂν τὸ πήρε.

Ἐκαταλαβαίνετε, τώρα. Ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη νόμιζε πῶς πήρα ἐγὼ τὸ γράμμα καὶ σὰς τὸ ἔδωσα.

—Καλὰ, καλὰ, πῆγαινε τώρα καὶ πές τῆς δεσποινίδος ὅτι θέλω νὰ τῆς μιλήσω.

*

Ὅλα γύρω ἀπὸ τὴν Ἀλίκη, μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα ἄλλαζαν κι' ἐπαίρναν μορφή, ἀγωνιστὴ σ' αὐτὴν ἕως τώρα.

Ὅλοι κατὰστρωσαν τὰ σχέδιά τους γιὰ μιὰ μελλοντικὴ κατεύθυνσι τῆς ζωῆς τους ἔξω ἀπὸ τὸ περιωρισμένο περιβάλλον πού ζοῦσαν.

Ὁ καθένας σκέπτεται πῶς νὰ κρατήσῃ ἀνοιχτὰ τ' ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας γιὰ τὴν ἐπιδείξι τῶν ἑκατομμυρίων καὶ τὴν ἱκανοποίησι τῆς φιλάρεσκης ματαιοδοξίας τοὺς χωρὶς καν νὰ σκεφθοῦν τὸ ψυχικὸ μαρτύριο τῆς Ἀλίκης πού μόνη κλεισμένη στὴν κάμαρά της κλαίει μίαν ἀγάπην πού ἔχασε πρὶν ἀκόμα προλάβῃ νὰ νοιώσῃ τὴς ἀγνωστες γιὰ τὴν ἀγνὴν τῆς ψυχῆ χαρές.

Ἡ μικρὴ ὁμορφὴ ἐπαρχιωτοπούλα ἐλεπεί με σπαραγμὸ ψυχῆς τὸ ὥρατο τῆς ἐρωτικῆς ρομάντσας νὰ παίρνῃ τέλος ποινῆς ἀκόμα ἀρχίσῃ καὶ μιὰ ἀπογοητευσι πλημμυρίζει τὸ εἶναι της...

Σὲ ποῖον νὰ πῇ τὸν πόνο της;

Ποῖος θὰ τὴν καταλάβῃ; Ποῖος θὰ συμπονέσῃ μαζί της;

Κανείς!

Ἄν ὅμως εἶχε τὴ μητερούλα της πόσο θὰ τὴν παρηγοροῦσε.

Καὶ κλαίει, κλαίει!

Κλαίει ἀδιάκοπα πάνω στὴ μοναξιά της καὶ μισεῖ τὴ γυναῖκα πού πήρε τὴ θέσι τῆς μητέρας της.

Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, σ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ἦταν θυσιάζει ἡ Ἀλίκη ὅταν ἀ-

γράφει πού τῆς μιλεῖ γιὰ μιὰ μεγάλη ἀγάπην, γιὰ μιὰ ἀφθαστὴ εὐτυχία.

Τὰ δάκρυα κυλοῦν στὰ μάγουλά της ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀπὸ δυσπιστία.

Θέλει νὰ πιστέψῃ τὰ ὅσα τῆς ἔλεγε τὸ χαρτὶ ἐκείνο μὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξαχάσῃ τὰ ὅσα εἶδε τὴ νύχτα στὸ χορό.

«Θὰ περιμένω τὴν ἀπάντησί σου, τῆς ἔγραφε ὁ Ντίνος, γιὰ ν' ἀποφασίσω γιὰ τὴ ζωὴ μου. Θέλω νὰ μὲ πιστέψῃς καὶ νὰ θελήσῃς μιὰ ἐξηγησι μαζί μου.

»Μὴ μὴ ἀρνηθῇς, ἀγαπούλα μου, αὐτὴ τὴ συνάντησι.

»Σ' ἀγαπῶ τόσο πού εἶμαι ἔτοιμος νὰ κάνω ὅτι μοῦ ζητήσῃς.

»Πρόσεξε, ἀγάπη μου, γιὰτὶ ἡ σιωπὴ σου μπορεῖ νὰ κάνῃ τὸ μεγαλύτερο κακὸ καὶ στοὺς δύο μας.

»Ἀν μ' ἀγαπᾷς λίγο, προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ σὲ δῶ.

»Καταλαβαίνω πῶς δὲν σοῦ εἶνε εὐκολο, ἀγαπημένο μου ἀγνὸ κορίτσι, μὰ πρέπει νὰ ἰδωθοῦμε, νὰ σοῦ ἐξηγήσω.

»Ἐλα, πές μου πού νὰ σὲ περιμένω.

»Πές το στὸ μικρὸ πού θάρῃ νὰ πάρῃ τὴν ἀπάντησι ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἐξαχρηθῇ ἡ ζωὴ μας.

»Πρόσεχε μόνο, ἀγαπημένη μου, γιὰτὶ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα.

»Τὸ πρῶτ' σοῦ ἔστειλα κι' ἄλλο γράμμα, μὰ ἔχω λόγους νὰ πιστεύω πῶς δὲν σοῦ τὸ ἔδωσαν.

»Βλέπεις, ἀγάπη μου, ὑπάρχουν δύο γυναῖκες πού δὲν θέλουν νὰ μὰς δοῦν εὐτυχισμένους.

»Περιμένω.

Ν τ ί ν ο ς »

Μιὰ ἀνησυχία, ἕνας ἀπροσδιόριστος φόβος κυρίεψε τὴν Ἀλίκη στὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Ντίνου.

Ποῖος νὰ πήρε τὸ γράμμα;

Τὴ γινώσκανε ἔξω ἀπ' τὴν κάμαρά της; Ἀ, δὲν μπορεῖ πιά, τὸ κεφάλι της πᾶσι νὰ σπᾶσῃ.

Ἐπρεπε νὰ μάθῃ.

Σηκώθηκε νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι τῆς καμαριέρας, μὰ δὲν πρόφτασε. Ἐνα δειλὸ χτύπημα στὴ πόρτα τὴν κάρφωσε στὴ θέσι της.

Ποῖος νὰ ἦταν;

Ἐμπρός, ἐφώναζε μὲ φωνὴ πού προσπαθοῦσε νὰ τὴν συγκρατήσῃ ψυχραμένη.

Ἡ κυρία μαμά σας, σὰς θέλει, εἶπε ἡ καμαριέρα μὲ ὑπουλο συνεσταλμένο ὄψος καὶ στάθηκε πίσω ἀπὸ τὴν μισανοιγμένη πόρτα.

—Καλὰ, Κατίνα. Ἀργότερα ὅμως, γιὰτὶ τώρα δὲν μπορῶ. Εἶμαι ἀδιάθετη.

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι τῆς καὶ ἡ πόρτα ἀνοῖξε διάπλατα.

Μὲ τὸ χαμόγελο σὺν χεῖλιν καὶ μὲ ματιά, πού κίνη τὴ στιγμή, εἶχε γίνῃ ἀπαλή σάν χαρτί, ἡ κυρία Μπέλου στεκόταν κι' ὅλας στὴ μέση τῆς καμαράς.

—Μπα, μπα! Ἀπὸ τότε ἡ δεσποινὶς δὲν μπορεῖ νὰ δεχθῇ τὴ μαμά της; Καὶ μάλιστα ὅταν εἶνε ἀδιάθετη!

Καὶ ἀλλάζοντας ξαφνικά ὄψος τῆς εἶπε κάπως εἰρωνικά.

—Ἐλα, Ἀλίκη, μὴν εἶσαι κακιὰ μαζί μου. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα, πές μου, τί ἔχεις; Γιατὶ εἶσαι κλαμμένη; Μ' ἀνησυχεῖς πολὺ, τὸ ξέρεις; Τί σοῦ συμβαίνει; Δὲν μπορῶ... νὰ τὸ μάθω κι' ἐγώ;

Καὶ ἤρθε κοντὰ της.

—Ἐλα, πές μου. Τὸ ξέρεις πῶς μ' ἔ-

«Ότι κάνω το κάνω για το καλό σου και για την ευτυχία σου».

Και όλο έλεγε έλεγε η κυρία Μπέλου ενώ η Άλίκη σώπαινε.

«Ενοιώθε τόσο μίσος μέσα της γι' αυτή τη γυναίκα που της μιλούσε έτσι υποκριτικά για στοργή, για αγάπη».

Πώς μπορούσε, λοιπόν, να την αντικρύσει, πώς μπορούσε να της μιλήσει, να της ανοίξει την καρδιά της, να της πηξί ποσο πονούσε για την αγάπη της.

Η Άσπασία που δεν ήταν καθόλου μιὰ άσημαντη γυναίκα και είχε τον τρόπο της να τα κανονίζει, ώστε να φαίνεται πάντοτε δικαιολογημένη μπροστά στα μάτια του άντρός της και του κόσμου που την τοιγύριζε, η γυναίκα αυτή με το καλοκάγαθο χαμόγελο, καταλάβαινε πολύ καλά τη σιωπή της προγονής της.

Κρατώντας, λοιπόν, την ίδια τακτική που είχε πάρει από την αρχή, χωρίς να περιμένει καμιά απάντηση, την έπλησίασε περισσότερο και χαϊδεύοντας τα μαλλιά της εξηκολούθησε με μιὰ άπαλή γλυκειά φωνή:

—Ξέρεις, μικρούλα μου, ήρθα να σου μιλήσω για πολύ σοβαρά πράγματα.

«Πρέπει, λοιπόν, να μ' ακούσεις».

«Η αλήθεια είναι πως έπρεπε να μιλήσω πρώτα με τον μπαμπά σου, αλλά σκέφθηκα πως δεν είσαι πιά μικρό κοριτσάκι και πως θα είναι καλλίτερα να πάρω τη συγκατάθεσή σου».

«Κι' επειδή δεν έχω καιρό να χάνω στο το λέω με δυο λόγια».

«Είπε καιρός να υκεφθοίμε για το μέλλον σου, για την αποκατάστασή σου».

«Λοιπόν, παρουσιάσθηκε ένα πολύ καλό παιδί που θα ήταν ευτυχής να σε κάνει γυναίκα του».

Στο άκουσμα των τελευταίων λόγων της μητρικής της ή Άλίκη πετάχθηκε σαν θάινα και στάθηκε μπροστά της.

Κατάχλωμη άρχισε να της λέει λόγια άσυνάρτητα που ούτε αυτή η ίδια δεν τα καταλάβαινε.

Η κυρία Μπέλου το περίμενε αυτό και ήταν έτοιμη για κάθε επίθεσι.

«Άλλωστε είχε το σκοπό της στην τόσο άπρόοπτη πρότασι που της έκανε».

«Ήθελε να γκρεμίσει μιὰ και καλή κάθε ιδανικό στη ψυχή του κοριτσιού που για πρώτη φορά αγαπούσε».

Και γι' αυτό δεν ταράχτηκε καθόλου.

«Έσκυψε μόνο και πήρε σιγαλά από το γράμμα που ξέφυγε για μιὰ στιγμή από το άνοιγμα της μπλούζας της Άλίκης».

Το άρπαξε, το έκρυψε στο δικό της κόρφο κι' έριξε μιὰ περιφρονητική ματιά στο σωριασμένο κορίτσι που την παρακαλούσε να της δώσει πίσω το γράμμα του Ντίνου.

Η Άσπασία έφυγε και κλείνοντας πείσω της την πόρτα μουρμούρισε:

—Θα σε μάθω εγώ, μικρή μου, να με λογαριάζεις περισσότερο

ΕΝΟΧΕΣ - ΑΘΩΕΣ

Άθωες που καταδικάστηκαν
Ένοχες που άθωώθηκαν

Βρισκόμαστε στην εποχή των πύργων και των πυργοδεσποτών.

Η Τζινέμπρα ήταν η άνεψιά του κόμητος Ίζόντον. Όρφανη αλλά πλουσιωτάτη. Η θεία της Ίζαμπέλλα την προωρριζε για νύφη σ' ένα πολύ πλούσιο ευγενή, αλλά ήλιθιο.

Εκείνη δεν τον αγαπούσε και άρνήθηκε να παντρευτεί.

Ο θεός της ήταν θυμωμένος έναντίον της και ήθελε με κάθε τρόπο να λύση στην άνεψιά του τον ευγενή μαρκήσιο.

Η Τζινέμπρα ξενοχτούσε και τα κρυα θρέχανε το μαξιλάρι της όλη τη νύχτα.

Όλοι άμέσως ύποπτεύθηκαν ότι η Τζινέμπρα θα είχε κάποια μυστική άγανη.

Αρχισαν να την παρακολουθούν. Δυστυχώς δε θρήκαν τίποτα το ύποπτο. Οι μέρες περνούσαν και η Τζινέμπρα ήταν άμετάπειστη.

Τέλος μιὰ μέρα, ενώ η ύπηρετρία έπηγε να χτυπήσει την πόρτα για να την ξυπνήσει και της πρή το γάλα, θρήκε ότι η δίσ Τζινέμπρα δεν θρισκότανε στο δωμάτιό της.

Συναγερμός στον πύργο. Ο θεός ήρθε στο δωμάτιο. Όλα τα πράγματα ήσαν άνω-κάτω.

Η τιμή του πύργου είχε προσβληθεί.

Μιὰ έπισταμένη έρευνα γίνηκε στα περίχωρα. Ανεκάλυψαν ότι είχε εξαφάνισθί και ο γυιός ενός δασοφύλακος.

Όλοι άμέσως ήννόησαν ότι η εύγενής Τζινέμπρα έφυγε με τον φτωχό γυιό του δασοφύλακα.

Τρεις ήμέρες πέρασαν και την τετάρτη μέρα η φρουρά του πύργου ανεκάλυψε σε μιὰ καλύβα το ζευγάρι.

Τους μετέφεραν μπροστά στο θείο, ο οποίος είχε καλέσει εις συμβούλιον όλους τους γύρω πυργοδεσπότες.

Το δικαστήριο έγκατεστάθη εις το μέσον τής μεγάλης αίθουσής. Οι δύο ένοχοι τρέμανε μπροστά στην όργη των άριστοκρατών.

—Είμαι άθώα, εφώναζε η δυστυχισμένη.

—Είμαι άθώος, φώναζε το φτωχό παιδί.

— Έφυγα από τον πύργο γιατί δεν μπορούσα να ύποφέρω την παντρεία με άνθρωπο που δεν τον έέρω. Όσο για τον νέο έδω πρώτη φορά σήμερα τον εί-

Κ' εκείνος την αγαπούσε πολύ.

Οι δύο νέοι άπεφάσισαν να παντρευτούν. Μόλις όμως τώμαθε ο έκατομυριοχός θεός του φόν Βάουζερ, κάλεσε μιὰ μέρα και τους δύο σπίτι του. Αφού προσπάθησε να τους πείση ότι ο γάμος αυτός δεν έπρεπε να γίνη στο τέλος έδιώξε τον άνεψιό του και τον φοβέρισε ότι θα τον άποκληρώσει.

Επειτα από δύο ήμέρες, ο θεός θρήθηκε νεκρός.

Συνέλαβαν τους δύο έρωτευμένους και τους κατέδικασαν σε 20 χρόνια φυλακή.

Κατά το 1930 μόλις σε κάποιο νυχτερινό κέντρο ένας μηχανικός τής σκηνής, μεθυσμένος, καυχότανε ότι είχε έκδικηθί κάποτε μιὰ μπαλαρίνα που την αγαπούσε κι' αυτή ήθελε να παντρευθί άλλον.

Κάποιος άστυνομικός τον άκουσε, το άνάφερε, τον συνέλαβαν και το ζευγάρι άπελευθερώθη.

Και πάλι έξ αίτίας μιās γυναίκας, ένας γάμος, οι δικαστάι κατέδικασαν άδικα ένα ζευγάρι.

Τόσες και τόσες γυναίκες έχουν καταδικαστεί άδικα εις θάνατον και τόσες έ-

δα και τον παρεκάλεσα να μου ψωνίσω λίγο φαί.

—Όπως το λέει, πήγα και της έφερα φαί από το σπίτι μας.

Η άπόφασις έβγήκε.

—Ο Ζώρζ Λαράιν, υιός του δασοφύλακος καταδικάζεται εις κρέμασμα..

«Και η Τζινέμπρα Ίζόντον εις τον εκ πείνης θάνατον».

Πράγματι ο Ζώρζ έκρεμάστηκε άμέσως. Η δε Τζινέμπρα έκλεισθη μέσα στο ύπόγειο του πύργου.

Επειτα από τρεις ήμέρες πέθανε κι' αυτή.

Άθώα η ένοχη;

Στα 1910 η Μάρθα Ντεβονσάιρ πληροφορείται ότι ο άντρας της που θισκόταν σε κάποια πόλι στη Σκωτία, έπιασε από το δεύτερο πάτωμα και έσπασε τη σπονδυλική του στήλη.

Τρέχει άμέσως στον άδελφό του άντρός της και τον παρακαλεί να της δανείσει τα άπαιτούμενα να φύγη από το Λονδίνο για τη Σκωτία. Εκείνος άρνείται. Τον παρακαλά, πέφτει στα πόδια του. Εκείνος έλεινός τοκογλύφος άρνείται και την διώχνει.

Στη σκάλα λοιπόν μπροστά στο θυρωρό και άλλους, τον φοβερίζει ότι θα τον σκοτώση.

Επειτα από τρεις ήμέρες θρίσκεται στο δωμάτιό του σκοτωμένος ο τοκογλύφος.

Η Μάρθα συλλαμβάνεται και σύμφωνά με τις μαρτυρίες του θυρωρού και άλλων καταδικάζεται εις θάνατον.

—Είμαι άθώα, φώναζε.

Κανείς δεν την άκούει.

Θανατώνεται.

Επειτα από δυο χρόνια, ένας έτοιμος θάνατος κατάδικος των φυλακών, έπειλε ένα γράμμα στον πρόεδρο του δικαστηρίου, στον όποιο έγραφε ότι αυτός ήταν ο φονιάς του τοκογλύφου.

Μία άόμοια άθώα κατεδικάσθη εις θάνατον!

Στο Βερολίνο το 1922 μιὰ νεαρά μπαλαρίνα έρωτεύθηκε το φοιτητή φόν Βάουζερ.

Κ' εκείνος την αγαπούσε πολύ.

Οι δύο νέοι άπεφάσισαν να παντρευτούν. Μόλις όμως τώμαθε ο έκατομυριοχός θεός του φόν Βάουζερ, κάλεσε μιὰ μέρα και τους δύο σπίτι του. Αφού προσπάθησε να τους πείση ότι ο γάμος αυτός δεν έπρεπε να γίνη στο τέλος έδιώξε τον άνεψιό του και τον φοβέρισε ότι θα τον άποκληρώσει.

Επειτα από δύο ήμέρες, ο θεός θρήθηκε νεκρός.

Συνέλαβαν τους δύο έρωτευμένους και τους κατέδικασαν σε 20 χρόνια φυλακή.

Κατά το 1930 μόλις σε κάποιο νυχτερινό κέντρο ένας μηχανικός τής σκηνής, μεθυσμένος, καυχότανε ότι είχε έκδικηθί κάποτε μιὰ μπαλαρίνα που την αγαπούσε κι' αυτή ήθελε να παντρευθί άλλον.

Κάποιος άστυνομικός τον άκουσε, το άνάφερε, τον συνέλαβαν και το ζευγάρι άπελευθερώθη.

Και πάλι έξ αίτίας μιās γυναίκας, ένας γάμος, οι δικαστάι κατέδικασαν άδικα ένα ζευγάρι.

Τόσες και τόσες γυναίκες έχουν καταδικαστεί άδικα εις θάνατον και τόσες έ-

ΜΑΣΚΑΛ, ή πολεμική ήμέρα των Άβησυνών

Το νέον έτος των Άβησυνών άρχίζει στις 29 Αυγούστου του Άγίου Ίωάννου του Προδρόμου.

Από την παραμονή μόλις θραυδάση οι Άβησυνοί βγαίνουν στους δρόμους κρατώντας κομμένα κλαδιά δεμένα σε δέματα, τα όποια άνάβουν και τα περιφέρουν σαν βεγγαλικά.

Ενα κομνητό γεμίζει τους δρόμους, τους κάμπους, τα χωριά:

—Χαουί, χαουί, δηλαδή φωτιά, φωτιά.

Με τις φωτιές, όπως λένε, διώχνουν τον παλιό το χρόνο.

Αυτό εξακολουθεί μέχρι τα μεσάνυχτα, όποτε γυναίκες και άντρες μαζεύονται στις έκκλησεις και άρχίζει η λειτουργία. Ψέλνουν και ύποδέχονται τον καινούργιο χρόνο.

Οι Άβησυνοί Χριστιανοί όρθόδοξοί, μαθητάι του Άποστόλου Ματθαίου, κρατούν τα έθιμα της πρώτης έκκλησίας.

Ο ναός είναι στοργυλός, στη μέση θρίσκεται ένα μικρό δωμάτιο, στο όποιο θρίσκεται τα 4 Άδυτα των Άδύτων. Κανείς δεν μπορεί να μπη εκεί μέσα έκτός από τους ιερείς.

Τα χειμώματα λοιπόν μόλις τελειώση η λειτουργία, οι γυναίκες ξεφωνίζουν ένα μού, μού μού και διαλύονται, πηγαίνοντας στα σπίτια τους.

Η ήμέρα αυτή είναι η πρώτη γιόρτη του χρόνου.

Επειτα από λίγες μέρες έχουν τη μεγαλύτερη γιόρτη. Θρησκευτική, έθνική και κοινωνική.

Την ήμέρα της Ύψώσεως του Σταυρού του συμβόλου αυτού του Χριστιανισμού και της Ειρήνης, την 13(ν Σεπτεμβρίου ci Άβησυνοί γιορτάζουν το «Μοκνλ».

Από το άπόγευμα της παραμονής συγκεντρώνονται όλοι οι μουσικοί με τύμπανα, φλογέρες και λύρες.

Εν χορδαίς και όργάνοις θα ύμνήσουν τον Κύριο.

Αρχίζουν τα τύμπανα και χτυπούν, οι φλογέρες μακρουλές σαν σάλπιγγες δύνουν τον άέρα και οι λύρες κρατούν με τα δοξάρια τη μελωδία των ψαλμών.

Γύρω τους θα μαζευτή ό πληθυσμός κάθε χωριού.

Την πρώτη θέσι την έχουν οι άνδρες. Από 12 χρονών παιδιά μέχρι 70 χρονών γέροι θαστούν στο χέρι από ένα ντουφέκι.

Σφαίρες άφθονες. Ο τόπος βουίζει άδιάκοπα από πυροβολισμούς.

Δέν μένουν άκίνητοι. Πηδούν, σκίρτούν, τινάζονται και κάθε τίναγμα είναι ένας πυροβολισμός.

Σηκώνουν ψηλά τα πόδια, τα χέρια και πάνω από όλα τα ντουφέκια.

Τινάζουν τα κεφάλια πότε πάνω, πότε κάτω.

Και τραγουδούν, ξεφωνίζουν, ούρλιάζουν, με άλλόκοτες χειρονομίες και άγριεμένα πρόσωπα.

Όλοι μαζί τότε, με επί κεφαλής τους ιερείς, μαζεύονται μπρος στο Άυτοκράτορος το παλάτι και αν πρόκειται για χωριά, μπροστά στο άρχηγό ή διοικητή της περιφέρειας.

Ενα πλήθος από όμπρελλίνα κίτρινα, κόκκινα πράσινα, άνοιχτά, κουδούνια, σημαίες ποικιλόχρωμες, θυμιατά, καμηλόφια ψηλά.

Όλα εις παράταξιν.

Άκούστε όνόματα: Γκασί Μποού, Γκασί Γκαμπριέλ, Γκασί Τίνκελ κ.λ.π., όνόματα ιερέων που πρωτοστατούν στην τελετή.

Μπροστά σε μιὰ μεγάλη πλατεία ή σε όποιοδήποτε άνοιχτό μέρος περιμένει ό στρατός.

Στη μέση της πλατείας έχει στηθί ένας μεγάλος σωρός από ψηλά κούτσουρα σχη-

Ανάμεσα από τα κούτσουρα αυτά ένα χοντρό, ψηλό, θρίσκται όρθό.

Πλησιάζει ο Μενελίκ ή ο αντιπρόσωπος του και δίνει φωτιά.

Με την πρώτη αναλαμπή, χιλιάδες πυροβολισμοί. Γεμίζει ό τόπος από μπουμπουνητό λογιών λογιών όπλων.

Και έτσι μέχρις ότου καθή η πυραμίδα με τα ξύλα χορεύουν, φωνάζουν, πηδούν γύρω από το σωρό, σχηματίζοντας ένα μεγάλο κύκλο.

Ξαφνικά μιὰ άγωνία πιάνει όλον εκείνον τον κόσμο.

Τα ξύλα έχουν σχεδόν καθή, το όρθιο κούτσουρο θα πέση.

Από που θα πέση;

Όλων τα θλέμματα είναι καρφωμένα επάνω του.

Από κει που θα πέση, θα ύποδειξη και το νικητή της χρονιάς.

Μονάχα όταν θα πέση στη μέση καμμένο από κάτω θαχουν ειρήνη.

Οι Άβησυνοί είναι πολεμικό Κράτος, τα ντουφέκια τους που τα κρατούν από 12 χρονών παιδιά, δεν είναι παιχνιδάκια στα χέρια τους, ξέρουν να άγωνισθούν, ξέρουν να ύπερασπίσουν τον τόπο τους σπιθαμή προς σπιθαμή, ξέρουν όμως και να έκδικηθούν.

Ψωμί αγοράζει, σφαίρες δίνει, πιστό άγοράζει, σφαίρες δίνει.

Η σφαίρα είναι το κυριώτερο νόμισμα άνταλλαγής στην Άβησυνία.

Η μόνη άπασχόλησή του είναι το σημάδι. Ξέρει να χτυπά ό Άβησυνός. Είναι παλληκάρι ό Άβησυνός. Δέν είναι το όπλο πο ύτόν θεριεύει, όχι, το όπλο τον στολίζει.

Για ένα γιαταγάνι και ένα όπλο πουλᾷ όπλο που τον θεριεύει, όχι, το όπλο τέν

Μετά τη φωτιά άρχίζουν τα πολεμικά παιχνίδια.

Σημιάδι, ίπποδρομίες, κοντάρι, πάλη. Και από το χέρι του Άυτοκράτορος ή του αντιπροσώπου του θα πάρη ό Άβησυνός το θραδειο της άξιασύνης και της παλληκαριάς του.

Ημέρα έξεγέρσεως πολεμικής ή 14η Σεπτεμβρίου για τους Άβησυνούς. Μπρος ό Σταυρός, ψηλά, και τα ντουφέκια από πίσω.

Μ. ΠΡΙΟΝΙΣΤΗΣ

ΝΕΑ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η κάμαρά μας

Στην έρημ μπήκα θλιβερή κι' όραγλη κόναρδ' μες Νιόκαρδο γυμνα μύρισε η όργη της σκοτεινιάς και μες άπ' τα θραυλόπανα ταύλα στη γωνιά είδα θρυκάλακες να σείδονται τα δοντά μας, σκέλεθροι οι πόδια που ένοιωσα σαν τόφου μυρωδιά.

Του κρεβάτιού τα στρώματα έξέτρειν' έιν' γυνώμενα το τζάκι σόμα ένός θέρσιού έξέτρειν' άκαπνεί και το κερί σούσμενο, το κερί πόσ'αγεγε ένω κορμιά (πυρά σαν σμιλινεία από τον πόθο μάστορα άπ' τής λαγνίας το σφυρί.

Σ κλάβα της σάρκας σου άδουλη ποθώ κι' διες την μαι, κι' άντρα κι' άφέντη τη θαρσιό προταχτική (εώνη),

σαν με καλή, σαν άλλοτε για μιὰ άλγυστη ήσση τα μάτια κλείνα σ' άγκαλιάζω σ' ά/καλιζώ κι' ένα σούλιακτο ήλόνης το τάφο μας δονεί.

ΜΠΙΑΝΚΑ ΡΩΜΑΙΟΥ

Τα δυό της μάτια

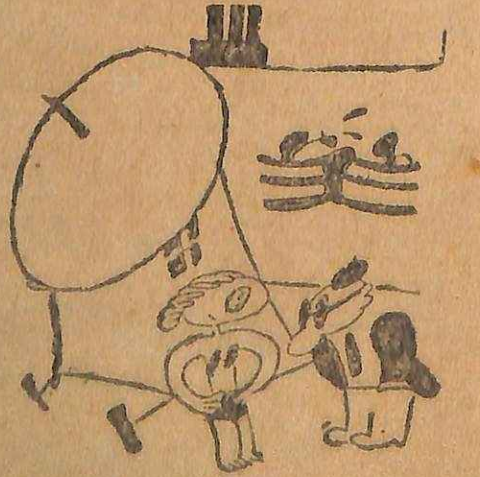
Άστέρια μου στον ούρανό αιώνα που ζήτε Μή κρύθεσθε στο ύπαιθρο, για μιὰ στιγμή σταθήτε Πίστε σε κείνην π' αγαπώ πως αγαπώ σ' αλήθεια Κι' ότι η καρδιά μου μ' έσπρωξε να σας ζητώ θού-

Πίστε της όπου κι' άγ θρεβή όποια κι' αν είναι ή Αύτην πως πάντα σκέπτομαι, γι' αυτήν πως γράφω (ώρα)

Και σ' γαλάξιε ούρανε, στα αϊθήρια σου παλάτις (τόρα) «Αν ειχες μες σ' αστέρια σου τα λαμπέρα της μά-

Δέν σ' έμελλα τις νύχτες σου, σαν δώη το φεγγάρι Γιατί θάχες τα μάτια της όλόφωτο λιχνάρι.

ΤΟΝΙΟ ΧΑΪ'ΚΟΛΗΣ

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αυτό είναι το κουστούμι του μπα-
νιού σου!

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος της ζωής της

Παρ' όλη την επίδειξη του πλούτου και της φήμης, η χαρά και η ευτυχία συνήθως δεν κατοικεί μέσα στο γέλιο, ούτε στη λαμπρότητα.

Αυτή η ίδια η φήμη γίνεται αιτία της μεγαλύτερης δυστυχίας.

Ζητήσαμε να ρωτήσουμε την πιο δοξασμένη και ωραία γυναίκα: Τη Τζία Ρουσκάνια, τη μεγαλύτερη χορεύτρια.

Και της θέσαμε το εξής ερώτημα: — Ποιός είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος που διατρέχετε στη ζωή σας;

Τα μάτια ξαφνικά κύταξαν στο κενό αψηχημένα. Κι' έπειτα με κύταξαν. Τα χείλη άρχισαν να μιλούν άπαλά, σιγανά:

— Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά:

— Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά: — Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά:

— Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά: — Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά:

— Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά: — Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά:

— Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά: — Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά:

— Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά: — Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά:

— Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά: — Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά:

— Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά: — Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά:

— Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά: — Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά:

— Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά: — Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά:

— Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά: — Ο μεγαλύτερος κίνδυνος;... Άσφαλως δεν θα σάς ενδιαφέρουν εκείνα που μου συνέβησαν να μιλούν άπαλά, σιγανά:

Μιά γρουσουζικη μέρα

Τα άπρόοπτα ένδς ραντεβού

Η Ζανέτ πήρε το άκουστικό στο χέρι της, ευχαριστημένη.

Επί τέλους έφυγε αυτός ο θλάκας ο άνδρας της και θα μπορέσει να δροή το φίλο της και να πάνε μαζί ένα μικρό περιπατικό κανένα απόμακρο μέρος.

— Έμπρός! Τι έινε εκεί; Ο κ. Τομπέρ; Λάθος, κύριε, έγω ζήτησα τον άριθμό 80708 και κρέμασε νευριασμένη το άκουστικό στη θέση του...

Σε λίγο το τηλέφωνο κτύπησε, ή Ζανέτ έτρεξε με χαρά.

— Δεσποινίς, είμαι ο κύριος που έγινε πρό δόλιγου λάθος. Ο Τομπέρ, αν θυμάσαστε.

— Είσθε τρελλός, κύριε; Πώς ξέρετε ότι έγω τηλεφώνησα;

— Μά δεσποινίς, ή φωνή σας έινε τόσο γλυκειά. Μοιάζει κελαϊδισμα πουλιού σαν γλυκειά μελωδία. Μή φύγετε, μου κάνετε τόσο καλό να σάς άκούω.

— Άλήθεια; είπεν ή Ζανέτ κολακευμένη.

— Είμαι ένας δυστυχισμένος άνθρωπος, δεσποινίς. Η γυναίκα μου έινε μία γυναίκα χωρίς καμιά χάρι, συνεχώς γκρι νιάζει και ή ψυχή της δεν αισθάνεται καμιά ευχαρίστησι για ένα άνώτερο αίσθημα.

— Πόσο μοιάζουμε, κύριε, και έγω είμαι μία δυστυχισμένη γυναίκα, γιατί ο άνδρας μου δεν με νοιάζει, αλλά ξέρετε, τί του έκανα; Του φύτεψα δυο θαυμάσια κερατάκια στο κούτελο. Γιατί δεν κάνετε και σεις το ίδιο;

— Το έκανα τόσες φορές, αλλά δυστυχώς με καμιά γυναίκα δεν μπόρεσα να συνεννοηθώ. Όλες μου άδειάζαν το πορτοφόλι. Εσείς, κυρία μου, φαίνασθε τόσο καλή. Αν θέλατε να συναντηθούμε ένα θράδυ να ποίμε εκείνα που νοιάζουμε μεσα στις ψυχές μας.

— Αδύνατον, κύριε, είμαι άγκαζέ δη την έβδομάδα. Αν θέλετε την άλλη θα ήθελα περιμένω την Τρίτη στις 8 στην πόρτα του δάσους της Βουλώνης.

— Όχι, Τρίτη, έινε άσχημη μέρα. Πρός Θεού!

— Κουταμάρες, σαν τόν άνδρα μου και σεις. Όχι Τρίτη, όχι 13 του μηνός. Αν θέλετε Τρίτη, καλά, έινε ή μόνη μέρα που ο άνδρας μου έινε σίγουρος. Δεν τό κουράζω από το σπίτι.

— Τότε σύμφωνα, θάρρω, Ώρεβουά, άγάπη μου.

Το θράδυ της Τρίτης ο άνδρας της Ζανέτ έτοιμάσθηκε να δηγ έξω.

— Ξέχασες, άγάπη μου, πώς έινε Τρίτη; του είπε με γλυκειά φωνή ή Ζανέτ.

— Έχω πολύ δουλειά, της άπάντησε με κακία.

Στις 8 ή Ζανέτ θροισκότανε στο δάσος μπρός στην πόρτα, διαβάζοντας μία έφημερίδα. Μία καινούργια κομψή τουαλέττα την έκανε να φαίνεται άλλοιωτική.

Ξαφνικά άκουσε θήματα πίσω της, γύρισε άμέσως με χάρι διπλώνοντας την έφημερίδα.

Συγχρόνως δυο φωνές άκούσθηκαν μέσα στην ήσυχία και δυο γεροί μπάτσοι έστειλαν τόν αντίπαλό τους από μακριά.

— Παληογυναίκα!

— Γάτταρε!

Ήταν ή Ζανέτ και ο άντρας της.

Σε λίγο δυο άστυφύλακες έφθασαν επί τόπου και τούς συνάδευσαν στο τημα.

— Αυτό κι' αυτό μούλεγε άπ' το τηλέφωνο, κύριε άνακριτά. Έινε μία παληογυναίκα!

— Και αυτός μου έλεγε τό ίδιο, κύριε άνακριτά.

— Και αυτός μου έλεγε τό ίδιο, κύριε άνακριτά.

— Και αυτός μου έλεγε τό ίδιο, κύριε άνακριτά.

— Και αυτός μου έλεγε τό ίδιο, κύριε άνακριτά.

— Και αυτός μου έλεγε τό ίδιο, κύριε άνακριτά.

Ο γάμος της Λουσί

Οι τραγωδίες της ζωής

— Άγαπημένη μου Λουσί, είπε ο κ. Ντιβάλ στην κόρη του, μία όμορφη κοπέλλα ως είκοσι χρόνων, πρέπει να σου μιλήσω σοβαρά. Γι' αυτό σε κάλεσα στο γραφείο μου.

— Σας άκούω, μπαμπά.

— Είσαι είκοσι χρόνων. Μία ήλικία που τα κορίτσια συνήθως παντρεύονται.

— Καταλαβαίνω... Θα θέλετε να μου προτείνετε να παντρευτώ...

— Άκριβως.

— Ναί, μπαμπά, αλλά δεν έδιάλεξα άκόμα τόν άνθρωπο που θα γίνη σύντροφος της ζωής μου.

— Δεν πειράζει, παιδί μου... Αυτόν τόν άνθρωπο τόν έδιάλεξα έγω.

Η Λουσί έγινε κάπως ώρη.

— Έναν άνθρωπο που δεν τόν ξέρω;

— Τόν ξέρετε και καλά μάλιστα...

— Ποιός έινε;

— Προτού σου πω ποιός έινε, πρέπει να σου πω πρώτα γιατί πρέπει να παντρευτείς και γιατί πρέπει να παντρευτείς άκριβως αυτόν που διάλεξα. Άγαπημένη μου Λουσί, δεν πρέπει να σου κρύψω, ότι ή οικονομική κατάστασίς μας δεν έινε καθόλου καλή. Μεγάλωσες μέσα στα πλούτη, ξέννοιαστη και ίσως πίστεψες πως αυτή ή πλούσια ζωή θα ήταν παντοτεινή. Μά έχει ο καιρός γυρίσματα. Σήμερα, παιδί μου, είμαι φτωχός. Κάτι περισσότερο άκόμα από φτωχός... Ένψ δεν έχω καμιά περιουσία, έχω ένα σωρό υποχρεώσεις, που αν δεν τις εκπληρώσω, διατρέχω τόν κίνδυνο να με πούν χρεωκόπο και να άτιμασθώ... Καθώς καταλαβαίνεις, λοιπόν, παιδί μου, από αυτή την τραγική θέση πρέπει να βγούμε όπωδοδήποτε. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος από τού να παντρευτείς έσύ...

— Και πώς ο γάμος μου θα σώση την κατάστασι; ρώτησε ή Λουσί.

— Θα τη σώση, γιατί ο άνθρωπος που θα παντρευτείς έινε πλούσιος και σε άγαπή...

— Ποιός έινε;

— Ο κ. ντε Γκραμόν.

— Ποτέ! φώναξε ή Λουσί. Καλύτερα να πεθάνω...

Ο κ. ντε Γκραμόν ήταν ένας παχύς, ήλικιωμένος κύριος, με πρόστυχη φυσιογνωμία και άντιπαθητικός. Η Λουσί θυμόταν πως πάντα έκάρφανε με άναίδεια τα θλέμματά του άπάνω της κι' αυτό την είχε κάνει να τόν άντιπαθήση πιο πολύ...

Και τώρα, ο πατέρας της, της τόν έπρότεινε για σύζυγο;...

— Αυτόν τόν άνθρωπο, μπαμπά, είπε, δεν θα τόν πάρω ποτέ.

— Άκουσέ με, παιδί μου, είπε ο κ. ντε Γκραμόν. Ξέρω πως πρόκειται να κάμης μία θυσία. Μία μεγάλη θυσία. Αυτός ο άνθρωπος όμως κρατάει σήμερα την τιμή μου στα χέρια του... Ξέρει την οικονομική μου κατάσταση. Αν θέλη, σ' έινε μία στιγμή με καταστρέφει, με άτιμάζει για πάντα... Για να μην τό κάνη αυτό, έ

μπορούμε να ζήσουμε μαζί. Θέλωμε να χωρίσωμε από άσυμφωνία χαρακτήρων, φώναζε έξω φρενών ή Ζανέτ.

— Είσθε το πιο ταιριαστό άνδρόγυνο είπε ο άνακριτής, σοβαρός. Να πάτε σπίτι σας, άφου πληρώσετε 500 δραχμές πρόστιμο...

— Δεν σου τώλεγα, είπεν ο άντρας της, καθώς έβγαιναν έξω, πως ή Τρίτη έινε γρουσουζικη μέρα; Τώρα δεν θα σου κάνω εκείνο τό μαντώ, που ήθελες, για να άναγνωρίζης και συ αυτή την ημέρα ότι έινε γρουσουζικη.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

— Ναί, αλήθεια, άγάπη μου, πολύ γρουσουζικη, είπεν ή Ζανέτ μελαγχολικά.

Σε λίγες μέρες έγιναν οι άρραβώνες. Ολόκληρη ή κοινωνία του Παρισιού, στην οποία ήταν γνωστές και οι δυο οικογένειες, υποδέχθηκε με κάποια έκπληξι αυτό τό νέο.

Κι' έτοιμάσθηκε για τούς γάμους.

Είχαν όρισθή δέκα πέντε ημέρες μετά τούς άρραβώνες. Έγιναν με κάθε έπισημότητα στο Δημαρχείο. Ο κ. ντε Γκραμόν έκαμάρωνε δίπλα στο νέο και όμορφο κορίτσι και ο κ. Ντιβάλ φαινόταν έξαιρετικά ευχαριστημένος.

Όταν έγύρισαν στο σπίτι, ή Λουσί έπηρε ιδιαιτέρως τόν πατέρα της.

— Μπαμπά, τόν έρώτησε, σου έδωσε ο κ. ντε Γκραμόν τό τσέκ;

— Ναί, παιδί μου... Νά το! είπε. Και τό έδειξε.

Πέρασε ένα τέταρτο της ώρας.

Και ξαφνικά, μέσα από τό διαμέρισμα της Λουσί, άκούστηκε ένας πυροβολισμός.

Ανήσυχoi έτρεξαν όλοι και είδαν τη Λουσί ξαπλωμένη μέσα σε μία λίμνη αίματος, με μία σφαίρα στον κρόταφο. Ο θάνατος ήταν άκαριαίος.

Σ' ένα τραπέζι, ένα γράμμα για τόν πατέρα της. Ο κ. Ντιβάλ τό άνοιξε και τό διάβασε:

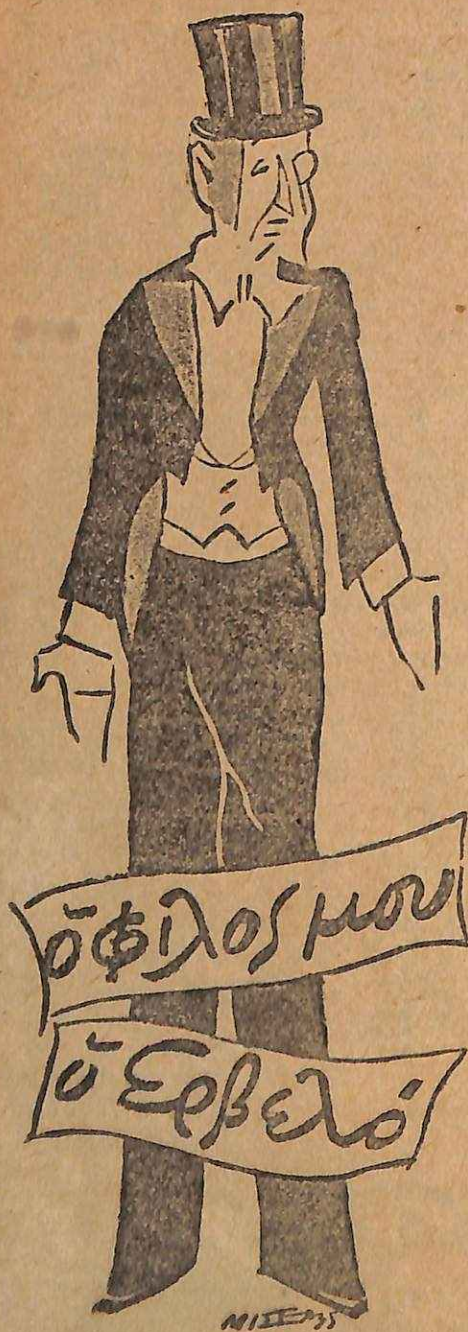
«Μπαμπά,

»Πιστεύω να μην έχης παράπονο. Η οικονομική σου άνθρώσις έγινε. Από μία ζωή γεμάτη μαρτύριο, προτίμησα τό θάνατο... Έσείς διαθέσατε έμένα όπως νομίζατε. Τώρα διατίτω κι' έγω τόν έαυτό μου.

Λ ο υ σ ί

ΕΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΝ

Μιά εϋθυμη περιπέτεια

Είκοσι πέντε δλόκληρα χρόνια είχαν περάσει απ' όταν χωρίσαμε με τον Βιτάλ Έρβελο, τον παλιό μου φίλο και συμμοθητή στο επαγγελματικό μας φίλκι.

Είκοσι πέντε χρόνια, και τον ξανάβλεπα τώρα. Μπορείτε λοιπόν να φαντασθείτε μονάχοι σας, τα επακολουθήσαντα, της συναντήσεώς μας; Σφειχίατα χεριών, προσεχτικές παρατηρήσεις χαρακτηριστικών και μεγαλοκήρες διαπιστώσεις μεταβολών που ό χρόνος μάς είχε φέρει στις φυσιογνωμίες και στις τύχες.

Με τό μικρά κι' όρθα μαλλιά του, τό αγγλικό του ντύσιμο και τό μικρό του τό γεγάκι σούβιζε πιά την εικόνα του ανθρώπου που όλα τά κανονίζει μονάχος του και δέν έχει ανάγκη κανένα.

—Μήν γιά πές μου, Έρβελο, τον ρώτησα. Δέν είσαι πιά υπάλληλος;

—Γιά τίλλος;... και έξασα σε κάτι πλούσιο και δυνατό γέλιο που με παραξένωνε.

—Όχι, φίλε μου, όχι. Τώρα είμαι μονάχος γεωργός.

—Γιά τίλ μου, όρε άδερφέ, είμαι περιέργος γιά μένα.

—Θά σ' ο πώ, θά σου πώ, γέλασε ό Έρβελο, μήν με τράβηξε από τό μπράσο στην άπληστη διεισδυτική της έπαρ-χία.

—Πιστεύεις, φίλε μου, ότι τά μεγάλα ά-να άνδρες διατηρούν τό γέλιο τους όποτε...

την παραίτησή μου, από την διοίκησή γιά δύο...ροδάκινα.

—Γιά δύο ροδάκινα;... Μίλα, Έρβελο, γιάτί θά με τρελλάνης σήμερα.

—Αυτό που σου λέω. Γιά δύο ροδάκινα. Ούτε περισσότερο, ούτε λιγώτερο. Και άκου, νά δης πώς:

—Ξέρεις, πού ό πατέρας μου, παλαιός υπάλληλος, είχε μοναδικό του πόθο, νά ακολουθήσώ τό υπαλληλικό στάδιο. Α-φού λοιπόν πήρα τό άπολυτήριο μου, ή μεγαλύτερη χαρά της ζωής του ήταν νάν μπόρεσε και με διώρισε υπεράριθμο στό τμήμα του.

Έγώ, δέν είχα καμιά όρισμένη κλί-σι, και νά σου πώ την αλήθεια, ούτε κρύο μούκανε, ούτε και ζέση. Μπήκα λοιπόν «εύπειθως» πού τό λένε στό μεγά-λο δρόμο της γραφειοκρατίας πού είχε σταδιοδρομήσει όλο μου τό σόι στό σύ-γουρα.

Καθώς ήμουνα φιλόπονος και πειθαρχικός, νά μη στό πολυλογώ, είλκυσα την εύνοια όλων των άνωτέρων μου και πάλι γρήγορα ανέβηκα στους πρώτους διοικητικούς βαθμούς. «Ημουν τότε είκοσι πέντε χρονών κι' ό διευθυντής μου πού μ' άγαπούσε έξαιρετικά, με προσέλαβε στό ιδιαίτερο γραφείο του. «Όλοι οι συνάδελφοί με ζηλεύσανε και μιλούσαν νιά μένα, σάν γιά τον μέλλοντα άνώτερο υπάλληλο.

—Μά όρε Έρβελο, τον διέκοψα, μέχρι δώ τά βλέπω όλα ρόδινα. Δέν καταλαβαίνω τίποτε, φίλε μου.

—Στάσου, σάσου και θά καταλάβεις. Τότες λοιπόν παντρεύτηκα. Πήρα μιά καλή και όμορφη κοπέλλα, μά δίχως φραγκο προίκα. Αυτό κατά την γνώμη των συναδέλφων, ήταν μέγα σφάλμα και μού ρίχτηκαν όλοι άγρίως. «Άλλοι φώναζαν πώς έκανε θλακεία, άλλοι πώς ήμουν τρελλός, άλλοι πώς χαντάκωνα τό μέλλον μου, κτλ. Τέλος πάντων. «Η γυναίκα μου εύτυχώς ήταν καλή και άπλη, ήκουόμα και καταδεκτική, κι' έτσι όσοι είχαν κατακρίνει την «θλακεία μου» δέν μάς έκλεισαν τίς πόρτες.

—Άκου τώρα και γιά ροδάκινα, πού θιάζεσαι.

—Λέγε, Έρβελο, λέγε. Μού άναψες την περιέργεια και δέν φεύγω άν δέν τλειώ-σης. Λέγε τί σχέσιν έχουν τά ροδάκινα;

—Ένα θράδυ, την ώρα πού έτοιμαζό-μουν νά πάω σ' ένα χορό πού έδινε ό διευθυντής μου στη νομαρχία, ενώ ή γυναίκα μου μού έδενε τη γραβάτα, μού λέει:

—Έρβελο, άγάπη μου, θά είνε πολύ όμορφα. Θά καθήσης όμως νά τά δης όλα προσεχτικά και θά μού τά πής όλα με τό νι και με τό σίγμα—ή γυναίκα μου δέν μπορούσε νά έλθω κι' αυτή γιάτί ή-τανε τότε έγκυος: τά όνύματα των κυ-ριών, τί φορούσαν, τον κατάλογο του δείπνου. «Α, άκουσε, Έρβελο, φέρανε ό-πως έμυσθα και κάτι ροδάκινα του ζα-θέ, πού κοστίζουν τρία φράγκα τόνα Νά, άν ήσουν περιποιητικός. Θά μού έ-φερνες ένα ροδάκινο στό σίγουρα.

—Βρέ γυναίκα, άστειλεύσαι τώρα;

—Νά, βλέπεις; Δέν μ' άγαπάς.

—Μά, όρε γυναίκα, ή μού λές. Θέ-λεις νά γίνω ρεζίλι; «Αν μ' έβλεπαν;...

—Μά τί λές, άγάπη μου Έρβελο. «Ό-ταν θέλεις... Νά, στην τόση φασαρία... Έξάνα θά προσέχουν τώρα;

Τέλος πάντων—νά μην στό πολυλογώ—γυναίκα γκαστρωμένη κιόλας, βλέπεις. Πήρα μέσα μου την άπόφασι κι' έφυγα.

Στην Νομαρχία λοιπόν, χορός τό θράδυ. «Αν ή πόλκις, έξωμες τουαλέ-τες, όρχήστρα θαυμασία κτλ. Προ-κεκλημένοι: Ό νομάρχης, ό πρόεδρος το-υ δικαστηρίου, οι αξιωματικοί της φρου-ράς, όλα τά έπίσημα πρόσωπα τέλος πάντων. «Ο διευθυντής μου δέν είχε πα-ράκλησει τίποτε γιά νά μείνη αδέχατη αυτή ή θραυιά. «Η κ. διευθυντή και ή κόρη της, στό μέσα και στό έξω, κι' έ-να άνδρας διατηρούσε πού γυρίζαν δε-να...

Τέλος πάντων, γιάτί μου είπες τό ροδάκινο; «Αν ή πόλκις, έξωμες τουαλέ-τες, όρχήστρα θαυμασία κτλ. Προ-κεκλημένοι: Ό νομάρχης, ό πρόεδρος το-υ δικαστηρίου, οι αξιωματικοί της φρου-ράς, όλα τά έπίσημα πρόσωπα τέλος πάντων. «Ο διευθυντής μου δέν είχε πα-ράκλησει τίποτε γιά νά μείνη αδέχατη αυτή ή θραυιά. «Η κ. διευθυντή και ή κόρη της, στό μέσα και στό έξω, κι' έ-να άνδρας διατηρούσε πού γυρίζαν δε-να...

Τέλος πάντων, γιάτί μου είπες τό ροδάκινο; «Αν ή πόλκις, έξωμες τουαλέ-τες, όρχήστρα θαυμασία κτλ. Προ-κεκλημένοι: Ό νομάρχης, ό πρόεδρος το-υ δικαστηρίου, οι αξιωματικοί της φρου-ράς, όλα τά έπίσημα πρόσωπα τέλος πάντων. «Ο διευθυντής μου δέν είχε πα-ράκλησει τίποτε γιά νά μείνη αδέχατη αυτή ή θραυιά. «Η κ. διευθυντή και ή κόρη της, στό μέσα και στό έξω, κι' έ-να άνδρας διατηρούσε πού γυρίζαν δε-να...

Τέλος πάντων, γιάτί μου είπες τό ροδάκινο; «Αν ή πόλκις, έξωμες τουαλέ-τες, όρχήστρα θαυμασία κτλ. Προ-κεκλημένοι: Ό νομάρχης, ό πρόεδρος το-υ δικαστηρίου, οι αξιωματικοί της φρου-ράς, όλα τά έπίσημα πρόσωπα τέλος πάντων. «Ο διευθυντής μου δέν είχε πα-ράκλησει τίποτε γιά νά μείνη αδέχατη αυτή ή θραυιά. «Η κ. διευθυντή και ή κόρη της, στό μέσα και στό έξω, κι' έ-να άνδρας διατηρούσε πού γυρίζαν δε-να...

Τέλος πάντων, γιάτί μου είπες τό ροδάκινο; «Αν ή πόλκις, έξωμες τουαλέ-τες, όρχήστρα θαυμασία κτλ. Προ-κεκλημένοι: Ό νομάρχης, ό πρόεδρος το-υ δικαστηρίου, οι αξιωματικοί της φρου-ράς, όλα τά έπίσημα πρόσωπα τέλος πάντων. «Ο διευθυντής μου δέν είχε πα-ράκλησει τίποτε γιά νά μείνη αδέχατη αυτή ή θραυιά. «Η κ. διευθυντή και ή κόρη της, στό μέσα και στό έξω, κι' έ-να άνδρας διατηρούσε πού γυρίζαν δε-να...

Τέλος πάντων, γιάτί μου είπες τό ροδάκινο; «Αν ή πόλκις, έξωμες τουαλέ-τες, όρχήστρα θαυμασία κτλ. Προ-κεκλημένοι: Ό νομάρχης, ό πρόεδρος το-υ δικαστηρίου, οι αξιωματικοί της φρου-ράς, όλα τά έπίσημα πρόσωπα τέλος πάντων. «Ο διευθυντής μου δέν είχε πα-ράκλησει τίποτε γιά νά μείνη αδέχατη αυτή ή θραυιά. «Η κ. διευθυντή και ή κόρη της, στό μέσα και στό έξω, κι' έ-να άνδρας διατηρούσε πού γυρίζαν δε-να...

Τέλος πάντων, γιάτί μου είπες τό ροδάκινο; «Αν ή πόλκις, έξωμες τουαλέ-τες, όρχήστρα θαυμασία κτλ. Προ-κεκλημένοι: Ό νομάρχης, ό πρόεδρος το-υ δικαστηρίου, οι αξιωματικοί της φρου-ράς, όλα τά έπίσημα πρόσωπα τέλος πάντων. «Ο διευθυντής μου δέν είχε πα-ράκλησει τίποτε γιά νά μείνη αδέχατη αυτή ή θραυιά. «Η κ. διευθυντή και ή κόρη της, στό μέσα και στό έξω, κι' έ-να άνδρας διατηρούσε πού γυρίζαν δε-να...

Τέλος πάντων, γιάτί μου είπες τό ροδάκινο; «Αν ή πόλκις, έξωμες τουαλέ-τες, όρχήστρα θαυμασία κτλ. Προ-κεκλημένοι: Ό νομάρχης, ό πρόεδρος το-υ δικαστηρίου, οι αξιωματικοί της φρου-ράς, όλα τά έπίσημα πρόσωπα τέλος πάντων. «Ο διευθυντής μου δέν είχε πα-ράκλησει τίποτε γιά νά μείνη αδέχατη αυτή ή θραυιά. «Η κ. διευθυντή και ή κόρη της, στό μέσα και στό έξω, κι' έ-να άνδρας διατηρούσε πού γυρίζαν δε-να...

προϋ. Ξέρεις τίς εύκαιρίες πώς τίς κυνηγούν πάντα τά θηλυκά. Τά μεσάνυχτα με τό δείπνο όλοι οι χορευτάι μπήκαν στό κυλικείο. Μαζί τους μπουκάρη-σα κι' εγώ, και άκου, φίλε μου. Τό πού-το πράγμα πού έπεσε στό μάτι μου, ή-ταν τά ροδάκινα του Σαβέ. Βρισκόνταν στην πιο περιθώριστη θέσι, σάν έπίτηδες Πίσω μου σ' έχω, σατανά, σκέφτηκα. «Η καρδιά μου άρχισε νά χτυπά παράξενα. Μωρέ, τί ροδάκινα ήταν εκείνα. Είχε δι-κη ή γυναίκα μου. Σωστός πειρασμός.

Τά κύτταξα λοιπόν από μακριά, κορ-τάροντας. Κι' όσο περισσότερο τά κύ-ταξα, τόσο και μού καρφωνόταν ή ιδέα νά τά πάρω στη γυναίκα μου. Πίσω μου σ' έχω, σατανά, σκεφτόμουν και τά μά-τια τάχα κολλημένα στό ροδάκινα.

«Ο διευθυντής μου είχε κρατήσει γιά τον έαυτό του τη χαρά νά προσφέρει τό ροδάκινα στους προνομιούχους. Κάθε τό-σο λοιπόν, σ' ένα του νεύμα, κάποιος φο-ροφορεμένος έπιμελητής του δείπνου, έ-παιρνε με λεπτοτέτα από τό πολυτέλες κανίστρι της Λουεβίλλης πού ήσαν τοποθετημένα, ένα, και κόβοντάς το προ-σεχτικά στό δύο, τό προσέφερε σέ πολυ-τελές πιάτο της Σέβρε στό πρόσωπο πού ό διευθυντής μου τού έγγεφε.

«Η πυραμίδα όλο και λιγότερα κα-σκέψου, φίλε μου, την άγωνία πού μ' εί-χε πιάσει μήπως τά τέλειωναν όλα. Τέ-λος πάντων, θέλεις γιάτί είχε γίνει κα-λή έπιτήρηση, θέλεις γιάτί ήσαν εύγενή-οι προσκεκλημένοι, όταν σηκώθηκαν ό-λοι, πρόσεξα πώς είχαν μείνει άκόμη στό κανίστρι της Λουεβίλλης έξη μεγάλη κα-ροδόκινα ροδάκινα, σωστή ζωγραφιά.

«Εμεινα τελευταίος στό κυλικείον κα-σέ μιά στιγμή, με καρδιά έτοιμη νά δι-αρραγί από την συγκίνησι, άφού κύττα-ξα δεξιά κι' άριστερά κι' είδα πού δέν μ' έβλεπε κανείς, θούήξα δύο ροδάκινα. Καταφοβισμένος όμως, πρόσεξα πώς μού φούσκωναν οι τσέπες. Θέέ μου, θά γινό-μουν ρεζίλι.

«Ετρεξα σέ μιά γωνιά πού είχ' άφή-σε τό ήμιψηλό μου, τάρριξα μέσα, γρήγορα γρήγορα και θάζοντάς έπάνω τους τό μαντήλι μου, ήσυχάτατος φαινομενικά κι' άξιοπρόπεστατα έφήρμοσα τό καπέ-λι άξιοπρόπεστατα έφήρμοσα τό καπέ-λι πάνω στό στήθος μου. «Όπως τό θάσα-ζα με τό δεξί μου χέρι, σίγουρα πούθε-είνε σέ παράστασι και μεγαλοπρέπεια του Ναπολέοντος.

Τό σχέδιό μου ήταν νά περάσω ήσυ-χα και άτάραχος την αίθουσα και νά τ-ιστρίψω κατά τό αγγλικό σύστημα γιά τό σπίτι, θριαμβευτής.

Δυστυχώς όμως, φίλε μου—κι' έδω ά-ναστένανε ό Έρβελο,—δέν τά είχα λο-γαριάσει και τόσων καλά. Είχεν άρχισ-τό κοτιγιά κι' όλόγυρα στη μεγάλη αί-θουσα ύπήρχε διπλή σειρά κυριών κα-κυριών μέσης ηλικίας πού περιστοιχι-ζόταν όλο κύκλο σχηματισμένο από χο-ρευτάς. Στη μέση δέ, ήταν ένας χόρος κενός πού έστρωβιλιζόντο τά ζεύγη.

«Ε, από εκεί, όιλε μου, έπρεπε νά πε-ράσω γιά νά φτάσω στη θύρα του προ-θαλάμου.

Μπήκα λοιπόν δειλός και συνεσταλ-μένος και με την νυχτή στό δόντια γλο-στρησα νάν χέλι ανάμεσα στους διαφό-ρους όμίλους. Σκέψου, φίλε μου, την ά-γωνία μου. Νά τρέμω, μήπως κανένα ά-νοπάντεχο σπρώξιμο τάραξη τό καπέ-λο μου και κατακυλισούν τά ροδάκι-να. Τά ένοιωθα νά κουνιούνται στό κα-πέλλο μου και μού ανέβαινε τό αίμα στό κεφάλι από την ταραχή.

Τέλος πάντων με κόπους και τρόμοι-ο γήλα από τον κύκλο της κολάσεως ή-στιγμή ακριβώς πού έφτιαχναν νέον ή-μα χορό.

Στην μέση ήταν μιά χορεύτρια και ο χορευτής όλόγυρά της κάνανε κύκλο γυ-ρίζοντας προς τό μέρος της την οα-χούς.

Τό παιγνίδι αυτό, γιά την δυστυχία μου, απαιτούσε ή χορεύτρια νά στα-...

σαν νά κάπνιζε έναν όποιοιδήποτε κύ-ριο, πού ήθελε νά χορέψη μαζί του. Μό-λις λοιπόν είχα κάμει δύο θήματα, ή κό-ρη του διευθυντού μου πού μαζί μ' ένα νομαρχικό σύμβουλο διηύθυνε τό κυ-γιόν, άρχισε νά φωνάζη:

—Ένα καπέλλο, μάς λείπει ένα κα-πέλλο.

Και συγχρόνως με παρατηρούσε, Σκέψου την θέσι μου. Πάγωσε τό αίμα στις φλέβες μου.

«Α, έρχεστε πάνω στην ώρα, κύριε Έρβελο. Γρήγορα τό καπέλλο σας.

Και προτού προλάβω νά νά ψελλίσω μιά λέξι, τράβηξε τό καπέλλο μου τόσο άπότομα πού τά ροδάκινα κατακυλίσαν παρασέρνοντας τό μαντήλι μου και τσίτα-τέσσερα φύλλα άμπέλου πού θρισκόνταν μέσα.

—Ε, σκέψου τώρα έσύ, φίλε μου, τά ρέστα. Φαντάσου τό θέαμα. Κρυφά και έιρωνικά γέλια των δεσποινίδων, συνο-φρώσεις του διευθυντού μου, ψίθυροι των καθώς πρέπει κυριών και δακτυλοδεικ-τήματα. Θέέ μου!... Και τό πάταμα, νά μην είνε δυνατόν νά με καταπιή.

—Τά ροδάκινα σας, κ. Έρβελο, μού είπε έιρωνικά ή κόρη του διευθυντού μου, δίνοντας πάλι τό καπέλλο μου. Μα-ζεύετε λοιπόν τά ροδάκινα σας...

«Όλη ή αίθουσα άντηχόσε από γέ-λια εις βάρος μου. «Ως και οι υπήρτες βαστούσι ν την κοιλιά τους.

Βλοσυρός, άχρός και κλονιζόμενος, δέν μπορούσα νά θρώ την πόρτα της έ-ξόδου. Και τώρα, φίλε μου, καταλαβαί-νεις. Την άλλη μέρα, τό γνώριζαν και οι τελευταίες πέτρες ής έπαρχίας.

«Όταν μπήκα στό γραφείον μου, οι συνάδελφοί μου με ύποδέχτηκαν με ένα «Έρβελο, μάζεψε τά ροδάκινα σου», πού μού έφερε τό αίμα στό κεφάλι. Δέν μπορούσα νά βγω ένα θήμα στό όρόμο χωρίς ν' άκούσω πίσω μου μιά χλευα-στική φωνή: «Είνε ό κύριος με τά ρο-δάκινα». Καταλαβαίνεις; «Επειτα άπ' αυτά δέν μπορούσα νά μείνω πιά στην θέσι μου και μετά όκτώ μέρες υπέβαλα την παραίτησή μου.

—Και τώρα, άκου νά δης και πώς έ-πεσα στην γεωργία.

—Έρβελο, λέγε, θά σε δείρω. Δέν θά τό κουνήσης ρομπι άπόψε, άν δέν μού τά πής όλα.

—Άκου λοιπόν.

«Η γυναίκα μου πού ήταν άπαρηνό-ρητη και μετάνοιωσε την ώρα και τη στιγμή πού ήθελε αυτά τά άναθεματισμέ-να τά ροδάκινα, θυμήθηκε πού είχε κά-ποιον θείο γαιοκτήμονα. «Ετρεξε λοιπόν και τον παρεκάλεσε νά με πάρη σπηθό, γιάτί όπως καταλαβαίνεις, είχαμε άρ-χίσει νά σφίγγουμε και τά ζωνάρια μας. Δέχτηκε, κι' έτσι έγκατασταθήκα-με στό Σαντεράιν. Τί νά σου πώ. Πήρα την άπόφασι νά έργασθώ άληθινά. Και φαίνεται, ως ήμουν γεννημένος πεισι-σώτερο γιά την καλλιέργεια παρά γιά τό χαρτοβάσιλειο. Σηκώνόμουν χαρά,ια-τα και έφευγα μεσάνυχτα. Με την παρα-κολούθησή μου, τό χτήμα προώδεσε τό-σο πολύ κι' ό θεός μου ήταν τόσο εύ-χαριστημένος, πού πεθαίνοντας, καθώς ήταν και άκληρος, μάς τό έγραψε σ' όνομά μας. Από τότες πού έγινε και δικό μου τό πρόσεξα τόσο πολύ, τό με-γάλωνα και τώφερα στην κατάσταση πού θά τό δης. Γιατί, πρέπει νά ξέρης πού με τον περιπάτο μ'ας, σιγά-σιγά φτάσα-με στό χτήμα μου.

—Τί λές, μωρέ Έρβελο. Δικό σου είνε αυτό τό άπέραντο χτήμα; Σού όμολογώ πως σάν ήμαστε μικροί και πηγαίναμε μαζί σχολείο, είχα διαφορετική ιδέα γιά σένα. Δέν σε λογάριαζα άξιο γιά τέτοια πράγματα. Μπράβο, Έρβελο, μπράβο. Έρβελο, είσαι θαυμάσιος!... Έρβελο, εί-σαι όπέρχορς! Είμαι μά την πίστι μου ύ-περήφανος πού είμαι φίλος σου, φώναξα σάν είδα και την κ. Έρβελο με τά άγγε-λόμενα παιδάκια της.

Η «ΕΦΑ» στό μεγάλο πεύκο

Η πρώτη δημοσία συγκέντρωσί της

Στό όλόθερμο προΐνδ της περασμένης Κυρια-κής και συνεκκεντρώθησαν στό σταθμόν Πελοπον-νήσου γιά νά πάνε στό Μεγάλο Πεύκο γιά νά πε-ράσουν μιά υπομνηκή μέρα πάνω στη γραφική άμ-μουδιά του Μεγάλου Πεύκου, άναπνεύοντας τό μυ-ρωμένο άγέρι του Σαρανικού κόλπου. «Η παρέα της «Ε. Φ. Α.», μιά πολυπληθής συντροφιά—έδωδηνταπέντε περίπου— από νεαρούς λογιτέ-χνους και νεαράς και φιλολογούσας δεσποινίδας. «Η έπιτυχία της έκδρομής ήταν έξαιρετική και μεγα-λειώδης. Το κέρι άρχισε άπ' τη στιγμή πού ό Σανταμόρης πού άφησε νά μπει στό δικά μας θαλάσσιον: Στίς 6.45' τό προΐνδ. Μέσα στό δια-μερίσματα των θαγονιών οι νεαροί ποεταστροί έλε-γαν μερικά...άλατισμένα καλαμπούρια. Σέ μιά μεριά ό κ. Ρόκος, ή δνις Μαραδάκη, ό κ. Αλβίας κι' ένας τέταρτος— πού δέν ήταν σταθερός γι' αυτό δέν τον όνομάζουμε— τό είχαν στρώσει στό ποκεράκι.

8.40'. Τό τραίνο σταμάτησε στό Μεγάλο Πεύ-κο. Ένα πυκνοκατοικημένο, από την κομποπλήμυρα της «Αθήνας, όσος κατέληξε άμείως από τους φίλους της «Ε.Φ.Α.». Οι περισσότεροι γούθησαν, φόρεσαν τά μαγιά τους και έπασαν με τά μούτρα στη όροσία της θάλασσας.

Στίς 4 τό άπόγευμα έγινε ή συγκέντρωσις της «Ε.Φ.Α.». Μετά από τους λόγους των κ.κ. Φιλιάσιου, Παπα-γεωργίου και Πριονιστή, ό κ. Πύρπασος, κομπέ-ρο τό καλλιτεχνικό προγράμματός του, άρχισε νά έκτελ ή πρόγραμμά του: Τραγουδής στην άρχή μαζί με τήν Χρυσόστομίδην πού έπαίξε κιθάρα και τον Μαρτινίκη την «Φουκαράτσα».

Κατόπιν παίχθηκε τό νούμερο: «Τί έπιτρέπεται και τί άπαγορεύεται».

«Επιτρέπεται τό κόρτε υπό ένα όρον νά γίνη πάντοτε κατά κόρην κι' όχι κατά κόρον... διότι ό κόρος τυχαίνει κάποτε νάχη και μούστακιον όπότε... λουκουμάκι, καλαρίνα και... Βαρβά- (κειον).

«Απαγορεύονται οι βουτιές στους κόλπους— ή φρο- (νείτε τό εναντίον).

Πάντως έπιτρέπονται μόνον στό καφενείον τό...Βυ- (ζάντιον).

«Επιτρέπεται ή κολύμπησις εις όρισμένη ζώνη δσην θέλει γυμνόν ένα... μάτιον. «Απαγορεύεται στους αυτίγους νά κολυμπάνε μόνον και ίδίως στον κόλπον των... Κεράτιον.

Κατόπιν ό κ. Πύρπασος διάβασε τά...δίστιχα της στιγμής γιά τους έκδρομείς της «ΕΦΑ». «Ο Γιάννης μας ό Φιλιάσιος άν θέ ν' άδυνατίση πρέπει του...έκατόγχερα την κόρη ν' άγαπήσει.

«Αν ζούσε ό Κροστάλλης μας χωρίς νά ή μιά λέξι, τό Παναγιώργη γιά καλά θά του τίς είχε έρίξει.

Κι' ό Γαλεριδής ό γνωστός του Κοκεράκη όλλος θαρείς πως έγινε κι' αυτός.

Της τέχνης ένας στύλος, στό σώμα τό εύδονκό άν ήταν ό Στανέλλος τότε θά λεγότανε Στέφανος Φουστανέλλος.

«Όλα τά νούμερα του κ. Πύρπασος κατεχειρο-κροτήθησαν, τό καλύτερο έκτακτό νούμερο της «ΕΦΑ» ήταν ό πλαστικός χορός της νεαρής και χαριτωμένης δεσποινίδος Βασιλείου, ή όσια παρ' όλα τά δύο τραυμάτα της στό χέρι— από μιά ά-προσέξια στό ποδήλατο— έχόρεψε θαυμάσια και έ-δειξε σέ μάς τό μεγάλο της ταλέντο, τη νυννοπι-κότητα του κορμιού της στό χορευτικό της σκέτε...

Στην όρασαν πρώτην δημοσίαν συγκέντρωσιν «ΕΦΑ» συμμετέχον: ό κ. Ι. Παπαγεωργίου, διευ-θυντής της «Ατλαντίδος», με την κυρία του, ό κ. Μ. Πριονιστή και ή λογοτέχνης Κ. Α. Λιά ή Πρι-ονιστή, ή Κ. Γαλακτάκη, ή Κ. Βασιλείου, ό κ. Μυ-λωνογιάννης κ.λ.π., Α.Ι. δίδες Βασιλείου, Μαραδά-κη, Μανίνα Μαρτινίκη, Βάσος Παγκάκη, Μ. Φε-ρ-γαδίου, Σαϊτοπούλου, Α.Δρετσοπούλου, Ντίκε Κα-λημέρη, Καίτη Α.Λαση, Ντίνα Κατήμυχαλη, Μαρ-τινίκη, «Όλγα Ζενέτου, «Αργ Ζενέτου κ.λ.π., οι κ.κ. Γ. Φιλιάσιος, Γ. Παπαγεωργίου, Α. Τριπόδα-κης, Χ. Πύρπασος, Ρένος Γραϊκός, Σ. Στανέλλος, Γ. Μυλωνογιάννης, Ν. Μαρτινίκη, Ν. Παγκάκης, Α. Ταρμακλής, Μ. Χρυσόστομίδης, Α. Παρπα-πούλος, Α. Καρκάλης, Μ. Δελγιάννης, Γ. Δερμα-διώτης, Β. Γούλιος, Τ. Παναγιωτόπουλος, Ι. Το-μαρέας Κ. Χατζηνικολάου, Μωδός Α.Ταός Τ. Αλβίας, Ι. Παναγιώτης, Αγκολιάν, Ν. Γκαζίκας, Δ. Ζενέτος, Ι. Ζενέτος, Γ. Κόλλας, Ο. Ουκιάς, Μ. Αποστο-λόπουλος, Ι. Παπαδόπουλος, Ν. Αιτωάνος, Ν. Οικονομίδης, Ι. Ραμφοί, Μ. Ρουσίδης, Γ. Κο-ντογιάννης, Ι. Ρόκος, Μ. Οαμίνης, Ν. Ρόμ-πος, Καρόλης κ.λ.π.

Α. ΤΡΙΠΟ Ο λόγος του προέδρου της «ΕΦΑ» κ. Γ.Γάνης Φιλιάσιος:

«Αγαπητοί μου συνάδελφοι, Δέν έρίσκω λόγια νά πώ πού θάπρεπε νά χω-ματίσω μ' αυτά την μεγάλη μου χαρά γιά την ση-μερινή μας έκδρομή, πού είνε ή άπαρχή μιας κα-λής σταδιοδρομίας και μελλοντικής προόδου της Ε. Φ. Α.

Ασθάνομαι μεγάλη όποχρώσι νά σας εύχαρι-στήσω γιά την έξαιρετική σας προθυμία εις υπηρ-τοχή της πρώτης μας εμφάνισης.

«Έχουμε όλοι μας καθήκον, τόσον εκείνοι πού άποτελούν τον κύκλο των Νέων, όσον και αυτοί πού άγαπούν την τέχνη, νά προσφέρουμε κάθε δι-νατή βοήθια στον όκείο στό της άνωτατης της φιλε-κίας μας Ενώσεως.

«Ας παραμελήσουμε κάθε τι πού θά σταθ ήμ-πόδιο μάς και άς δουλέψουμε όλοι σάν ένας αν-θρώπος, με τον ίδιο ζήλο, με την αυτή πίστι και ά-γάπη γιά νά φτάσουμε εκεί πού τάχαμε γιά έπι-τυχία τό σκοπό μας.

«Αν πιθανόν μερικοί με αντίθετες και έχθρικές σκέψεις και αντίληψεις θέλησουν νά κάνουν υστέρ-α τό όρόμμά μας, άς τους προσπεράσουμε, άς τους άδιαφορήσουμε γιά νά μην δυσήσουν νά έισπά-σουν την συνοχή μας.

Σε φέβητε πως ή δύναμις μας ένωμένη είνε ά-νώτερη όλων κι' απ' αυτό άς άντλήσουμε έφόρο στην πορεία της εφαρμογής των εύγενικών μας έ-πιδιώξεων.

Πρέπει νά πιστεύουμε πως ή Νίκη θά είνε τό κα-λύτερο ράπισμα, ή τιμιώτερη άπάντησι, ή ήθικώτε-ρη άποφασίς των δυσμενών παρακολούθων την όρασι μας αυτή.

«Όλοι δέ άς εύχηθούμε και άς φωνάξουμε: Ζή-τω ή Ε. Φ. Α. μας. Ζήτω ή «Ατλαντίς».

Σ κυμμένος στα χαρτιά του γραφείου του, είχε χάσει την συναίσθησή του χρόνου. Σάν σήκωσε το κεφάλι του και κύτταξε αφηρημένα έξω, πετάχτηκε ξαφνιασμένος. Είχε πιά νυκτώσει. Μιά χειμωνιάτικη βραδιά, με μακρινά υποβλητικά αστραπόβροντα. Σε λίγο, τα τζάμια του μοναδικού παραθύρου άρχισαν να τὰ δένουν οι χοντρές σταλακτιές μιας βροχής που όλο και δυνάμωνε.

Στάθηκε στη μέση του δωματίου, αναποφάσιστα, και τὰ μάτια του άπλωνη, πέσαν εζέλητα στο τηλέφωνο. Τού φάνηκε σαν ξεχασμένος φίλος. Τό κύτταξε τόσο εξεταστικά και έπιμονα, σαν να τον παραξένευε άπόψε ή παρουσία του. "Υστερα, πλησίασε άσυναίσθητα, μ' άργα και άσταθή έήματα, και τó χέρι του με την άνεση μιας παλιάς συνήθειας χούφτωσε νευρικά τó άκουστικό.

Ένα όλόκληρο σχεδόν χρόνο, είχε άποφύγει έπιμόνα να τηλεφωνήσγ για ό,τι δήποτε. "Ένα όλόκληρο χρόνο, άπ' όταν πήρε τó τελευταίο τηλεφώνημα "Έκείνης.

Τίποτε δέν έδειχνε πώς στόν συμπαθητικό αυτό μά τόσο πρόωρα γερασμένο νέο και στις κινήσεις του, ύπηρχε ζωή, δρᾶσις. "Όλα γινόντουσαν τόσο μηχανικά και τόσο άτονα.

—Έμπρός! μίλησε τó Κέντρο.

Καμιά άπάντησις. Έξακολουθούσε να κρατᾷ άφηρημένα τ' άκουστικό, προσέχοντας στό άκανόνιστο πέσιμο της βροχής που αλάκωνε με θόρυβο τὰ τζάμια.

—Έμπρός! άκούστηκε για δεύτερη φορά, νευριασμένη, ή φωνή της δεσποινίδος τού Κέντρου.

Σάν να έύπησε άπό κάποιο λήθαργο, άναταράχτηκε με την έκπληξι ζωγραφισμένη στα άδρά και ώραία του χαρακτηριστικά.

Κύτταξε τó τηλέφωνο ξοφνιασμένος κι' άπό τὰ σφιγμένα του χείλη έξφυγε κάποια όρισία για τόν ίδιο.

—Συγγνώμη, δεσποινίς, δέν θέλω τίποτε. Κάποιο λάθος, ψθύρισε νευρικά. Κρέμασε τó άκουστικό θυμωμένος κι' άρχισε να κόβη θόλτες στό στενόμακρο δαμάτιο, άκανόνιστα και ταραγμένα.

"Ω, άσφαλώς βάταν τρελλός. Είχε περάσει χρόνος πιά που είχε χωρίσει με την Έττα. Σε ποιά άκαθόριστα συναισθήματα ύπακούοντας, θέλησε να την πάρη αυτή την χειμωνιάτικη βραδιά στό τηλέφωνο. "Επειτα άπό τόσο καιρό. "Επειτα άπό ό,τι συνέβη, που έφερε και τόν μοιραίο χωρισμό.

Σήκωσε τó χέρι του άνήσυχα στό μέτωπο. "Εκαιγε όλόκληρος. Καί ή καρδιά του χτύπαγε τόσο άρρυθμα. Σάν ναχε ξαφνιαστή κι' αυτή για τó τόσο άπρόσπτο αυτό γύρισμα στα περασμένα. Τὰ πόδια του σιγοτρέμανε.

Σωριάστηκε άποκαωμένος σέ μια πολυθρόνα, και με τó μυαλό θολό παραδέχθηκε σέ σκέψεις. "Ότι νόμιζε πώς είχε ξεχάσει για πάντα ξεπρόβαλε τώρα τόσο ζωντανό μπροστά του. Πόθο θάθελε να μπορούσε ν' άποφύγη την έδυνηρή αυτή ταινία της ιστορίας της αγάπης του.

Κι' όμως δέν τó κατάρθωνε.

Βυθισμένος στις σκέψεις του, δέν κατάλαβε που άπό κάποια θλάση ίσως, έσβυσε ξαφνικά τó φώς.

Τό μυαλό του γύριζε στα περασμένα και ή μάτια του σφάλησαν στην άναπόλησι.

★

"Η Έττα! Την είχε γνωρίσει τυχαία και μοιραία σέ κάποιο καράβι ταξιδεύοντας τó φθινόπωρο τού 193...στό Παλέρμο.

Αυτός πήγαινε ως αντιπρόσωπος της Έταιρείας του, —μιάς εξής μεγάλης Έταιρείας Χημικών Προϊόντων— για να συνεννοηθή προφορικά για κάποια προμήθεια που θ' άφινε πολλά κέρδη. Αύτη —όπως έμαθε άργότερα— ταξίδευε με τόν πατέρα της, έναν γηραιό και σεβάσμιο κύριο, γνωστότατο έμπορο στην άγορά τού Πειραιώς.

Πήγαινε στό Παλέρμο για έργασίες του και με την εύκαιρία αυτή, την είχε πάρει μαζί του σ' ένα ταξίδι άναψυχής.

"Αν και ήσαν κ' οι δυο στην πράτη θέση τού «Άρτίλιο», τού πιό γρήγορου και άρτερου Ιτολικού καραβιού, έν τούτοις την πρώτη μέρα τού ταξιδιού δέν την είχε δη καθόλου στό καρρέ.

Μια γερή γραιγοτραμουνάνα, που τούς έπιασε έξω άπό τόν κάθο της Κυράς και κράτησε μέχρι τὰ Ιταλικά παράλια, έκανε τούς περισσότερους επιβάτες και πρό παντός τις γυναίκες, να μη θγούν καθόλου άπό τις καμπίνες τους. Τό μεσημέρι και τó θράδυ, έλάχιστοι είχαν καθίσει στό τραπέζι. Οι περισσότεροι επιβάτες ήσαν ξένοι και οι μένοι "Έλληνες που κάθισαν να φάνε, ήταν ένα ζευγάρι νεοίπαντρο που ταξίδευε άπρογραμμάτιστο—όπως μισοκατάλαβε άπό τις κουβέντες τους κι' αυτός.

Την άλλη μέρα με τó χάραμα, τó «Άρτίλιο» έμπαινε στό στενό της Μεσσήνας. "Ο καιρός είχε μπουντσάρει και ή κόντρα-γέφυρα ήταν γεμάτη άπό επιβάτες. Κουκουλωμένοι όλοι τους γερά, χαιρόντουσαν τó ύπεροχο θέαμα της πολιτείας που όλο και γινόταν πιό όρατή.

Με τις πλώτες στηριγμένες στό Γραφείο Χαρτών εκείνος, κύτταζε μαγεμένος τὰ όμορφα χωριουδάκια της Μεσσήνας κ' είχε ξεχάσει στό τρεμολαμπρίσμα των τόσοσν φώτων, που σιγά-σιγά άρχιζαν στόν έρχομό της ροδαυγής να σβύνονται.

Και έντελως ξαφνικά, έντελως μοιραία, γυρνώντας τó κεφάλι του άδιάφορα, την είδε δίπλα του τυλιγμένη σ' ένα θαρύ ταξιδιωτικό παλτό, και μόνη. Τὰ μάτια του στομάτησαν επάνω της, και όλη που ή ζωή συγκεντρώθηκε σ' αυτά. Τού φάνηκε σαν πρωινή όπτασία και την κύτταξε με θάμπος.

Τὰ μαλλιά της άνέμιζαν άτακτα και την χαριτωμένη της μούτולה άνατάραξαν οι θαβείες εισπνοές τού πρωινού ιώδιου της άνοικτής θάλασσας. Τό άδιάκοπο οκομπανέβασμα τού καραβιού, της προηγούμενης μέρας, είχε άφήσει στα κανονικά χαρακτηριστικά της τη σφραγίδα του. Τού φάνηκε άχρη και κουρασμένη. Πόσο όμως ήταν όμορφη. "Η επιμνημόνεια της μορφής της, τόν κατατάραξε. "Ω,

ΤΟ ΤΗΛ ΕΦΩΝΟ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ

σαρό, τόσο άπαλό, τόσο άλλοιώτικο.

"Ήταν αυτό. Τίποτε άλλο. "Ενοιωσε πώς ήταν τρελός γι' αυτήν, χωρίς να την γνωρίση. Πέρασε άπό μπρος του ή μοιραία στιγμή των ανθρώπων, που γίνεται σταθμός της ζωής. Θά μπορούσε αυτή να τόν οδηγήσγ σ' ένα παράδεισο, μά θά ήταν τó ίδιο εύκολο να τόν τραβήξη και σέ μια κόλαση. "Όμως, αυτά, τότε δέν υπορόσε θέβαια να τὰ σκεφτή. Τό μόνο που σκεφτόταν, ήταν πώς την άγαπούσε τόσο, σαν να την γνώριζε άπό καιρό. Τίποτε άλλο.

★

"Άκουμπισμένη αυτή στην γέφυρα, πρόσεχε τó τραίνο με τὰ άμέτρητα θαγόνια που προχωρούσε πάνω στα δουνά της Μεσσήνας σαν σαύρα κατεβαίνοντας στην κολιτεία.

Σέ μια στιγμή, γύρισε πρός τó μέρος του και τόν κύτταξε άδιάφορα. Αυτός ταραχτηκε και τούτο έγινε αίτια να τόν προσέξη πιό πολύ.

Κατάλαβε πώς κάτι έπρεπε να πη και την καλημέρισε. Τού άνταπέδωσε τόν χαιρετισμό με ευγένεια—και βρίσκοντας ίσως αυτό πιό πρόχειρο—τού είπε πώς τόν είχε νομίσει για ξένο προτήτερα. Χαμογέλασε συνεχώς και γέλασε κι' αυτή για τη γκάφα της, με τó δροσερό γέλιο των 19 της χρόνων.

—Γιατί ταξίδευε στό Παλέρμο; Για άναψυχή ή για

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

δουλειές του; τόν ρώτησε άφελέστατα.

Πάλι χαμογέλασε κείνος δειλά.

—Ήταν αντιπρόσωπος μιάς ξένης Έταιρείας, και τόν είχαν στείλει για έργασίες. Αυτή;

—Αυτή ταξίδευε με τόν πατέρα της για υποθέσεις του.

—Θά καθόταν πολύ στό Παλέρμο;

—Δέν τώξερε. "Όσο θά κρατούσαν οι έργασίες του μπαμπά. Κι' αυτός;

—Αυτός υπελόγιζε πώς θά καθόταν μέχρι δέκα μέρες. Τι καλά, τί ώραία!! Φαινόταν τόσο ένθουσιασμένη άπό τη γνωριμία τους. Σε μια στιγμή σαν κάτι να πκέφτηκε. Γέλασε παιδιαστικά και προχώρησε ένα βήμα κάνοντας μια έλαφρή χαριτωμένη υπόκλιση.

"Έττα Π....

Την άνταπέδωσε χαρούμενος και γελώντας.

Πέτρος Ρ....

—Και τώρα, κύριέ μου, μόλις ξυπνήσγ 8 μπαμπάς, θά σάς πάω να τόν γνωρίσγ.

"Ω, τόν γνώριζε τόσο καλά.

Είχε πολλές συναλλαγές με την Έταιρεία του και γι' αυτό με θία είχε συγκρατήσει τη χαρά του σαν άκουσε που ό μπαμπάς της ήταν ό

μεγαλείπορος Π... που τόν τιμούσε με την φιλία του.

Μόλις της τó είπε, κείνη ένθουσιάστηκε. Είχε κύριολεκτικά τρέλλα για τις άρχαιοτήτες και καθώς της είχαν πη στό Παλέρμο είχε τόσες. Κι' έτσι, μια και θά καθόταν τόσες μέρες θά μπορούσαν με την άδεια τού μπαμπά να τις έπισκεφθούν μαζί. Αυτός ό καύμένος δέν θά μπορούσε θέβαια να την συνοδεύη, γιατί, έκτός που ήταν γέρος πιά, είχε και τόσες άλλες δουλειές να τελειώσγ.

—"Όσο γι' αυτό, μπορούσε να μείνη ήσυχη. Ήταν ή τρίτη φορά που ταξίδευε στό Παλέρμο και θά είχε μαζί της έναν άριστο οδηγό, που έα την πήγαινε παντού. "Ακόμη και πιό μακριά άπό τó Παλέρμο. Στην Μαδέρα αήνης, που θάβλεπε τó πιό άρχαιο και πρωτόγονο φρούριο, άνάμεσα άπό πανύψηλες αιωνόδιες μπανιές. "Αρκει να ήθελε. (Κι' όπως τάλεγε τούτα, θαύμαζε και τόν έαυτό του, για τó έάρρος του).

"Απάντησε στα λεπτά υπονοούμενα με κρουστάλλινο γέλιο.

—"Ω, φοβόταν τόσο τόν "Ατλαντικό, και δέν θά τ' άποφάσιζε ποτές της να πάη τόσο μακριά. Γέλασε και τούτος μισοκοκκινίζοντας. "Επειτα είπανε τόσα πολλά. Για τó Παλέρμο, για τη Τζένοβα, για τη Νάπολι. Αυτή τρελλαίνεταν τόσο για ό,τι Ιταλικό, και θάβλεπε τόσο να γυρίσγ όλη την "Ιταλία. Πρό παντός ποθούσε να πάη κάποτε στη Βενετία.

"Επειτα ξεχαστήκανε στα ειδικά καράβια που φορτωμένα τὰ τραϊνά της Σικελίας τὰ μετέφεραν στην άέναντι άκτή. "Ήταν τόσο όμορφο και πρωτότυπο τó θέαμα κι' ως ήταν τόσο χαρούμενος, της τó εξηγούσε με μεγάλη διάθεσι.

Σέ λίγο, όταν τó «Άρτίλιο» καθαρτζάρησε τη Μεσσήνα κι' έθαλε πλώρη για τó Παλέρμο, κατέθηκαν στό καρρέ. Βρήκαν τόν κ. Π... να πίνη ήσυχα-ήσυχα τó γάλα του. Χάρηκε εξαιρετικά σαν είδε τόν Πέτρο και με προθυμία έβωσε την άδεια της συνοδείας στην Έττα, που για να την πάρη τριβότανε πάνω του με τρυφερότητα σαν χαδιάρικο γατί. Φαίνεται πώς ό κ. Π... θάχε πολύ μεγάλη άδυναμία σ' αυτό τó κορίτσι, γιατί τó κύτταζε στα μάτια.

★

Στό Παλέρμο, μέινανε στό ίδιο ξενοδοχείο. Κι' άφοϋ τις ποιές μέρες ό Πέτρος τις όφιέραςε στις δουλειές του, μόλις τελείωσε, δέν χάρισε καθόλου άπό την Έττα. Που και που τούς έκανε παρέα και όκ. Π... "Ήταν όμως τόσο άπασχολημένος που δέν μπορούσε να τούς συνοδεύη διαρκώς. Είχε άλλωστε άρκετη έμπιστοσύνη στην Έττα και μεγάλη εκτίμησι στον Πέτρο, όπως έδειχνε.

Γύρισαν οι δυο τους όλο τó Παλέρμο και τις έξοχες του, πήγαν σ' όλα τὰ Μουσεία και αξιοθέατα της μεγάλης πολιτείας. Δέν έμειναν πια παρά δυο μέρες άκόμη στον Πέτρο κι' έπρεπε να γυρίσγ στην Πειραιά. "Η Έττα με τόν πατέρα της θά καθόταν άκόμη δυο βδομάδες. Μιά μέρα προτού φύγη ό Πέτρος, είχανε συμφωνήσει να πηγαίνουν στις κατακάμινες των Καπουτσιναίων.

Στό μακάθριο αυτό μέρος που σκορπᾷ ρίγη τρόμου και αίσθάνεσαι να σου διαπερνᾷ ή ύγρασία τὰ κόκκαλα, την ένοιωσε να τόν κρατᾷ τόσο σφικτά άπό τη μέση, σαν να φοβόταν πώς θά της φύγη. Δέν κάθισαν πολύ, γιατί ή Έττα είχε ταραχτή. Καί τότε—φύγοντας—μη μπορώντας πιά να συγκρατηθή, την πήρε στα σκοτεινά στην άγκαλιά του και της γέμισε τó όμορφο τρομαγμένο προσωπάκι της φιλία. "Απλώσε τὰ χέρια της και δένοντάς τα πίσω στό κεφάλι του, κόλλησε τὰ χείλη της στα δικά του.

Δέν θυμόταν τί είπανε τότες, θυμόταν όμως που κάθε τους λέξι την σφραγίζανε με πολλά-πολλά φιλία τρεμουλιαστά και γεμάτα λαχτάρα. Συμφώνησαν, πώς σαν γύριζε και κείνη στον Πειραιά, θά τόν είδωποιούσε στό γραφείο του.

Και φονέταν τόσο λυπημένη, τόσο στενοχωρημένη, που θά τόν έχανε για 15 μέρες. "Η μέρα αυτή, ήταν μια μέρα άνακατεμένη με τὰ φιλία της χαράς για την αγάπη τους και τὰ φιλία της λύπης για τó χωρισμό τους. "Ω, άκόμη θυμόταν ό Πέτρος την αξέχαστη γλώκα των πρώτων τους αυτόων φιλιών.

★

"Επειτα αυτός γύρισε στον Πειραιά, στην έργασία του. Σε πέντε μέρες είχε γράμμα της. Ένα γράμμα, τραγοϋδι, που άνέβασε την αγάπη του στα ούρανια. Της άπάντησε άμέσως. Δέκα όλόκληρες σελίδες γεμάτες πόθος και καϋμό για την άπουσία της. "Ω, ως έρχόταν πιά, της έγραφε. "Ας έρχόταν για να την δᾷ και να βρᾷ τó ρυθμό της ζωής του.

Κι' ένα θραδάκι, ως ήταν σαν κι' άπόψε μόνος στό γραφείο του, σκυφτός και ξεχασμένος στα χαρτιά του, ένοιωσε ξάφνου ουό χερνάκια έρρεσε να τού σφαλύν τὰ μάτια και τ' αυτιά του να πλημμυρούν τούς ήχους ενός γέλιου παιδιαστικού, τρελλού.

Ανασηκώθηκε σαστισμένος. Και ποιος θά μπορούσε να περιγράψγ τη ευκχή του, σαν είδε αυτό τó εξίσαιο πλάσμα, αυτή την ύπεροχη Έττα, να πέφτη στην άγκαλιά του και να τόν γεμίσει με σκαστά και γρήγορα φιλία. Έκλεισε άμέσως τó γραφείο του, πρέλλος άπό εύτυχία, και βγήκαν έξω, στους μεγάλους δρόμους μαζί. "Ως έλεγε ό θραυός τού μεγάρου την άλλη μέρα σέ κάποιο συνάδελφο τού Πέτρου, πράτη φορά τόν είχε δη να περπατᾷ τόσο ίσιος, καθώς έκείνη λεπτή κι' άλαφροπέταχτη, τόν κρατούσε σφικτά άπό τó μπράτσο.

Καθίσανε μαζί ως τις έννέα αυτό τó θράδυ και βρήκαν καιρό να πουνε τόσα πολλά. Τού Πέτρου, είχε γεμίσει πιά, ή άδειανή του ζωή. Τόν μελαγχολικό του χαρακτήρα τόν είχε διαδεχτή μια άσιόθεσία, για την οποία ήσαν φορές που τρώαζε κι' ό ίδιος. "Ενοιωσε πόν έαυτό του τόσο εύτυχισμένο, που φοβόταν.

Αυτή πάλι, ήταν μια τρελλή και έρώα—όπως νόμιζε—πεταλούδα που τόν άγαπούσε τόσο πολύ. Που τόν λάτρευε. "Η γνωριμία της Έττας ήταν κάτι περισσότερο άπό ό,τι είχε άνιρευτή. Έρχόταν φορές που γινόταν τόσο πικρά, που σαν προχωρούσε από κεινά

λέση να του φυλά την "Έττα του. Τό βράδυ, μοτού κοιμήθη, ο πρώτος του λόγος στην προσευχή του ήταν γι' αυτή. Ήτανε τόσο εύτυχισμένος. "Εβλεπε τους συνανθρώπους του γεμάτος αγάπη και πάντα φρόντιζε να υποχωρή πρώτος τις ανάγκες και υπερδεμένους συζητήσεις. "Ενοιαζε να πλημμυρή την ψυχή του ένας χείμαρρος καλωσύνης και φιλανθρωπίας, για όλα τα πλάσματα του Θεού, και το πιο μικρότερο άκρο. Ποτέ δεν περνούσε μπροστά από μια δυστυχισμένη ύπαρξη, χωρίς το χέρι του ν' αφήσει με τρόπο κάποιο μικρό βοήθημα.

"Ήταν θέβαια και πρώτα καλός, μα απ' όταν γνώρισε την "Έττα, η αγάπη της τον είχε κάνει τέλειο.

Και οι μέρες περνούσαν. Διάβαιναν οι θδομάδες και οι μήνες μέσα στη χαρά, και σε μία εύτυχη απόλυτη.

Ποτέ στη δουλειά του δεν ήταν τόσο τακτικός και εάστερος. "Από την ώρα που άρχιζε, δεν σήκωνε καθόλου το κεφάλι του.

Και σαν θράδευσε, σε ώρισμένη ώρα, τον ξάφνιαζε το αδιάκοπο κουδούνισμα που τηλεφώνου.

★

Τό τηλεφώνου αυτό που είχε τόσο καιρό να τὸ πιάση στὰ χέρια του και πού άπόψε έγινε αίτία νά ξαναγυρίση στὰ περασμένα, ήταν τότες ὁ ταχυδρόμος τῆς χαράς.

Αυτό πρωί-πρωί τοῦδινε τὴν κλημέ- ρα τῆς ἀγαπημένης του κι' αυτό τὰ θρά- δα του σήμαινε τὴν παῖσι τῆς ἐργα- σίας.

Σάν τὸ άκουγε νά κουδουνίζει χαρού- μενα, πέταγε τὴν πέννα καὶ τὰ χατί- α του κι' έπιανε τ' άκουστικό χιχῆλο κα, σάν νά ήταν αυτό κάτω από τὴν καλή του.

Κι' άρχιζε τότες ἕνα αδιάκοπο κου- βεντολόγι μεταξύ τους, πού έμοιαζε σάν τιτίθισμα πουλιῶν.

—Ποῦ πῆγε αὐτός, τί εἶδε, τί έκανε.

—Πῶς περῶσε αὐτός, με ποιους μίλη- σε, τί εἶπε.

Και δόστου πειράγματα, και δόστου ναζιάρικα παράπονα γιὰ τὸ τίποτε. Κι' έπειτα εκείνος, άν τάχα καταφέρει αὐτή, με τὴν πονηριά της, νά λείψη γιὰ λίγο από τὸ σπιτί, ήταν ὅλο θιάσι νά τὴ συ- ναντήση.

"Ω, σ' αὐτὰ ήταν μοναδική και έφευ- ρετικώτατη.

★

Εἶχαν περάσει πιά έντεκα μήνες απ' όταν είχαν γνωρισθί. "Αν τοῦ έλεγε κα- νείς πῶς ἡ μητέρα του ήταν μιά το- στυχη γυναίκα, θά τὸ εξέταζε. "Αν τον άφινε νά καταλάβη πῶς ἡ "Έττα ήταν ἕνα άσήμαντο κορίτσι, θά τὸν ξεάχιζε τὴν ἴδια στιγμή.

Κάποτε ἡ "Έττα άρρώστησε. Εἶχε δι- ὀ μέρες ὁ Πέτρος ν' άκούση τὸ χαρμυ- νο χτύπημα τοῦ τηλεφώνου κι' ήταν νη- συχος. Δεν γνώριζε τί νά υποθέση. Δεν ἤξερε τί νά κάνει. Νά τῆς τηλεφωνήση αὐτός, φοβόταν. Νά τῆς γράψη, δεν ὑπο- ρύσσε. "Ήταν σάν τρελλός και γύριζε κάθε θράδυ έξω από τὸ σπιτί της, χω- ρί, νά ξερῇ άν εἶχε καμμιὰ ελπίδα νά μάθῃ τίποτε γι' αὐτήν.

Και ξαφνικά, επάνω στὴν ἀπόγνωσι του, τὴν τρίτη μέρα τὸ πρωί, έλαβε ἕνα γράμμα της.

"Ένα γράμμα της: "Οχι, δεν ήταν ε- τοι. Τὴν τρίτη μέρα τὸ πρωί, έλαβε μιά συμφορά, πού μόλις άρχισε νά τὴ διαβά- ζη, έννοιωσε νά τὸν περιλούη κρύος ἱ- δρώς, και τὰ γόνατά του νά λυγίσουν.

«Χούσε μου "Αλκη, έγραψε τὸ γράμ- μα. Εἶμαι από προχτές στὸ κρεβάτι κρυωμένη και ὁ γιατρός εἶπε νά μὴ θῶ καθόλου από τὸ σπιτί. Θά με περιμένε- ς χιτς, άδικα, αγάπη μου, και δεν φαντά- ζομαι νά συνέλθῃ.

Ζεσαι τὴ στενοχώρια μου. Δεν βλέπω τὴν ὥρα νά σε δῶ. Μόλις σηκωθῶ, θά σε εἰδοποιήσω άμέσως.

Με τρελλά φιλά "Η "Έττα σου»

Χρυσέ μου "Αλκη! "Η "Έττα σου!... "Η "Έττα σου. Ποιός ήταν αὐτός ὁ "Αλ- κης; Ποιό τραγικό μπερδεμα τῆς ἀλη- λογραφίας της, τοῦ ξεσκέπαζε τὴν ἄλλη, τὴν ἀπίστευτη πλευρά αὐτῆς, στὴν ὁ- ποία πίστευε σάν σε άνώτερη ὑπαρξ;

Τό λογικό του ήταν νά σαλέψῃ. Τσα- λάκωσε νευρικά τὸ γράμμα στὰ χέρια του και εξέσπασε σ' ἕνα γέλιο τόσο ἱρα- γικό, τόσο πλατύ, πού ὁ συνάδελφός του τοῦ διπλανοῦ γράφειο πρῶς ξενεύτηκε και μῆτε μέσα νά δῇ τί συμβαίνει. Φά- νεται ὅμως πῶς θά τὸν εἶδε τόσο ταχυ- μένο κι' αὐτός φοβισμένος έκλεισε τὴν πόρτα θόρυθα και μῆτε ξανά στὸ γράφειο του, άπορημένος γιὰ τὸ τί ταχα νά συνέβαινε.

"Επειτα απ' αὐτὸ ὁ Πέτρος κάθισε στὸ γράφειο του κι' άκουμπώντας τὸ κεφάλι του στὰ δύο του χέρια, έμεινε ά- κίνητος γιὰ ὥρες πολλές. "Ήθελε νά σκεφτῇ, ἤθελε νά ξεγηγήσῃ, μα δεν μπο- ρούσε τὸ μυαλό του νά δουλέψῃ.

Και σάν ἦρθε τὸ μεσημέρι και οἱ ἄλ- λοι σκόλασαν, αὐτός, άκόμη στὴν ἴδια στάσι, μα πῶς σκυφτός, προσπαθῶσε νά σκεφτῇ, προσπαθῶσε νά θρῇ τὸ γιὰ τί. Μά δεν ἰπορούσε.

Και όταν ἦρθε και τὸ θράδυ κι' έφυ- γε από τὸ γράφειο του, βλέποντάς τον ὁ θυρωρὸς νά κατεβίνει ἔτσι σκυφτός και καμπουριασμένος, έτοι θλιμμένος και γερασμένος, έξυνε τὸ κεφάλι του από ά- πορία.

Αὐτὴ τὴ θραδυά ὁ Πέτρος δεν κοιμή-θηκε καθόλου, τὴν περῶσε άγρυπνος, κό- βοντας βόλτες νευρικές στὴν κάμαρά του, με τὸ φῶς σβῶστό.

Κι' ὅλο έψαχνε νά θρῇ τὸ γιὰ τί, μα δεν τὸ εὑρίσκε.

Βρῆκε ὅμως κάτι ἄλλο. Πῶς οἱ διά- φορες "Εττες τῆς ζωῆς πού φαίνον- τουσάν τόσο άθῶδες παιδιῶδες, δεν ἦσαν. Ήθελαν λοιπόν λιγώτερα αἰσθηματα και περισσότερη σοφία και ζαμανφουτισμό.

"Εσφιξε γι' αὐτὸ τὴν καρδιά του και τὸ πρωί, σάν πῆγε στὸ γράφειο, ἡ πρῶ- τη του δουλειά ήταν νά πάρῃ τὸ γράμ- μα τὸ τσαλακωμένο και νά τὸ στείλῃ πάλι σπιτί της, αδιαφορῶντας γιὰ κά- θε τι.

Κι' ὅταν τὴν παράλλη μέρα ξαναχτύ- πησε τὸ τηλεφώνου, έπιασε τὸ άκουστικό άγανακτισμένος και ὁ θρόνητῆς χιμῶ τόσο δυνατά, πού πιά δεν ξανακούστηκε.

Σε έκκλησιὰ ὁ Πέτρος από τότε δεν ξαναμῆθε, κι' οὔτε ποτέξ ξανάκανε τὴν προσευχή του, πού συνήθιζε από μικρός. Κι' ὅταν άκούγε τοὺς φίλους του πού τοῦ μιλοῦσαν γι' αὐτὲς «πού τις ἀγα- ποῦσαν τρελλά», κούναγε τὸ κεφάλι του και λέσπαγε σε γέλια.

—Οἱ "Εττες! μουρμούριζε εἰρωνικά.

★

"Εξαφνα, τὴν απόλυτη ἡσυχία τοῦ γραφείου, τὴν τάραξαν δύο δυνατά χτυ- πήματα, πού άκούστηκαν στὴν πόρτα.

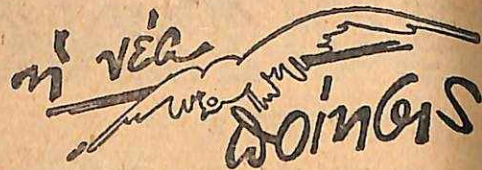
Πετάχτηκε από τὴν πολυθρόνα του, σάν σε ὄνειρο.

—"Έττα! μουρμούρισε με πόνο, απλά- νοντας τὰ χέρια του στὸ σκατάδι. Και τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα.

—Σὰς εἶχα ξεχάσει έντελῶς, κ. Πε- τρο, και τὸν λίγο νά κλείσω, άκούστη- κε—παρεξημεμένη—ἡ θαρεία φωνή τοῦ θυρωροῦ τοῦ μεγάρου. Τό φῶς στὸν δεύτερο ὄροφο εἶχε χαλάσει από τις ἔξη και τώρα εἶνε 9.

—Πῶς... Τι...

Τὰ ἔρια του πέσαν άτονα κι' έκανε ὥρα νά συνέλθῃ.

Δέν ἦρθες...

Δέν ἦρθες σάν τις άλλες σὺ, στερητὴ μου ἀγαπημένη. Δέν ζήτησες μιά λυγμικιά, πικρόχολην ἀγάπη ρομαντικῆ πλεγμένη.

Θεοτρελλὴ κάποια θραδυά, με γέλια πόθους καὶ τὸ συντεφεμένο σου κορμί, μοῦ δόθηκε κι' ἀπλόησέ με τὴν διψασμένη μου ἀγκαλιά.

Λουλούδια δεν μάς μύρωναν, οὔτε πλάνες φεγγάρη μάς φωτίζαν χαράμα, τρελλά κι' εὐτυχισμένα καρναρικῶς φανέρια.

Και μέσ' τοῦ πόθου τις στερνές ἀναλαμπές με ἡ Λυγὴ, πού απ' τοῦ θουνοῦ τὰ πλάγια (χάρισε ἡ Λυγὴ, πού απ' τοῦ θουνοῦ τὰ πλάγια) (χάρωσε) μέχρι σε μάς προχώρησε.

(...Εἶχανε σῶσει τὰ τρελλά πολὺχρωμα φανάρη κι' ὁδομαδὸς τῆς κίνησης ξεχώριζεν ἀνδρία...

ΤΙΤΟΣ—ΑΙΝΕΙΑΣ

—εο—

Θλιμμένοι ...

Άμεριμνοί σε περασμένα χρόνια περνούσατε —ὡ γερνόντι τὸν καιρὸ σας! Εὐτυχισμένα ζούσατε τρυγόνια με τὰ τρελλά παιχνίδια τῶν παιδιῶν σας.

Κυλούσε τῆς ζωῆς σας τὸ ποτάμι με γάρφαρο, ὀλοκάθαρο νεράκι (καὶ σεῖς θλιμμένοι ἤπιατε τὸ δρόμο) (καὶ σεῖς θλιμμένοι ἤπιατε τὸ δρόμο) πού γιὰ ἄλλος σκοτεινοὺς δρόμους τραβάει.

"Αρπάζε τ' ἀγγελουδία σας με τρόπο στὰ μάγουλα τοῦ παλάτια νά τὰ πῇ (καὶ σεῖς θλιμμένοι ἤπιατε τὸ δρόμο) πού γιὰ ἄλλος σκοτεινοὺς δρόμους τραβάει.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΒΛ. ΣΦΥΡΟΕΡΑΣ

—εο—

Μικρὸ τραγοῦδι...

Τὰ μαργαριτάρια πού σκορπῇ ἡ δροσούλα στὰ λουλούδια ἄπάνω και στὴν χλόην ἑπάνω σε χρυσὸ τέλι θά περῶσιν μιά αὐγούλα γιὰ νά στὰ κάνω, κομπολόι νά στὰ κάνω... Γιὰ νά στὰ κάνω ὡς λουλούδινη ἄλυσσίδα πού νά μὴ θαραίνῃ, νά μὴ σε θαραίνῃ, νά μὴ ἀφράτῃ ὀδόδρομη θύοια τὴν ἐλπίδα και τὴν καρδιάν σου με μύρα νά ραίην...

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

—εο—

'Αθήνα μου

Όπου θρεθῶ, δε σε ξεχνῶ "Αθήνα μου, ἑρωτά μου! Πάντα σε σέβανε γυνῶ τὰ θήματά μου.

Στὰ σκοτεινά σου τὰ στενά σ' ἕνα σοκάκι, πῶς με τραβᾷ τὰ δειλινὰ κάποιο σπιτάκι.

Πῶς με τραβᾷ μιά κοπελλιά σ' ἕνα μπαλκόνι, πομπιλῆν ἄνοιγες φωλιά τὸ χελιδόνι.

Πού σάν ποτίζῃ ἔτσι σκυφτὴ τ' ἄθλια με χάρη μοιᾶζει με θρόσι σκαλιστὴ σε κενυμπαρί.

Πού τὰ σπουρνίτσια πηδηχτὸ στὸ πᾶνε κι' ἔλα, πλέκουν με τὰ ξεφωνητὰ λεπτὴ ταντέλλα.

Πάντα ἡ ψυχὴ μου σε ποθεῖ "Αθήνα μου, ὑπαρξί μου! Σάν ἐρωμένη ἔχεις δεθῇ με τὴ ζωὴ μου...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

—εο—

Γαρδένιες

Αἶγες —πού μεθῶσες— γαρδένιες μαραινόνται ἀγάλη-ἀγάλη στὴς σάλλες τὸ μικρὸ ἀνθογάδι και στὴς ὀλόλευκες γαρδένιες σε νοσταλγῶ και ἔλεπα πάλι στιγμές —με σε— παραμυθιμένες? κι' ἕνα μου δάκρυ —οἱ γαρδένιες— ἔλεπον νά ποτῇ ἀγάλη-ἀγάλη.

Μαγεία στὴν αγάπη

Τὰ φίλτρα πού κάνουν νά ξεχνιῶνται οἱ πόνοι τῆς ἀγάπης

Δέν εἶνε μοναδὶ τὸ ἔργο τῶν μάγων, νά γεννοῦν τὴν ἀγάπη στὴς καρδιές τῶν ἀν-θρώπων. Στὴν «διάταξι» τῆς ἐργασίας τῶν μάγων ὑπάρχει και τὸ ἀντίθετο ἡ μάλλον τὸ... ἀντίδοτο: ἡ λησμονιὰ! Δυστυχῶς ἡ εὐτυχία τὰ σχετικά μαγικά φίλτρα τῆς λήθης σπανίζουν ἐξαιρετικά και τὰ ὑπάρχοντα ἀναφέρονται μόνον στὴν ἀρχαιότητα ἡ τὴν μυθολογία.

Σήμερα μόνο μέσο, στὸ ὅποιον κατα-φεύγουν οἱ διάφοροι ἀπηλπισμένοι τῆς κατηγορίας αὐτῆς εἶνε ὁ ὕπνωτισμός ἡ ἀκριβέστερα ὁ μαγνητισμός. "Η μέθοδος δεν εἶνε πολυσύνθετη. "Ο ὕπνωτιστῆς κα-τορθώνει νά ἐντοπίσῃ τις σκέψεις τοῦ ὑ-πνωτιζομένου ἄπάνω σε ἕνα ἄλλο πρᾶ-γμα και τὸν κάνει ἔτσι νά μὴν ἀπα-σχολῆται σε ἐκεῖνο πού τὸν στενοχω-ροῦσε.

"Η μέθοδος τοῦ μαγνητισμοῦ δεν ήταν θεβία γνωστὴ στὰ παλαιὰ χρόνια και γι' αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι κα-έφυγαν στὰ φίλτρα, τὰ μαγικά θάνατα, τὰ φυλαχτά κλπ. Τό πρωτομαγικό φάρμακο τῆς λησμονιάς εἶνε τὸ γνωστὸ «νερό τῆς Λήθης».

Τό νερό αὐτό εἶνε δημιούργημα τῆς ἀρ-χαίας ἐλληνικῆς Μυθολογίας και σύμφωνα με αὐτὴν ήταν τὸ νερό τοῦ ποταμοῦ τῆς Λήθης, ὁ ὁποῖος θρισκότα: στὸν "Α-δῃ. Τό νερό τοῦ ποταμοῦ αὐτοῦ κυλούσε ἡρεμα και χωρίς νά δημιουργῇ τὸν πα-ραμικρὸ φλοίσθο.

Σύμφωνα με τὴν Μυθολογία πάντοτε, ὁποῖος λουζόταν στὰ ἀθόρυθα νερά τοῦ ποταμοῦ τῆς Λήθης, ξεχνούσε ἁμέσως ὅ-λες τις λύπες και τις χαρές τῆς ζωῆς. "Απὸ ἐκεῖ περνούσαν οἱ ψυχές τῶν ἀπο-θαμμένων και ἔδιναν με τὴν ἀνάμνησι κατακάθαρη, σάν μικροῦ παιδιοῦ.

"Ολοι οἱ ποιηταὶ τῆς ἀρχαιότητος ὁ-μνησαν τὸ νερό τῆς Λήθης, μέσα στὸ ὁ-ποῖο ἡ παράδοσις... ἐδούτηξε ἀρκετοὺς από τοὺς μυθικούς ἥρωας. "Η Λήθη συμ-βολιζόταν από ἕνα γέφυρο πού από τὸ ἕνα χέρι κρατοῦσε μιά στάμνα κι' ἔπὸ τὸ ἄλ-λο τὸ ποτήρι τῆς λησμονιάς.

Τό ποτήρι εἶχε και αὐτὸ τὴν σημασία του, γιατί σύμφωνα με τὴν παράδοσις μπο-ροῦσε νά λησμονήσῃ κανείς και πίνοντας μόνο από τὸ νερό αὐτό. "Ο γέφυρος πού συμβόλιζε τὴν Λήθη, εἶχε στολισμένο τὸ κεφάλι του με φύλλα λωτοῦ τὰ ὁποῖα ἦ-ταν ἐπίσης συμβολικά, ἀφοῦ και ὁ λω-τός, σύμφωνα με τὰ γραφόμενα τοῦ "Ο-μήρου, ήταν ὁ καρπὸς πού ἔδινε ἐπίσης τὴ λησμονία.

"Από πολλοὺς ἔχει γραφῇ ὅτι ὁ λωτός εἶνε κάτι παρεμφερές με τὸ ὄπιο. Μόνη διαφορά εἶνε πῶς με τὸ ὄπιο ξεχνᾷ μὲν κανείς γιὰ λίγο διάστημα, ἀλλὰ ὅταν ἡ μέθη αὐτῇ περάσῃ, ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἐρείπιος.

"Ο λωτός δεν ἀναφέρεται μονάχα ἀπὸ τὸν "Όμηρο. Και ἕνα σωρὸ μῦθοι, ὅχι μόνον ἐλληνικοί, ἀλλὰ και αἰγυπτιακοὶ και ἰνδικοί άκόμη μιλοῦν γι' αὐτόν. Σύμφωνα με τὰ ἀναφερόμενα ἀπὸ τοὺς μύ-θους αὐτοὺς, ἀπὸ τὸ λωτὸ ἔδιναν ἕνας χυμός, ὁ ὁποῖος ὕστερα ἀπὸ κατάλληλα «ἐξόρκια», ἀποκτοῦσε τὴν ἰδιότητα νά ε-ξαλείφῃ κάθε δυσάρεστη σκέψι ἀπὸ τὸ μυαλό τοῦ ἀνθρώπου πού θά τὸν ἔπινε.

"Υπάρχει ὅμως και ἕνα φυτὸ άκόμη πού δεν ἀναφέρεται ἀπλῶς στὴν ἐλληνικὴ μυ-θολογία, ἀλλὰ παίζει μεγάλο ρόλο στὴν σύγχρονη φαρμακολογία. Πρόκειται πε-ρὶ τῆς «κιγκίνιας», ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θγαί-νει ἡ γνωστὴ ποῦδρα, ποὶ θεωρεῖται ὡς ἕνα από τὰ καλύτερα τονωτικά.

"Η «κιγκίνια» αὐτὴ λέγεται ἐλληνικά «ἐλένιον» και ἔχει ἱστορία ἀρκετὰ ἐνδια-φέρουσα, ἀφοῦ ὡς λέγεται, ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὰ δάκρυα πού ἔχυσεν ἡ "Ελένη, ἡ βασίλισσα τῆς Σπάρτης, ἡ περίφημος ἡ-ρώας τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Διὰ τὸν λό-

γον αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ φυτὸ αὐτὸ ἔχει και τὴν ὀνομασίαν «ἐλένιον».

Σύμφωνα με τὴν παράδοσι, ἡ "Ελένη ἔκλαψε πολὺ τὸν θάνατο τοῦ Πάριδος. "Απὸ ἐκεῖ πού ἔπεσαν τὰ δάκρυά της, ἐ-φύτρωσε τὸ ὄμορφο φυτὸ με τὰ μικρά κίτρινα λουλουδάκια πού ἔχουν τὴν μυ-ρουδιά τῆς υιολέττας. "Η "Ελένη ἔστειψε τὰ μικρά κλωνάρια τοῦ φυτοῦ και με τὸ ζουμί πού ἐβγήκε ἐπότισε ὄλους τοὺς συμπατριῶτες της και τις συμπατριώτισ-σές της.

"Ολοι ὅσοι δοκίμασαν ἀπὸ τὸ παράξε-νο αὐτὸ ποτὸ ξεγᾶσαν κάθε πρᾶγμα πού ἡ ἀνάμνησι τοῦ θά τούς ἔκανε δυστυχι-σμένους. "Ετσι ἡ σύζυγος ξεχνούσε τὸν χαμένο σύζυγό της, οἱ ἀρραβωνιαστικές τούς ἀγαπημένους των πού εἶχαν χαθῇ στὴν τρομερὴ ἐκείνη καταιγίδα πού τόσο παραστατικὰ τραγοῦδησε ὁ "Όμηρος.

Στὸ «ἐλένιον» ἀπεδόθη ἀργότερα και ἡ πρόσδος πού παρουσίασαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς ὑπάρ-χοντας τότε λαούς. Μπορούσαν νά ξεχνοῦν ὅταν ἤθελαν και νά συνεχίζουν ἔπειτα τὴ ζωὴ τους, σάν νά τὴν ἀρχίζαν ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή. "Η ρίζα τοῦ «ἐλενίου» ἐχρησιμοπο-ῖτο γιὰ τὴν κατα-σκευὴ τῶν φίλτρων καὶ μετὰ τὴν ἐποχή

πού ἀνάφερει ὁ "Όμηρος. Τέλος λέγεται ὅτι τὸ φυτὸ αὐτὸ πού εἶχε γίνει ἀπὸ τὰ δάκρυα, εἶχε τὴν ἰδιό-τητα ὅχι μόνον νά χαρίσῃ τὴν λησμονία σε ὅσους τὸ ἔπιναν, ἀλλὰ και νά τοῦ δη-μιουργοῦν σκέψεις πολὺ εὐχάριστες. Αὐ-τὰ εἶνε τὰ γνωστὰ φίλτρα πού ἔχουν χρη-σιμοποιηθῇ ἡ τοῦλάχιστον ἐλέγχῃ πῶς ἔ-χουν χρησιμοποιηθῇ γιὰ νά ἐργεταὶ ἡ λήθη. Μειονεκτοῦν θεβία σε ἀριθμὸ ἀ-πὸ ἐκεῖνα πού δημιουργοῦν τὴν ἀγάπη. "Αλλὰ τοῦλάχιστον εἶνε... ἱστορικῶς ὡ-ραιότερα.

ΜΟΡΣΥ

Γραφολογία

Εἶνε μιά ὀλόκληρη ἐπιστὴμη πού ν-μπορὴ κανεῖς νά διακρίνῃ ἀπὸ τὸ γράψι-μο τὸ χαρακτήρα κάθε ἀνθρώπου.

"Η πείρα, ἡ παρατηρητικότης, ἡ ψυχο-λογία, ἡ ἐπισταμένη τέλος μελέτη ἐνὸς γραφικοῦ χαρακτήρος ἀποτελεῖ πραγμα-τικῶς μιά ὀλόκληρη ἐπιστὴμη.

"Εχομε γραφὴ συνεχή ἡ διακοπτομένη, ἐλαφρά ἡ ἐπιεσμένη, θραχεία ἡ ἐκτενής, εὐκρινὴ ἡ δυσόλητη, ὁμορφή ἡ κακόμορ-φη, ἀπλή ἡ στολισμένη.

Τόσες και τόσες γραφές, τόσοι και πε-ρισσότεροι χαρακτήρες.

"Ενας γραφολόγος ἐξετάζει και δια-κρίνει.

Γραφὴ ἐλαφρά: Χαρακτήρας δειλός και αἰσθηματικός.

Γραφὴ ὁμαλή, καθαρά, εὐκρινής: "Αν-θρώπος καλός, σα-φής και μετρημέ-νος.

Γραφὴ ταχεῖα και ἀκανόνι-στη: Νευρι-κότης, θία, ἀβθονία ἡ δειν.

Γραφὴ κομψή, στρογγυλή: Εὐ-κρίνεια πνευματικὴ, διορα-τικότης, κρίσις ἀρίστη.

Γραφὴ κομμένη κατὰ πε-ριόδους: Διπλωματικὴ ἡ κανότης και δύναμις.

Γραφὴ γριφώδης, ἀκατά-ληπτη: Φανεράναι ἄνθρωπο πολυάσχολο, σοφὸ, σπουδα-μένο.

Γραφὴ με πολλὰ ἀρχικά κεφαλαία: Χαρακτήρας ἀμ-φιβολος και σκεπτικός, ὁ ὁ-ποῖος ἐκδηλώνεται ἔπειτα ἀπὸ πολλὴ σκέψι.

Γραφὴ περιορισμένη σε λίγες σκέψεις: "Εννοιες, θα-θεῖα διανοητικὴ δύναμις.

Γραφὴ κομμένη χωρίς εἴρ-μὸ και συνάφεια λέξεων: Ἀνυπομονησία και φαντα-σία ἀπάτηλη.

Γραφὴ κομμένη χωρίς εἴρ-φος της και θαρεία ἀπὸ τὸ μελάνι: Χαρακτήρας βί-αιος, ἀγροίκος και ἀπότα-μος.

"Η γραφολογία δεν εἶνε νέα ἐπιστὴμη. "Ήταν γνω-στὴ και στοὺς ἀρχαίους, εἰ-δικῶς δὲ ἐγνωρίζαν ἀπὸ γραφολογία οἱ ἱερεῖς και μαντεῖς τῆς Αἰγύπτου, τῆς Χαλδαίας και τῆς "Ασυρί-ας. Οἱ διάφοροι ἱστορικοὶ πά-ντο τοὺς ὁποίους ἀνεκά-λυψαν στὰς ἀνασκαφὰς ὡς καθορίζουν και τὸν τρόπον με τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι μποροῦσαν νά διακρίνουν τοὺς διαφόρους χαρακτή-ρας. "Εξητάζετο π. χ. ὁ χα-ρακτήρας τῶν παιδιῶν, τῶν βασιλέων και μεγιστάνων γιὰ νά ληφθοῦν μέτρα γιὰ τὴ διαπαιδαγώγησιν τους.

ΠΡΙΝ άκόμα γίνε-
νη ό κόσμος, οι
διάφοροι θεοί
των θουνών και
της θαλάσσης
φρόντισαν να
συγκαθίσουν μέ-
σα στη γενική έπι-
μιουργία και τη
χαρά της κινή-
σεως και της πλα-
στικότητας.
Εθεοποίησαν το
χορό και το τρα-
γοόδι.

Όλοι οι
θεοί ήσαν
γλεντζέ-
δες και
οι άνθρω-
ποι κατ'
είκόνα και
όμοίω-
σίν των, έν χο-
δαίς και δογά-
νοις ύμνούσαμε
και ύμνοϋμε τον
Κύριον. Όλες
οι θρησκευτικές
τελετές από κα-
ταβολής κόσμου
είχανε τους ρυ-
θμικούς χορούς
των.

Είτε για να χα-
ροποιήσουν τη θε-
ότητα είτε για
να την έξευμενί-
σουν.

Συνήθως ό χο-
ρός γινότανε ό-
μαδικός, δηλαδή
με πολλές γυναί-
κες, τις όποιες
διηύθυνε ή κορυ-
φαία.

Τότε τα μπαλ-
λέτα έτροφοδο-
τούντο από το
ναό ή από τη πο-
λιτεία.

Τώρα τα μπαλ-
λέτα μισθοδο-
τούνται μονάχα
από θιασάρχες.

Η ζωή των γυ-
ναϊκών του χο-
ρού άλλοτε ή-
ταν χαρούμενη
και εύχαιστη,
ένώ ή σημερινή
είνε ζωή μαρτυ-
ρίου.

Η μπαλαρίνα
έχει άποξενωθεί
από την παλιά
έκτίμησι.

Διότι ή κοινώ-
νία έχασε την ή-
θική άποψη του
ώραίου και τα μάτια των θεατών δεν
βλέπουν πιά την όμορφιά της γραμμής
της πλαστικότητας και του ρυθμού.

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ

ΜΙΑ ΜΠΑΛΑΡΙΝΑ

Στη χώρα που ό χορός έχει έπίσημο
ποινθ ός τό μεγαλύτερο και κυριώτεο
σπόρ, στην Άμερική, τό μπαλέτο
θεωρείται ως ένς από τά πιο ούσιώδη
ζητήματα του θεάματος.

Εκεί υπάρχουν μεγάλες σχολές με
κανούς δασκάλους. Όλη την έπιτυχία
της δουλειάς τους οι λιμπρεάριοι τη θα-
λίζουν σ' ένα καλό μπαλέτο.

Γι' αυτό και δεν μπορεί να έινε γυναίκα

ΜΠΑΛΕΤΑ

να γίνη μπαλα-
ρίνα άν δεν έχη
όλα τά προσόντα
που προϋποθέτει
ή ικανότης.

Μέσα στα μπαλ-
λέτα της Άμερι-
κής δεν υπάρχουν
άνομιμορφίες.

Δέν θα δοϋμε μα-
ζί να χορεύουν
χοντρά και αδύ-
νατα κορμιά.

Κάθε κορίτσι που
θα παρουσιασθή
να έγγραφη σε
μιά από τις άπει-
ράριθμες σχολές

χορού ζυγίζεται,
μετρείται και κα-
τατάσσεται ανάλο-
γως του όγκου

και του θάρους
θενικά πέπλα.

Επειτα υποβάλ-
λονται σε δοκιμασία εδκνησίας. Δοκιμά-
ζονται όλες της οι ικανότητες και τέλος
υποβάλλεται σε μιά δίαιτα φαγητού και
ύπνου.

Οι Άμερικανοί προσπαθούν να διαλέ-
γουν από τις χιλιάδες τά κορίτσια που
τους παρουσιάζονται ειδικώς τό καλοϋπι
που θέλουνε για να τό τοποθετήσουνε
στην άλφα ή την βήτα κατηγορίαν.

Οι χορεύτριες για να περάσουν από τό
μπαλέτο σε μοναχικά νούμερα πρέπει να
έχουν τελειοποιηθή σε όλες τις άσκήσεις
και δοκιμασθή σε διάφορες έμφανίσεις
θεαμάτων που ένεργούνται έπίτηδες γι'
αυτές. Είνε πολύ δύσκολο μιά άπλή μπα-
λαρίνα να ξεπηδήση στο ρόλο της κορυ-
φίας του χορού.

φαίας του χορού.
ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΩΝ
ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΟΥ
ΧΟΡΟΥ

Οι χορεύτριες της
παλαιάς έποχής
είχαν καθιερώσει
ως έμβλημα χο-
ρού τό λευκό πέ-
πλο. Οι χορεύτρι-
ες των ναών της
άρχαιας Αιγύπτου
έκαλύπτοντο με
μικρά ύστρακα,
της Άσυρίας, της
Βαβυλώνας και
της Χαλδαίας πα-
ρουσιάζοντο τυ-
λιγμένες σε χρω-
ματιστά πέπλα,
της αρχαίας Ελ-
λάδος και ειδικώς
στον ναόν της Α-
φροδίτης ένεφανίζοντο με τά λευκά παρ-
θενικά πέπλα.

Πάντως όλα αυτά τά καλύμματα έρη-
σιμοποιούντο διά την πρώτην εμφάνισιν
των χορευτριών, αλλά με την έναρξιν του
χορού τά πέπλα έρρίχνοντο κατά γής
και έσυνέχιζον τους πλαστικούς και ρυ-
θμικούς χορούς των έντελώς γυμνές.

Η πλαστικότητα μονάχα στη γυμνή
γραμμή μπορούσε να διακριθί.

Την ίδια εμφάνισιν και τακτική είχαν οι
χορεύτριες της έποχής των Ρωμαίων. Οι
Ρωμαίοι χρησιμοποιούν Ιδιαίτέρως τις
χορεύτριες μετά τά συμπόσια τους και
τις είχαν για μοναδική διασκέδασι και
εὐθυμία για τά γλέντια τους

έπιτυχίες της Ισιδώρας Δούγκαν, ή ό-
ποια ίδρυσε την μεγαλύτεραν διεθνή σχο-
λή χορού.

Τά μαθήματα εδίδοντο στο ύπαιθρο
σε τέτοιο βαθμό, ού ό προσπαθείς της
έχαν παρεξηγηθή και έδιδέτο ως ή-
γήτρια του γυμνασίου.

Τό παλιό μπαλέτο χρησιμοποιείτο
πό τους ανθρώπους για να κατευνάξη
ους θεούς, τό σημερινό τάχει έντελώς
αλλάσει με τους θεούς και την αρχιμπαλ-
αρίνα του την Τερψιχόρη. Αήκει μο-
νάχα στο παλαιοέπικο, τη σαβίδα αυτή
της κακομοιρίας, αλλά και της πρσσω-
ινής εὐτυχίας του κοριτσιού που έθε-
νεται να θγάλη τό ψαμί του!

O Tempora! O Mores!

Η Βυζαντινή έ-
ποχή ήταν πιο
αύστηρη στην έ-
πίδειξι όχι μόνον
του χορού αλλά
και του γυμνού.
Μία από τις έπο-
χές που τό μπαλ-
λέτο εξετιμήθη
ήταν στον καιρό
της Άναγεννή-
σεως. (Λουδοβί-
κου 15ου-16ου)

Οι μπαλαρίνες
αυτής της έποχής
φορούσαν πολύ
φαρδεια τάλια
και στενό κορ-
σάζ, τά δε χρώ-
ματα που έρη-
σιμοποιούντο ή-
σαν τό ρόζ και τό
γαλάζιο άνοιχτό.
Οι δε ευγενείς
της έποχής τό
θεωρούσαν έπι-
τυχία την κατά-
κτησι μιάς μπαλ-
αρίνας της Βα-
σιλικής Όπερας.
Οι μπαλαρίνες
της σημερινής έ-
ποχής ντύνονται
σύμφωνα με τις
άπαιτήσεις του
θεάματος του ό-
ποιου λαβαίνουν
μέρος και οι έν-
δυμασίες τους έί-
νε ζήτημα μονά-
χα επίδειξεως
και θεαματικότη-
τος.

Η σημερινή σκη-
νή έμφανίζει την
μπαλαρίνα σε
όλες τις έποχές
της. Την παρου-
σιάζει τόσο με
τό ένδυμα του
φύλλου της συ-
κής όσον άκόμη
και με άνδρικός
άμφιέσεις.

Χορεύτριες που
διεκριθήσαν για
πραγματική ι-
κανότητα και έ-
τιμήθηκαν με
πραγματική δό-
ξα και πλούτη
σε όχι πολύ ά-
πομακρυσμένη
έποχή ήσαν ή Παύ-
λοβα, ή Τζία Ρου-
σκάγια και ή
Λουά Φίλλερ.

Δέν πρέπει να
παρολειφώμε τις

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

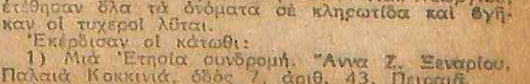
IATP.IKH

BOTANIKH

ΤΙ ΕΙΝΕ «ΜΑΣΚΩΤ» ΚΑΙ ΠΩΣ ΠΡΟΗΛΘΕ

ΠΟΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΔΙΠΛΟΙ ΕΛΙΚΕΣ

ΒΙΚΤΩΡΙΟ ΓΙΛΛΑΚΟ

ΜΠΑΝΙΕΡΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΙΜΑ

Στη Λουτρόπολη Βενετία της Καλλι-
φορνίας ένας δμίλος γυναικών καλλιτε-
χνών, σκέφτηκε να δημιουργήσει κάτι για
να δώσει κάποια ζωή στην καθημερινή
πληξί της λουτροπόλεως.

Σκέφτηκαν πρώτ' από όλα κάθε μέρα
στις 11 το πρωί που φτάνει το τραίνο και
καταφθάνουν οι παραθερίζοντες, όλες οι
γυναίκες να φοράνε μπανιέρα αρχαϊκά
από κείνα που σκεπάζουν και τα νύχια
ακόμα των ποδιών.

Φαντασθήτε την έκπληξη των γυναικών
δταν βγαίνουν στην πλαζ και βλέπουν τις
δυόφυλές του να είναι τυλιγμένες σε τόσα
πανιά.

Κατεβαίνουν με τα μοντέρνα τους μπα-
νιέρα και προχωρούν για τη θάλασσα.

Τότε μια επιτροπή από τις ντόπιες που
θα σκαρώσουν τη φάρσα, τις πλησιάζει
και τους εξηγεί ότι η πλαζ είναι ηθικών
αρχών και δεν θα επιτραπεί να βγεί πάρα
πέρα με μια τέτοια εμφάνιση ολόγυμνη.

Τις τρομοκρατούν σε τέτοιο βαθμό, που
πολλές αρχίζουν να συλλογίζονται αν θα
έπρεπε να μείνουν περισσότερο σ' αυτή
την πλαζ.

Τότε ως εκ συνθήματος όλες μαζί αρ-
πάζουν την καινούργια στα χέρια τους,
πετάνε από πάνω τους τα περιττά, μέ-
νουν μόνο με την κυλότα και το γιλέκακι
και ρίχνονται στη θάλασσα.

ΣΠΙΤΙ 1000 ΦΡΑΓΚΑ ΤΟ ΕΝΑ

Στο Πίτερ του Καναδά ένα χημικός έ-
πειτα από διάφορες έρευνες σε όλη την
περιφέρεια του Πίτερ ανέκαλυψε ένα πε-
ρίεργο χρώμα.

Έχει όλες τις ιδιότητες του τσιμέν-
του και είναι ισχυρότερο από το τσι-
μέντο σε αντοχή.

Έχει όμως και κάτι άλλο καλό. Είναι
ελαφρό.

Μια μέρα λοιπόν, που είχε κατασκευά-
σει κι' έφαγε, ήπιε, πήγε να πλύνει το
ποτήρι του κι' έριξε το νερό έτσι στα

κουτούρου πάνω στο χόμα.

Ποιά ήταν η έκπληξη του όμως όταν
είδε ότι το μέρος που έριξε το νερό γί-
νηκε ένας δγκος τόσο συμπαγής που ού-
τε τριβότανε ούτε έσπαζε.

Έφτιασε άμέσως ξύλινα καλούπια και
έντός δέκα ημερών έφτιασαν ένα θαυμά-
σιο σπιτάκι που όπως υπελόγισε άμα υ-
πάρχουν τα μόνιμα καλούπια, δύο δω-
μάτια, μία κουζίνα θα στοιχίζουν μονάχα
1000 φράγκα.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΗ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑΣ

Αυτό που βλέπετε στην εικόνα και μοιάζει με Ιστό
αράχνης, δεν είναι παρά ένας άπλοος συγκεντρω-
τήρ ηλιακών ακτίνων που έχει εγκατασταθεί στην
Βαρκελώνη και συγκεντρώνει 1000 βαθμούς θερ-
μοκρασία.

ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

Στο Λονδίνο βλέπει κανείς στους κεν-
τρικότερους δρόμους ένα μηχανήμα, το
όποιο δίνει πενήντα πληροφορίες διάφο-
ρες στους Λονδρέζους όταν έχουν ανά-
γκη.

Το μηχανήμα αυτό αποτελείται ως έ-
ξης:

Αριστερά έχει ένα πίνακα με διάφο-
ρες έρωτήσεις, τις πιο άναγκαίες για έ-
να κάτοικο του Λονδίνου.

Π. Χ.

Πού βρίσκεται το Δημαρχείο;
Πού μπορώ να βρω το πιο κοντινό πρα-
κτορείο γάμων;

Ποδ βρίσκεται το πιο κοντινό αστυνο-
μικό τμήμα;

Ποδ βρίσκεται ο έφημέριος για να έκ-
τελέση ένα γάμο;

Και άλλες πολλές τέτοιες έρωτήσεις
χρήσιμες στον περαστικό από τη γειτο-
νιά εκείνη.

Κάθε έρώτησις έχει μπροστά έναν ά-
ριθμό.

Από κάτω υπάρχουν 50 κουμπιά. Το
κάθε κουμπί έχει και έναν αριθμό.

Πατών το κουμπί με τον αριθμό που
αντιστοιχεί στην έρώτησή σου και άμέ-
σως απέναντι επάνω βγαίνει ένα χαρτί
το οποίο περιέχει την απάντησι. Όδó, ά-
ριθμό και συμπληρωματικές πληροφορίες
ονομάτων και ειδους.

Οί πληροφορίες δίδονται δωρεάν.

Διότι τα μηχανήματα αυτά έτοποθετή-
θησαν από την Δημαρχία του Λονδίνου.

ΓΛΕΝΤΙ ΜΗΧΑΝΙΚΟ

Ο έπιστήμων Τόμ Κάλεη φυσιολόγος
και ψυχολόγος στο πανεπιστήμιο της
Γλασκώθης έκανε μια έπιστημονική άνα-
κοίνωσι.

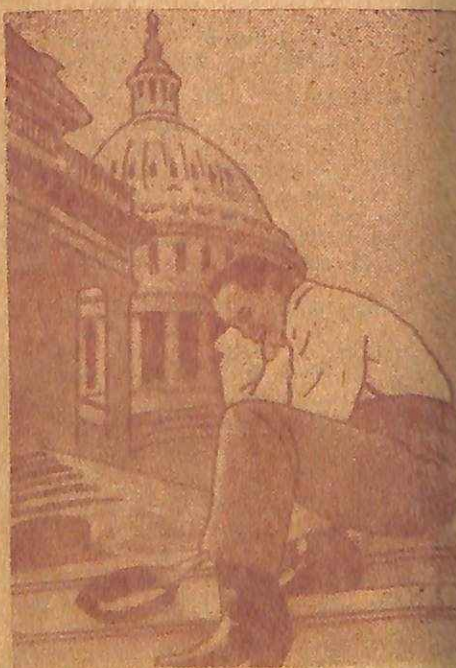
Γιατρεύει τους μελαγχολικούς έντελός
μηχανικά.

«Το γέλιο, έπτε, είναι το καλύτερο φάρ-
μακο για τους νευρασθενείς.

»Έφτιασα λοιπόν ένα πολύ άστείο
πραγματάκι. Έναν παληάτσο που δτα
κουρδίζεται ρίχνει ένα γέλιο πολύ άστείο
που παρασύρει και τον πιο στενοχωρημέ-
νο σε γέλια».

Πράγματι έκανε ένα πείραμα μπρο-
στά σε τριακοσίους θεατάς, οι οποίοι μό-
λις άρχισε το μηχανήμα να λειτουργεί έ
καρδίστηκαν όλοι στα γέλια.

ΑΥΓΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Ένας παράξενος άμερικανός βουλευτής έπα-
νους της μεγάλης έστσης στο Ουάσιγκτον.
δύο άδύα στο τηλέφ με μόνη φωτιά... τη δ

Ο ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΣΚΩΦ

Ένα γιγάντιο άνάγνω-
σμα πάθους, αίματος και
φρίκης

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—ΑΙ ΑΙ έπτε έκθαμβος, καθώς φαίνε-
ται ή σκόνη είναι πολύ καλή και ήξερε τί
έκανε ο Ροσκώφ.

—Με συγχωρείτε, έπτε ο ναύτης, άλλ'
αν μεταχειρίζεται για γιατρικό αυτήν την
σκόνη, σάς βεβαιώ ότι όχι μόνον δεν ξε-
ρει τί κάνει, αλλά είναι παλαβός.

—Διάβολε, αυτό περίμενα.

—ΑΙ πολύ καλά, έπτε ο Καραντέκ,
χωρίς να καταλαβαίνει τίποτα. Άλλά ξε-
ρετε πως αυτός ο άνθρωπος είναι τρελ-
λός; Η αν δεν είναι τρελ ός, έγω τά μυα-
λά του δεν τ' άγοράζω ούτε για μια πεν-
τάρα.

—Λαμπρά, και θαυμάσια. Είναι πολλές
καιρός, άγαπητέ Καραντέκ, που δεν μου
έπροξενήσατε τόσην ευχαρίστησι.

Ο ναύτης έκύτταζε τον άστύνόμον με
έκστατικά βλέμματα χωρίς ν' άπαντήσει.

Δεν είχε ξεδιαλύνει το μυστήριο, και
έπειδή έγνώριζε ότι άργά ή γρήγορα θα
έξηγειτο, έκανε ύπομονή, άναψε και πά-
λιν την πίπαν του και έπεριμένα.

Ο Γιάννης Μώρ δεν είχε άναγνωρίσει
τον Φλανκάρ και ένδ' έμάθαινε από τον
ναύτην ότι γίνηκε την νύκτα, ο έπιστάτης
έπλησίασε την μισάνοικτην πόρταν και
την άνοιξε έντελός.

Ο Φλανκάρ τον είδε και έπειδή ο Κα-
ραντέκ ήθελε να συγκρατήσει τον μονο-
μανή, ο άστύνόμος τον έμπόδισε.

—Πολύ καλά, άφήστε με να ένεργήσω
μόνος.

Και έπροχώρησε πιάνοντας άπ' το χέρι
τον τρελλό.

Ο Γιάννης Μώρ πέρασε την αύλην και
ξαφνικά, ο Φλανκάρ γυρίζοντας αυτόν
προς τον πύργον, του έδειξε με το δά-
κτυλο μια λευκή μορφή που φαίνότανε
στην έξέδρα του κήπου.

Ήτανε ή Λευκή ντέ Μιρμόν.

—Βλέπεις εκεί Γιάννη Μώρ, εκείνην έ-
κει την κόρη;

Και ο έπιστάτης εξακολουθούσε να
βλέπει.

—Την βλέπεις; την άναγνωρίζεις; Έλεγε
ο άστύνόμος, αυτή σε καταδιώκει... από
αυτήνε προέρχεται όλο το κακό που σοι
κάνανε!...

—Θά την σκοτώσω όπως και τους άλ-
λους.

Ο Φλανκάρ έφρικίασε και πολύ ώχρος
είπε:

—Αυτήνε πρέπει να σκοτώσης και όχι
τον Κρέθκερ... Όχι τον Μαυρίκιον ντέ
Μιρμόν... Όχι τον κόμητα Ζύλ, τους ό-
ποιους έδολοφόνησες.

—Τους έσκότωσα ναί και τους τρεις
και αυτήνε θα την σκοτώσω. Όλοι αυτοί
οι άνθρωποι θαλθήκανε να με κυνηγάνε.
Θέλουνε τον θάνατόν μου... Όρίστε, την
βλέπετε εκείνην, την βλέπετε που μου ρί-
χνει άναμμένα σίδερα μέσα στα φαγιά
μου!... ΑΙ άθλία, θά δής και συ όπως οι
άλλοι...

Και χαθήκανε ο Φλανκάρ και ο τρελ-
λός μέσα στο δάσος.

Ο άστύνόμος έδωσε το σύνθημα στον
Καραντέκ, ό οποίος τους άκολουθούσε
περπατώντας όχι στην δενδροστοιχίαν ό-
πως έκείνοι, αλλά από μέσα στο δάσος...

Όταν ο γιατρός Ροσκώφ άκουσε ότι ο

τρον Μοργκάν κοντά στη μαρμάρηνη
σκάλα.

—Καλημέρα, γιατρέ, έπτε ο νέος, δί-
νοντας το χέρι στο γιατρό, ό οποίος έ-
χάρηκε άπ' αυτήν την ύποδοχην, γιατί
δεν ήτανε συνηθισμένος σε τέτοιες φιλι-
κές έκδηλώσεις από τον γλύπτην.

Οί δύο άνδρες σφίξανε τα χέρια, ο Ρο-
σκώφ δεν πρόσεξε ότι ο Μοργκάν σ' αυ-
τή την έπαφή χλώμιασε, τά μάτια του ά-
στράψαν και αισθανήκε μεγάλην άπο-
στροφην.

Ο Μοργκάν έπέρασε το χέρι του στο
μπράτσο του γιατρού, ό όποιος δλοένα
έξεπλήσσετο και έπειδή έπρεπε να άπα-
σχολήσει τον Ροσκώφ τον ρώτησε για την
ύγείαν της κομήςσης, ένδ' ήξερε από την
Λευκήν ότι ή κόμησσα θριακότανε έκτός
κινδύνου.

—Η κόμησσα έσώθηκε, έπτε ο Ροσκώφ.

—Και τοϋτο χάρις σε σάς, γιατρέ... γι'
αυτό θα σάς χρωστάη δυό φορές την ζωή
της.

—Δεν μπορώ να μην παραδεχθώ, χω-
ρίς μ' αυτό να μη φαίνωμαι μετρίοφρων,
ότι αν ή κόμησσα δεν είχε τόσο μεγάλην
περιποίηση, ή κατάστασίς της θα έχειρο-
τέρευσέ άπ' τις πρώτες ήμέρες και τότε θα
είχαμε να φοβηθούμε δυό έξ ίσου φοβεράς
καταστροφάς.

—Ποιάς;

—Τόν θάνατον —κι' αυτό θα ήταν το
μικρότερο κακόν— ή την τρέλλαν, από
την όποιαν ή κυρία ντέ Μιρμόν άπειλήθη-
κε για πολύ.

Κουβεντιάζοντας έτσι φθάσανε στην έ-
ξέδρα του κήπου.

Έκει καθήσανε και άνάψανε τσιγάρο...
Βρισκόντουσαν εκεί επί ένα τέταρτο
της ώρας και κυττάζανε προς το δάσος,
δταν ο Ροσκώφ σηκώθηκε και διηυδύνη
στο τελευταίο άκρον της έδρας που φαί-
νότανε το δάσος Μαρσειώ, το άπαίσιο έ-
κείνο δάσος, όπου τρεις δολοφονίες γυή-
κανε κατά διαταγήν του.

Ο Πέτρος Μοργκάν τον παρακολου-
θούσε.

—Η δεσποινίς ντέ Μιρμόν δεν φοβάται
την ομίχλην, έπτε και μόλις βγή ή ήλιος
πηγαίνει στα δάσος άλλοτε έφιππος και
άλλοτε πεζή.

Πραγματικά ο Ροσκώφ έκυττούσε την
Λευκήν.

Και χωρίς να το σκεφθί, ένδ' έβλεπε
την Λευκήν, το πρόσωπόν του είχε πάρει
άπερίγραπτον έκφρασιν λύπης άνακατεμ-
μένης με χαρά, με έλπίδα, με παράπονο,
γιατί το παιδί του τον μισούσε, χαρά για-
τί το έβλεπε... και έλπίδα γιατί θ' άγα-
πηθί άργότερα άπ' αυτό... και αισθανό-
τανε παράπονο γιατί δεν έβλεπε να γεν-
νιέται το αίσθημα αυτό στην κόρη του.

—Νά και μια άλλη την όποιαν σώσατε,
γιατρέ, έπτε ο Πέτρος Μοργκάν, ό όποιος
ήτανε πολύ περιποιητικός.

Άλλά εκείνος κούνησε το κεφάλι του.

—Όχι, έπτε, αυτή εύτυχώς δεν έκινδύ-
νει...

Υπό Ίουλίου Μαρύ

πιστεύω.

—Και θα σάς ευγνωμονή γι' αυτό.

Ο Ροσκώφ άνατίχισε και γύρισε
και κύτταξε ζωγρά τον γλύπτην.

Τού έφάνηκε ότι στα λόγια που άκουσε
όπρηξε κάτι το εϊρωνικόν.

Άλλά το καθαρό βλέμμα του νέου τον
έκαναν να μην το πιστέψη.

—Κάνετε λάθος, κύριε Μοργκάν, έπτε
με άλλαγμένη φωνή, ή κόρη αυτή φαίνε-
ται να έχη για μένα μόνον άποστροφήν.

Από που προέρχεται ή άποστροφή αυτή;
«Όμολογώ ότι κι' έγω δεν μπορώ να

το έξηγήσω... Πιθανόν να προέρχεται ά-
πό νεανικήν ιδιοτροπίαν το αίσθημα αυτό
άλλά με την πάροδον του χρόνου θα πε-
ράσει».

Η κουβέντα έπαυσε.

Στην μεγάλη δενδροστοιχία, ή Λευκή
περπατούσε άργά κρατώντας ένα βιβλίο
στα χέρια της, ό δέ Ροσκώφ από την έ-
ξέδραν την έβλεπε διαρκώς.

Η Λευκή χάθηκε μακριά, πίσω άπ' τα
δένδρα και ένδ' είχε εξαφανισθί από πολ-
λή ώρα, ό Ροσκώφ προσπαθούσε να την
ξαναβρί και να καταλάβη που θριακότανε.

Ξαφνικά φώναξε τρομερά...

Με το κεφάλι προς τα εμπρός και χλω-
μός κυττούσε άγρυπνά. Βρισκότανε και
κάποιος άλλος στην δενδροστοιχίαν.

Αυτός όμως ήτανε άνδρας.

Και ο άνδρας αυτός ήτανε ο έπιστάτης
Γιάννης Μώρ.

Όχι ο Γιάννης Μώρ ό υπερήφανος με
το τακτικόν και κανονικόν θήμα, όχι ο
Γιάννης Μώρ ό ήσυχος, ό γνωστός Γιάν-
νης Μώρ των ήμερών που θριακότανε άρ-
ρωστος από κάποια άρρώστεια, αλλά ο
φοβερός μονομανής με το ταλαντευόμενον
και άναποφάσιστον θήμα, περπατώντας
με πηδήματα και διακοπάς.

Περπατούσε με το θάδιμα που ήξερα
ο Ροσκώφ, και που δεν άφινε καμιά άμ-
φιβολία πως ήτανε τρελλός.

—Α, Θεέ, παντοδύναμε, επιθύρισε ο ά-
τιμος... ή Λευκή έχάθηκε.

Ο Γιάννης Μώρ είχε χαθεί και αυτός
προς το μέρος όπου είχε πάει και ή
Λευκή.

Και από πίσω του Γιάννη Μώρ ή κοντά
του δεν ήτανε κανένας.

Άλλά που ήταν ο Καραντέκ και ο
Φλανκάρ;

Ο Ροσκώφ δεν κουνιότανε πλέον, έ-
μεινε εκεί άπολιθωμένος κυττάζοντας
προς το δάσος, έλπίζοντας θέβαινα ότι θα
επανέβλεπε πάλιν την κόρην του.

Πού να την βρή μέσα σ' αυτούς τους
δρόμους και μονοπάτια.

Ήτανε ένδεχόμενον να ψάξη για να
βρή την Λευκήν για πολλές ώρες χωρίς
να το κατορθώσει.

Έκτός τουτου με ποιά πρόφασι θα πή-
γανε για να δρμήση εις άνεύρεσιν της
κόρης;... Δεν θα έκινούσε όποψίες;

Είχε τρομάξει τόσοον πολύ, ώστε ίδρώς
έτρεχε άπ' το μέτωπόν του, τά δόντια του
κτυπούσαν, το πρόσωπόν του είχε γίνει
ώχροπράσινον και τά μάτια του είχανε
σκοτεινιάσει.

—Τί έχετε; τον ρώτησε ο Μοργκάν που
άντελλόφην την ταραχήν του αυτήν.

Ο Ροσκώφ κατέβαλε μεγάλη δύναμι
και προσπάθησε να μειδιάση.

—Η σημερινή ήμέρα, είναι αλήθεια θαυ-
μασία και ο ήλιος ζεστός σαν να είναι ή

Ένας από τους μεγαλύτερους ιστορικούς της
Ελλάδας, ο Κράου Φίλιππ, ό οποίος στην άνα έλ-

νά συνέλθω.

Ο Μοργκάν ήταν πολύ περιέργος.

—Τί άρα γε νά προετοίμασε ο Φλανκάρ; σκεπτότανε.

Έβλεπε και αυτός όπως ο Ροσκώφ πρὸς τὸ δάσος, σάν νά ἐπρόκειτο νά μάθῃ τὴν Λυσιὶν τοῦ αἰνίγματος.

Ἡ Λευκὴ ἐπέρασε τὴν μεγάλην δεινροστοιχίαν καὶ ἐπῆρε τὸν δρόμον ποῦ πῆγαινε στὸ Φουσερόλ ὅπως τῆς εἶχε παραγγεῖλει ὁ Φλανκάρ μὲ τὸν Μοργκάν.

Ἐξακολουθοῦσε νά διαβάξῃ καὶ νά περπατᾷ ἀργά.

Ἡ δόδος τοῦ Φουσερόλ ἔχει ψηλὰ δένδρα πρὸς τὸ μέρος δὲ τοῦ πύργου μιά μακρὰ καὶ στενὴ λουρίδα δάσους, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν οἱ περιπατῆται ἢ οἱ χωρικοὶ ποῦ περνοῦσαν ἀπ' αὐτὸν τὸν δρόμον ἐμφανίζοντο ἀπὸ τὸν πύργον ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας.

Αὐτὸ ἤθελε καὶ ὁ Φλανκάρ.

—Ἡ δεσποινὶς ντὲ Μιρμόν ἐξακολουθεῖ τὸν περιπατῶν τῆς, εἶπεν ὁ Μοργκάν στὸν Ροσκώφ, δείχνων σ' αὐτόνε ἀπὸ μακριὰ τὸ ἀνοιχτοῦ χρώματος ὄρεμα τῆς Λευκῆς, διότι ἔνεκα τῆς γυναικτικῆς τοῦ δάσους πρὸς τὸ μέρος ποῦ εἶχανε κοπῇ τὰ δένδρα, φαίνονταν καθαρά. Περπατεῖ στὴν ὁδὸν Φουσερόλ.

«Θά πάῃ ἐθέλεια στὸ χωριὸ νά δῇ τοὺς φτωχοὺς τῆς, αὐτὴ φροντίζει γιὰ ὅλους τοὺς δυστυχισμένους αὐτῶν τῶν μερῶν.

Ὁ Ροσκώφ ἄρχισε νά ἐλπίζει, τὸ πρόσωπὸν τοῦ φωτίσθηκε.

Καὶ ἐσκεπτότανε:

—Ἐάν πραγματικὰ ἡ Λευκὴ πάει στὸ χωριό, σάθηκε: ἢ ὁ Γιάννης Μῶρ θά χάσῃ τὰ ἴχνη τῆς καὶ δὲν θά ἰσχύει νά τὴν ξαναβρῇ, ἢ ἡ Λευκὴ δὲν γυρίσῃ ἀπ' τὸν ἴδιον δρόμο, ἢ ἐγὼ θά προλάβω νά τὴν ἀνταμώσω καὶ θά τὴν προφύλαξω, σκοτώνοντας στὴν ἀνάγκη τὸν Γιάννη Μῶρ γιὰ νά προστατεύσω τὴν Λευκὴν.

Αὐτὴ ἐχάθηκε καὶ πάλι.

Καὶ μόλις τὴν ἔχασαν ἀπὸ τὰ μάτια τοὺς, μετὰ ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἀμέσως πίσω τῆς στὸν ἴδιον δρόμο παρουσιάσθηκε ἕνας ἄνθρωπος θαδίζοντας σκυφτὰ σάν νά φοβότανε νά μὴν τὸν δῇ κανεὶς.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτανε πάλι ὁ Γιάννης Μῶρ!

Ὁ Ροσκώφ τὸν εἶδε καὶ φώναξε μὲ ἀγωνία χωρὶς νά σκεπθῇ.

—Κυττάξτε... εἶπε, κυττάξτε ἐκεῖ κάτω ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον!

Ὁ Πέτρος ἔκανε τὸν ἐκπληκτὸν.

—Πῶς, δὲν τὸν ἀναγνωρίζετε, γιαιτρε; καὶ ὅμως εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτας σας, εἶνε ὁ ἐπιστάτης τοῦ πύργου ὁ Γιάννης Μῶρ.

—Ναι, τὸν ἀναγνωρίζω... φαίνεται ὅτι παρακολουθεῖ τὴν δεσποινίδα ντὲ Μιρμόν σάν ἄνθρωπος ποῦ ἐτοιμάζεται νά κἀν κάποιον ἐγκλήμα.

—Ὁ Πέτρος ἔκανε τὸν ἐκπληκτὸν.

—Πῶς, δὲν τὸν ἀναγνωρίζετε, γιαιτρε; καὶ ὅμως εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτας σας, εἶνε ὁ ἐπιστάτης τοῦ πύργου ὁ Γιάννης Μῶρ.

—Ναι, τὸν ἀναγνωρίζω... φαίνεται ὅτι παρακολουθεῖ τὴν δεσποινίδα ντὲ Μιρμόν σάν ἄνθρωπος ποῦ ἐτοιμάζεται νά κἀν κάποιον ἐγκλήμα.

—Ὁ Πέτρος ἔκανε τὸν ἐκπληκτὸν.

—Πῶς, δὲν τὸν ἀναγνωρίζετε, γιαιτρε; καὶ ὅμως εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτας σας, εἶνε ὁ ἐπιστάτης τοῦ πύργου ὁ Γιάννης Μῶρ.

—Ναι, τὸν ἀναγνωρίζω... φαίνεται ὅτι παρακολουθεῖ τὴν δεσποινίδα ντὲ Μιρμόν σάν ἄνθρωπος ποῦ ἐτοιμάζεται νά κἀν κάποιον ἐγκλήμα.

—Ὁ Πέτρος ἔκανε τὸν ἐκπληκτὸν.

—Πῶς, δὲν τὸν ἀναγνωρίζετε, γιαιτρε; καὶ ὅμως εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτας σας, εἶνε ὁ ἐπιστάτης τοῦ πύργου ὁ Γιάννης Μῶρ.

—Ναι, τὸν ἀναγνωρίζω... φαίνεται ὅτι παρακολουθεῖ τὴν δεσποινίδα ντὲ Μιρμόν σάν ἄνθρωπος ποῦ ἐτοιμάζεται νά κἀν κάποιον ἐγκλήμα.

—Ὁ Πέτρος ἔκανε τὸν ἐκπληκτὸν.

—Πῶς, δὲν τὸν ἀναγνωρίζετε, γιαιτρε; καὶ ὅμως εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτας σας, εἶνε ὁ ἐπιστάτης τοῦ πύργου ὁ Γιάννης Μῶρ.

—Ναι, τὸν ἀναγνωρίζω... φαίνεται ὅτι παρακολουθεῖ τὴν δεσποινίδα ντὲ Μιρμόν σάν ἄνθρωπος ποῦ ἐτοιμάζεται νά κἀν κάποιον ἐγκλήμα.

—Ὁ Πέτρος ἔκανε τὸν ἐκπληκτὸν.

Καὶ ἔκανε ἕνα θῆμα πρὸς τὴν σκάλαν ποῦ ὠδηγοῦσε στὸν κήπον ἀπὸ τὴν ἐξέδραν.

—Ἐνα χέρι δυνατό τὸν ἔπασε ἀπὸ τὸν ὄμο εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς.

—Ἦτανε ὁ Μοργκάν.

Ὁ Ροσκώφ δὲν τὸν ἐσκέπτετο πλέον. Τὸν εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς.

—Μὰ ποῦ πάτε τόσο γρήγορα, γιαιτρε; εἶπε ὁ Μοργκάν εἰρωνικά.

—Ἐξέχασα ἕναν ἄρρωστο στὸ Φουσερόλ, ἄρρωστο ποῦ διατρέχει τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, καὶ πρέπει νά τρέξω γρήγορα γιὰ νά μὴ μὲ κατηγορήσῃ ὡς ἀμελεῖ.

—Ὅχι δά! ἐσεῖς ἀμελεῖς! δὲν τὸ πιστεῖτε, πῶστε καλύτερα ὅτι ζητᾶτε μιά πρόφασιν γιὰ νά φύγετε...

—Καὶ εἶνε ἀνάγκη νά βρῶ πρόφασιν γι' αὐτό.

—Φαίνεται πῶς ναί, γιαιτρε σάν νά ζητᾶτε πρόφασιν.

Ὁ Ροσκώφ ἦτανε φοβερὰ διστακτικὸς, διότι φοβότανε μήπως φανερώσῃ τὸ μυστικὸν τοῦ καὶ ἰσχυρὰ ἐπιθυμοῦσε χωρὶς ἐμπόδια νά πάῃ νά συναντήσῃ τὸν Γιάννη Μῶρ καὶ νά προλάβῃ τίς συνέπειες τῆς τρέλλας τοῦ.

—Ἐστάθηκε.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν μπροστὰ στὴν συμπαθείαν τῆς Λευκῆς τὸν κράτησε ὁ φόβος, διότι ἐφαντάσθηκε ὡς φαντασίδῃ τὸν φόβον τοῦ, εἴτε διότι ἔκρινε ὅτι ἂν διέτρεχεν ἡ Λευκὴ κίνδυνον, ὁ κίνδυνος αὐτὸς δὲν ἦτανε τὸσον ἄμεσος, ὅσος φαίνονταν.

Ὁ Γιάννης Μῶρ γιὰ μιά στιγμὴ χάθηκε μέσῃ στοὺς θάμνους, ἐβγήκε ἀμέσως, ἀλλάξε θεοὶν καὶ πῆγε νά κρυφτῇ λίγο μακρύτερα μέσῃ σὲ πυκνοὺς θάμνους ποῦ δὲν θά μπορούσε νά περάσῃ οὔτε λαγός.

Καὶ ὁ Ροσκώφ τρέμοντας ἐξακολουθοῦσε νά σκεπτεται.

—Ἀναμφιβόλως κρύφτηκε γιὰ νά περιμένῃ τὴν Λευκὴν ποῦ θά σκεπτότανε πονηρὰ γι' αὐτήν...

Ἐμφανικὰ ἡ μορφή τῆς νέας ξαναφάνηκε μέσῃ στὸ δάσος μεταξὺ τῶν φυλλωμάτων.

Ἦτανε αὐτὴ, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, γιαιτρε εὐκολὰ ἀναγνωρίζονταν ἀπὸ τὸ φῶμα τῆς καὶ τὸ καπέλλο τῆς.

Τί ἔκανε ἐκεῖ μέσῃ στοὺς θάμνους καὶ τ' ἀγκάθια ὅπου ἐκινδύνευε νά πληγωθῇ; Βρισκότανε κοντὰ στὸν Γιάννη Μῶρ.

Λοιπὸν, δὲν ἐπῆγε στὸ χωριὸ Φουσερόλ ὅπως εἶχε φαντασθῇ ὁ Πέτρος Μοργκάν καὶ γιὰ μιά στιγμὴ εἶχε πιστέψῃ καὶ ὁ Ροσκώφ.

Ἀφοῦ προχώρησε ἔως τὴν ἄκρῃ τοῦ δάσους, ἐγύρισε πρὸς τὰ πίσω, καὶ ἀπὸ νεανικὴ ἰδιοτροπία ἀγτὶ νά περπατᾷ διὰ μέσου τοῦ δρόμου, περνοῦσε μέσῃ ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Ὁ Ροσκώφ εἶχε χάσει τὴν ζωὴν τοῦ.

Χλωμός, μὲ τὰ μάτια ἀγρία καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια σφιγμένα, κρατοῦσε τὴν ἄκρην μιάς ἔδρας τοῦ κήπου.

Ἐάν ὁ Γιάννης Μῶρ ἔμενε ἐκεῖ γιὰ τὴν Λευκὴν, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐλπίς...

Ἡ νέα ἐξακολουθοῦσε νά προχωρῇ, φαίνονταν τὸ πᾶν μέρος τοῦ σώματός τῆς πάνω ἀπὸ τοὺς χαμηλοὺς κλάδους.

Ὁ Ροσκώφ μὲ τὰ μάτια τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ὑπερεθισμού εἶχανε ἀποκτήσῃ μεγάλη δύναμι εἰς τὸ νά βλέπουν, διέκρινε τὸν φοβερὸν μονομανῆ, ὁ ὁποῖος σιγὰ καὶ μὲ προφύλαξιν προχωροῦσε μὲ τὸ κεφάλι μόνον πάνω ἀπ' τὰ φυλλώματα, περιμένοντας νά περάσῃ ἡ ἀνύποπτη καὶ ἀνυπεράσπιστη κόρη.

Τότε κραυγὴ δυνατὴ ἐβγήκε ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Ροσκώφ, ὁ ὁποῖος ἀπ' τὸν τρόμον ἔγινε σχεδὸν τρελλός.

—Βοήθεια! Βοήθεια!

Ὁ ντὲ Μοργκάν, ποῦ τὰ εἶχε δῆ ὅλα, ἀλλ' εἶχε ἐμπιστοσύνη εἰς τὰ μέτρα ποῦ εἶχε λάβει, ἐρωτοῦσε ἀπαθείστατος:

—Τί τρέχει, γιαιτρε; Τί βλέπετε; Ἀπὸ τί κινδυνεύουμε;

Τότε ἦσαν ἡ συγκίνησης τοῦ ἀθλίου, ποῦ δὲν ἔδυνάτο νά ἐκφρασθῇ ἡ φωνὴ τοῦ ἔβγαινε ἀπὸ τὸν λάρυγγα σάν ἐπιθετικὴ φωνή.

—Ὁ Ροσκώφ ἀνάντησε.

—Ἐσώθηκε, ἐσκέφθηκε ὁ Ροσκώφ, τότε ἔχω καιρὸ νά ἀνταμώσω τὸν Γιάννην Μῶρ καὶ νά τὸν σιγκατήσω!

—Ἐκεῖ, ἐκεῖ, ἔλεγε... δείχνοντας μὲ τὸ δάκτυλο τὸ δάσος Μαρσεϊώ. Δὲν βλέπετε τίποτε;...

Ὁ Μοργκάν ἔκανε ὅτι τώρα μόλις πρωτόβλεπε.

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε... στὸ μέρος ποῦ μοῦ δείχνετε, βλέπω μόνον τὴν δεσποινίδα ντὲ Μιρμόν, ἡ ὁποία ἐπιστρέφει εἰς τὸν πύργον ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ πάρκου.

—Αὐτὸ μόνον βλέπετε;

—Τίποτε ἄλλο!

—Κυττάξτε εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, κοντὰ ἐκεῖ ὅπου εἶνε πολλοὶ θάμνοι...

—Βλέπω...

—Δὲν διακρίνετε τίποτε;

Ὁ Μοργκάν ἄφησε νά περάσῃ λίγο καὶ ὅχι χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

—Ἀλήθεια, εἶπε μὲ ἀφέλεια, νομίζω πῶς βλέπω τὸ κεφάλι τοῦ Γιάννη Μῶρ...

Ὁ καυμένος, θέλοντας νά εὐχαριστήσῃ τὸν ζωογόνον αὐτὸν ἥλιον, θά ἐπῆγε νά πάρῃ κανένα ὕπνο στὸ δάσος.

Ἡ Λευκὴ πλησίασε τὸν μονομανῆ.

Ἐπρόκειτο νά περάσῃ ἀπ' ἐμπρός του.

Ἀρκοῦσε μόνον νά τετῶσῃ τὸ χέρι τοῦ Μῶρ γιὰ νά τὴν πιάσῃ καὶ μιά μονάχα στιγμὴ ἐχρειάζετο γιὰ νά στραγγαλισθῇ ἡ κόρη ἀπὸ τὸν παράφρονον.

Ὁ Γιάννης Μῶρ κούνησε τὸ κεφάλι σάν ἄγριο θῆριο, ποῦ ἀφοῦ παραμόνευε τὸ θῆμα τοῦ, κρύβεται ξαφνικὰ τὴν στιγμήν ποῦ περνᾷ.

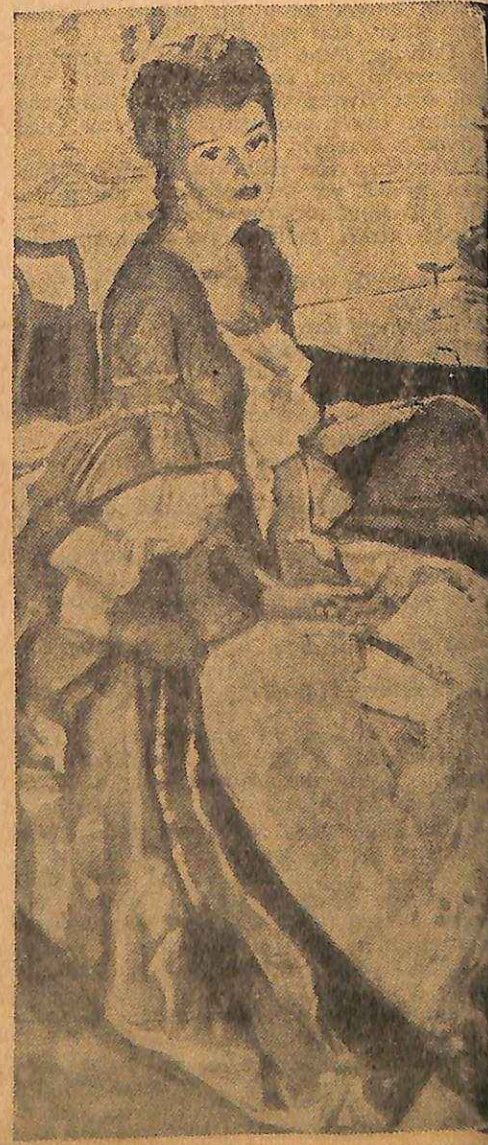
Ὁ Ροσκώφ γονάτισε καὶ στριφογύριζε τὰ χέρια.

1377

—Τελείωσε, θά τὴν σκοτώσω! Τί νά κάνωμεν γιὰ νά τὴν βοηθήσωμεν; Λευκὴ!

Ἀχ, Θεέ μου!... Θεέ μου!... Καὶ σιγανῶς τερὰ ὁ ἀθλιὸς ἐπρόσθεσε:

—Ὡ! τί τρομερὴ τιμωρία!

—Γιὰ τί πράγμα μιλάτε; ρώτησε ὁ Μοργκάν. Μήπως γιὰ τὴν δεσποινίδα ντὲ Μιρμόν; Πέστε μου ποῖον κίνδυνον διατρέχει;

—Κίνδυνον θανάτου!

—Ποῦ εἶνε ὁ κίνδυνος;... Ἀπὸ ποῦ; Δὲν βλέπω τίποτε ποῦ νά τὴν ἀπειλῇ... Γιατί τρομάζετε τόσο!

—Μὰ ἀλήθεια, δὲν καταλαβαίνετε;

—Μὰ τὴν πίστιν μου δὲν ἐννοῶ τίποτα, σὰς τὸ ὁμολογῶ.

Ὁ Ροσκώφ ἐσώπασε. Τί μπορούσε νά πῇ; Ὅτι ὁ Γιάννης Μῶρ ἦτο παράφρονος, καὶ ὅτι ἔπεφτε ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐφαντάζετο ὅτι τὸν κυνηγοῦσαν; Μὰ λέγοντας αὐτὰ θά ἐπροβίθετο.

Μέσα στὴν παραφορά τοῦ ἔχασε τὰ νύχια τοῦ στὶς σάρκες τοῦ μετώπου τοῦ καὶ τὸ αἷμα ἔτρεξε ἄφθονο πάνω ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ καὶ στὸ πρόσωπό του.

—Θὰ τὰ χάσω ὅλα λοιπὸν διὰ μίας;

Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἡ Λευκὴ περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὸν παράφρονον. Ὁ Ροσκώφ σηκώθηκε στηρίζοντας τὸν ἑαυτὸ τοῦ στὸ φράκτη, ὁ ντὲ Μοργκάν μὲ τὴν συγκίνησιν τοῦ εἶχε λησμονήσει καὶ αὐτὸν τὸν ἄθλιο.

Ὁ μονομανῆς ἔκανε μόνον ἕνα πῆδη.

Καὶ μὲ τὸ πῆδημα αὐτό, σάν λυσσαμένη τίγρις πετάχτηκε ἀπὸ τοὺς θάμνους, ἔπεσε ἐναντίον τῆς κόρης καὶ μὲ κτύπημα τὴν κατέβαλε.

Ἡ κόρη ἔπεσε χωρὶς νά θγάλλῃ μιλιὰ.

Ὁ Ροσκώφ καὶ αὐτὸς ἔπεσε λιπόθυμος προφέροντας μιά μόνο λέξι:

—Παιδί μου!

Καὶ ὁ Πέτρος Μοργκάν κεραυνόπληκτος, αἰσθάνετο πῶς δὲν μπορούσε νά κάμῃ οὔτε ἕνα νεύμα, νά θνάλλῃ μιά κραυγὴ καὶ ἐνέτανε τὰ χέρια μόνον πρὸς τὸ δάσος, θέλοντας νά ἐπικαλεσθῇ τὴν συν-

δρομὴν ποῦ δὲν ἐρχότανε ἀπὸ πουθενὰ καὶ ἐπανελάμβανε:

—Ἀδελφὴ μου!... Ἀδελφὴ μου!...

Καὶ ἦτανε ἐτοιμος νά ὀρμήσῃ πάνω στὸ ἄψυχο σῶμα τοῦ Ρώσσου γιαιτρε, ἀλλὰ θυμῆθηκε τὰ λόγια τοῦ Φλανκάρ, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε πῇ νά μὴν ἐκπλαγῇ γιὰ ὅτι θά ἔβλεπε καὶ γι' αὐτὸ δὲν τοῦ εἶχε πῇ καὶ τὸ σχέδιόν του μόνον καὶ μόνον γιὰ νά παίξῃ μὲ φυσικότητα τὸ ρόλο του.

Τοῦ εἶχε συστήσῃ ὁ Φλανκάρ νά μὴν ἀφήσῃ τὸν Ροσκώφ κατ' οὐδὲνα λόγο!...

Τί ἐσημαιοῦσε ὅμως ἡ ἀπαισία αὐτὴ σκηνῇ;... Εἶχε δῇ καθαρά, δὲν ἔκανε λάθος! Τί νά πιστεύσῃ;...

Ὁ Γιάννης Μῶρ ἀπαίσιος στὸ πρόσωπο ἐπέτελλε ἐναντίον τῆς Λευκῆς.

Εἶχε σφίξει μὲ τὰ χέρια του τὸν λαϊμόν τῆς κόρης καὶ πέφτοντας ἐπάνω τῆς τὴν ἐστραγγάλιζε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν.

Ἡ δοκιμασία ἦτανε μεγάλη γιὰ τὰ νεῦρα τοῦ Μοργκάν.

Μπορούσε νά μὲν πιά σ' αὐτὴν τὴν ἀβεβαιότητα γιὰ πράγμα τόσο φρικτὸν καὶ ἄγριον;

Ὁρμήσε ἀπ' τὴν ἐξέδρα τρέχοντας σάν τρελλὸς καὶ μέσῃ εἰς λίγα λεπτὰ θρῖσκότανε στὸ δάσος Μαρσεϊώ.

Ἀλλὰ στὴ στροφή τοῦ δρόμου σταμάτησε ἐμβρόντητος, κλονιζόμενος καὶ πνίγοντας κραυγὴν μεγάλῃς χαρᾶς.

Ἡ Λευκὴ... ἡ Λευκὴ, ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐαναγύριζε ἡσυχᾶ, θασιτώντας τὸ χέρι τοῦ Φλανκάρ ποῦ τὸν ἀστυνόμου... ἐνῶ σὲ ἑκατὸ μέτρα ἀπόστασις ἀκολουθοῦσε ὁ Καραντέκ ἡσυχᾶ καὶ μὲ τὰ χέρια στὴν τσέπη!

—Λευκὴ!... σεις!... σεις ἐδῶ!... Λευκὴ!

Ὡ, Θεέ μου, τί εὐτυχία! Καὶ ἐγὼ ποῦ νόμιζα ὅτι εἶδα... Ἐγὼ ποῦ...

Δὲν πρόφθασε νά πῇ τίποτα ἄλλο.

Τὸν κατέλαθε ἀδυναμία, στηρίχθηκε σ' ἕνα δένδρον καὶ ἐκύλισε πέφτοντας κάτω χλωμός σάν νεκρός.

—Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; ψιθύρισε ἐντρομὴ ἡ Λευκὴ.

Καὶ τρέχοντας πρὸς τὸν νέον.

—Πέτρο! Πέτρο!

Καὶ ἐτοιμαζότανε νά περιποιηθῇ τὸν Μοργκάν.

Ἀλλὰ ὁ Φλανκάρ δὲν τὴν ἄφησε.

—Ἐλάτε, δεσποινίς, ἐλάτε, εἶνε ἀνάγκη. Ὁ Καραντέκ θά φροντίσῃ νά περιποιηθῇ τὸν φίλον, γιὰ νά τὸν ἐπαναφέρῃ. Ἀργότερα θά τὰ μάθετε ὅλα...

Ὁ ἀστυνόμος συνωφρυνόθηκε καὶ φαινότανε δυσχερῆς.

—Ποῦ νά τὸν πάρῃ ἡ κατάρρα, εἶπε, φοβήθηκε!... Ποῖος ξέρει τώρα τί ἀπέγινε ὁ Ροσκώφ.

Ἡ Λευκὴ καὶ ὁ ἀστυνόμος γυρίζανε στὸν πύργον.

Ὅταν ὁ Μοργκάν συνῆλθε, εἶδε μὲ ἐκπληξιν τὸν γέροντα ναυτικόν.

Ἐφαίνετο καθαρά ὅτι δὲν εἶχε ξαναβρῇ τὸ μνημονικόν του. Ὅταν τέλος κατάρθασε νά θυμῆθῃ, ἡ πρώτη λέξις ἦτο γιὰ τὴν Λευκὴν.

—Δὲν πέθανε! Θεέ μου, ἄχ, πόσο φοβήθηκα!

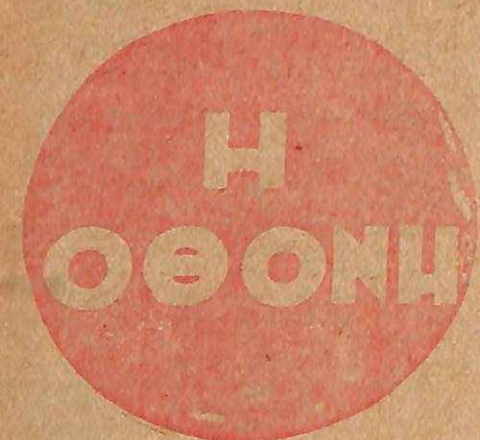
Ἐφοβήθηκατε γιὰ τὴν ζωὴν τῆς δεσποινίδος ντὲ Μιρμόν; εἶπε μὲ ἀφέλεια ὁ Καραντέκ.

Ὁ Μοργκάν ἔμενε συλλογισμένος. Εἶχε δῇ μὲ τὰ μάτια τοῦ νά περνᾷ ἡ Λευκὴ πέρα στὸ δάσος Μαρσεϊώ... Εἶχε δῇ ἐπίσης τὸν Γιάννη Μῶρ νά ἀκολουθεῖ αὐτήν...

Τὸν Γιάννη Μῶρ ποῦ ἐκρύβετο μέσῃ στοὺς θάμνους... Τὸν Γιάννη Μῶρ ὁ ὁποῖος ὥρμησε ἐναντίον τῆς κόρης καὶ τὴν ἐστραγγάλισε. Ἀπόδειξις δὲ ὅτι δὲν ἀνείρετο ἦταν ὅτι καὶ ὁ Ροσκώφ εἶχε δῇ αὐτὸ ποῦ εἶχε δῇ καὶ αὐτός!

Ὁ Πέτρος σηκώθηκε κατάπληκτος ἀπὸ αὐτὰ τὰ γεγονότα... Τὸ κεφάλι τοῦ στριφογύριζε ἀκόμη καὶ ἐγύρισε στὸν πύργον ἔχοντας γιὰ στήριγμα τὸν θραχίονα τοῦ Καραντέκ.

Ὅταν ἔπεισε μισὸν ὥρον, ὁ ἀστυνόμος ἐσφίξε τὰ γόνα

Οί στάρ μᾶς λένε τὰ μυστικά τους

ΑΣΤΕΡΕΣ ΕΙΣ ΠΛΕΙΣΤΗΡΙΑΣΜΟΝ

Στὸ Χόλλυγουντ, ὅταν ἕνας «ἀστήρ» κουρασθῇ ἀπὸ τὸ σπῆναι του (κι' αὐτὸ τοῦ συμβαίνει τοῦλάχιστον δύο φορές τὸ χρόνον) τότε μεταφέρεται στὸ ξενοδοχεῖο «Μιραντόρ», ἐνῶ στὴν πόρτα τῆς ἐπαύλεως ἐμφανίζεται μιά καρτέλλα, ἡ ὁποία γράφει:

«Στὶς 18 τοῦ τρ. μηνὸς θὰ γίνῃ δημοπρασία τοῦ πολυτελοῦς διαμερίσματος». Τὴν ὥρισμένη ἡμέρα, ἡ ἡθοποιὸς προσωπικῶς θέτει σὲ δημοπρασία ὅλα τὰ ἐπιπλά της.

Τὴν ἡμέρα αὕτη τρέχει ὅλος ὁ κόσμος, ἄλλος γιὰ ν' ἀγοράσῃ κάτι σπάνιο, κι' ἄλλος γιὰ ν' ἀποκτήσῃ κάτι ποῦ ἀνήκει στὴν ἡθοποιό.

Αὐτό, ὅπως βλέπετε, ἀποτελεῖ κ' ἕνα εἶδος διαφημίσεως καὶ ταῦτοχρόνως ἀποδίδει σὲ εἰσπραξί, ἰδίως δὲ ὅταν πουλιῶνται τὰ εἶδη τῆς τουαλέττας.

Τὸν περασμένο Αὐγουστο, ἀπὸ εἰς 3 μέχρι τῆς 10 τοῦ μηνὸς ἔγιναν ἔξη δημοπρασίαι.

Θέλετε ν' ἀκούσετε καὶ μερικὲς τιμὲς;

Ἡ ζώνη ποῦ φοροῦσε ἡ Μάρλεν Ντήτριχ στὴν «Ξανθὴ Ἀφροδίτη», πουλήθηκε 134 δολλάρια.

Μιά καλτσοδέτα τῆς Μάντς Ἐθας πουλήθηκε 250 δολλάρια στὸν ἑκατομμυριοῦχο Μωρίς Φλίντ.

Καὶ ἡ ἄλλη τῆς καλτσοδέτας; ῥώτησε ὁ ἀγοραστής, ἐνῶ ἔβαζε στὴν τσέπη του τὴ μίαν.

—Τὴν ἄλλη τὴ φορῶ ἐγώ, εἶπε πονηρὰ ἡ ἡθοποιὸς καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴ δώσω λιγώτερο ἀπὸ 1000 δολλάρια.

—Ποῦ καλὰ! Πάρτε χίλια δολλάρια.

Καὶ ὁ εὐτυχὴς ἑκατομμυριοῦχος ἐβγαλε καὶ τὴν ἄλλη καλτσοδέτα μὲ τὰ ἱδία του τὰ χέρια πάνω ἀπὸ τὴν ὥρα γάμπα τῆς ἡθοποιού, ἐνῶ ἐκύτταζαν τὸ θέαμα αὐτὸ τρεῖς χιλιάδες ἄτομα.

Τὸ τραπέζι στὸν «αὐτοκρατορίας» πάνω στὸ ὁποῖο ἡ Γκρέτα Γκάρμπο πέρασε δώδεκα νύχτες μέσα στὸ στούντιο, παίζοντας τὸ ρόλο τῆς στὸ φιλμ «Ὅπως εὐὸ θέλεις» πουλήθηκε μονάχα...25 δολλάρια.

Ἡ συλλογὴ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν ποῦ ἔλαβε ἡ Μαίη Οὐέστ μέσα σ' ἕνα χρόνο, πουλήθηκε πρὸς 3.500 δολλάρια. Ἐπρόκειτο γιὰ 18.478 ἐπιστολές, ποῦ προήρχοντο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Ὁ ἀγοραστὴς Σάμιουελ Φαραντέκ ἐδήλωσεν ὅτι θέλει νὰ τίς θυγῇ θιθλίω μὲ τὸν τίτλο «Ἡ ἀνθρώπινη θλακεία σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα».

Τὸ ἀντίγραφο τοῦ ρόλου, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἡ Κλωντὲτ Κολμπέρ μελέτησε τὸ ρόλο τῆς Κλεοπάτρας, ἔφθασε τὰ 600 δολλάρια.

Ἐνα ζευγάρι σκαρπίνια τῆς Ζανὲτ Γκαϊνγορ πληρώθηκε 176 δολλάρια.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν δημοπρασιῶν, θυμῆθηκα καὶ κάποια δημοπρασία τῆς γκαρνταρόμπας τῆς Γκλόριας Σβάνσον.

Ἀφοῦ ἐξάντλησε ὅλα τὰ εἶδη, ἀκόμα καὶ τὰ πιὸ οἰκεία, ἡ Γκλόρια ἦταν ἐτοιμὴ νὰ φύγῃ, ὅταν τὴν σταμάτησε ἕνας πολὺ κομψὸς νέος, μελαχροινὸς καὶ ἀσφαλῶς ξένος.

—Τί θέλετε; Δὲν ἔχω πιά τίποτα, ἀπήντησεν ἡ ἡθοποιός.

—Θέλω τὴν κομπιναιζὸν σας, εἶπε ὁ ἄλλος μιλῶντας ἀσχημά τὰ ἀγγλικά.

—Κομπιναιζόν;

Ἡ Γκλόρια νόμισε ὅτι κατάλαθε ἄσχημα καὶ σήκωσε τὸ φουστάνι τῆς γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὴν κομπιναιζὸν ποῦ φοροῦσε.

—Αὐτό;

—Ναί.

Δὲν ἔχω ἄλλη ἄπ' αὐτὴν ποῦ φορῶ... Καὶ σὰς προειδοποιῶ, ὅτι ἂν τὴν θέλετε αὕτη, θὰ τὴν πληρώσετε πολὺ ἀκριβῶς.

Ὁ ἄγνωστος ὑπεκλίθη καὶ εἶπε:

—Θὰ σὰς δώσω ὅσα ἔχω στὴν τσέπη μου.

Ἡ Γκλόρια τὸν κύτταξε. Ἐθαύμασε

τὶς τετράγωνες πλάτες του, τὸ εὐγενικὸ πρόσωπό του, τὴν ἀριστοκρατικὴ του ἐγκράτεια καὶ τοῦ εἶπε:

—Ποῦ καλὰ, ἔλατε ἀπὸ τὸ σπῆναι μου... ἀλλὰ πρωτίστως πρέπει νὰ περάσουμε ἀπὸ ἐκεῖ.

Καὶ τοῦ ἔδειξε ἀπέναντι τὸ γραφεῖο ποῦ ἐξέδιδε ἄδειες γάμων.

Ὁ νέος παρεδέχθη καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ὅταν ἐπιτέλους ὁ γάμος ἐνομιμοποιήθη καὶ μπόρεσε νὰ σφίξῃ ὁ νάμεσα στὰ χέρια του τὸ ἀντικείμεν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, τὴν περιφνημὴ κομπιναιζὸν, ἡ σύζυγος ξαφνικὰ τὸν ρώτησε:

—Ἐγὼ ἐκράτησα τὸ λόγο μου, σέβωμαι δὲν ἐκράτησατε τὸ δικό σας. Εἶχατε πῆ, ὅτι θὰ μοῦ δύναιτε ὅ,τι ἔχετε στὴ τσέπη σας.

—Εὐχαρίστως, εἶπε ἐκεῖνος καὶ ἔδωκε σὲ τίς τσέπες του.

Πάνω στὸ τραπεζάκι ἔπεσαν τρία δολλάρια καὶ ἕνα χάπι ἀσπιρίνης.

Πάντως ὁ σύζυγος γιὰ κείνους πόντον ξέρανε ἦταν ὁ πρίγκηψ Μιντιθάνι!

ΤΟ ΜΟΚΟΙΛ-ΖΗ-ΜΑ-ΚΑ-Τ

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαῦρο μαντῆλι

(Αὐτοτελὴς περιπέτεια)

Ἐνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε μέσα στὴ νύχτα.

Ἦταν ἀργά, εἶχε περάσει ἡ δωδεκάτη καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἀκούστηκε μονάχα ἀπὸ λίγους νυχτερινοὺς διαβάτες.

Ὁ Τόμ-Κόξ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐρέμβανε στὸ παράθυρό του.

Μιά τρομερὴ ἀπνία τὸν ἐβασάνιζε.

Κάπνιζε τὴν πίπα του ἀτάραχος καὶ μιλοῦσε μὲ τίς σκιὲς τῆς νύχτας.

Ξαφνικὰ ἀκουσε κι' αὐτὸς τὸν πυροβολισμό.

Δὲν ἐταράχθη καθόλου. Ἐτίναξε τὴν πίπα του καὶ χαμογέλασε.

Ἡ νύχτα ἦταν τόσο ὠραία!

Ἐνας πυροβολισμὸς πόσα πράγματα δὲν κρύβει!

Πόσα μυστήρια ὅσα καὶ ἡ νύχτα μὲ τὸ πέπλο της.

Μιά τραγωδία!

Ἐνα ἔγκλημα.

Μιά ἐκδίκησι.

Τίναξε τὴν πίπα του καὶ ἐξάπλωσε σὲ μιά ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα.

Ἐκλείσε τὰ μάτια καὶ μέσα ἀπὸ τὸ μυαλό του, σὰν μέσα σ' ὄνειρο πέρασε μιά δολόκληρὴ ἱστορία.

Πρὸ εἰκοσι ἐτῶν.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε πάει νὰ παραθερίσῃ τρία χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Λονδίνο σὲ μιά φιλικὴ τοῦ ἑπαυλίου.

Ὁ φίλος του Στέρν εἶχε φύγει γιὰ κάποιο ταξίδι στὴν Ἀφρική. Τοῦ εἶχε ἀφήσει τὰ κλειδιά τῆς ἐπαύλεως κι' ἔτσι ὁ Κόξ μόλις ἔφθασε τὸ καλοκαίρι καὶ οἱ ἑσπερες ἔγιναν αἰσθητές, ξεκίνησε ἕνα πρωὶ κι' ἐγκατεστάθη στὴν ἑπαυλὶ τοῦ Στέρν.

Μόνος, ὁλομόναχος, διεσκέδαζε νὰ μαγειρεύῃ, νὰ σκαλίζῃ τὸν κήπο, νὰ ξεφυλλίζῃ τὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης, ἀλλὰ καὶ νὰ συγυρίξῃ τὰ δωμάτια.

Δὲν πήρε μαζί του οὔτε μαγειρίσσο, οὔτε ὑπηρέτη.

Ἡ πρώτη του φροντίς ἦταν νὰ δῇ

Γειτόνοι; Δὲν ἦταν παρὰ μίαν πολὺ παλαιὰ ἑπαυλὶς, ἡ ὁποία εἶχε καὶ τὰ παράθυρα κλειστά.

Κάνοντας τὸν περίπατό του, πέρασε ἀπ' ἐξω.

Τίποτα δὲν εἶδειν ὅτι ζοῦσαν ἐκεῖ μέσα ἄνθρωποι.

Ἀπὸ περιέργεια πλησίασε καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι.

Ἐνα βαρὺ χτύπημα καμπάνας ἀκούστηκε καὶ ἕνας ὑπηρέτης μὲ λιθρέα ἦρθε καὶ ἀνοίξε.

—Εἶμαι γείτονάς σας καὶ ἦρθα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν κύριό σας.

Ὁ ὑπηρέτης τὸν κύτταξε μ' ἕνα πολὺ περίεργο ὄφος, καχύποπτο, κι' ἔπειτα τοῦ εἶπε νὰ περιμένῃ.

Ἐφυγε καὶ γύρισε σὲ λίγο.

—Ὁ κύριός μου εἶνε ἀδιάθετος. Λυπᾶται πολὺ, δὲν μπορεῖ νὰ σὰς δεχθῇ.

Χαίρηναι κι' ἔφυγε. Γυρίζοντας ὁμοῦ τὴ γωνία τοῦ τοίχου, γύρισε μὲ τοῦτο καὶ εἶδε ὅτι ὁ ὑπηρέτης μὲ τὴ λιθρέα θρικότανε ἀκόμα στὴν πόρτα καὶ τὸν παρακολουθοῦσε.

Τὴν ἄλλη μέρα βγήκε στὸ δημόσιο δρόμο κι' ἐπερίμενε νὰ περάσῃ κανένα αὐτοκίνητο.

Τὸ πρῶτο ποῦ πέρασε παρεκάλεσε τὸ σωφὲρ νὰ παραδῶσῃ ἕνα γράμμα τοῦ στοῦν ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ Χάρολντ.

Τὴν ἄλλη μέρα κάποιο ἄλλο αὐτοκίνητο ποῦ πέρασε, ἔφερε ἕνα δεματάκι μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς ἐπαύλεως τοῦ Στέρν.

Ὁ Κόξ τὸ παρέλαβε, τὸ ξετύλιξε καὶ θρῆκε μέσα ἕνα γράμμα.

Ἦταν ἡ ἀπάντησις στὴν ἐρώτησι τοῦ Κόξ.

Ποῖος καθότανε στὴ διπλανή του ἑπαυλὶ;

Ὁ λόρδος Λόρ, ἡλικίας 78 ἐτῶν ἄνευ κληρονομίου. Μεγάλῃ περιουσία. Ἀπεκτινῆθ' ὁπότε Ἀνατολικάς Ἰνδίας. Ζῇ ἀπομονωμένος. Πρὸ δεκαετίας ἔχει νὰ μῇ στὴ λέσχῃ τῶν Ἀποικίων, ποῦ ἦτο ἐγνεοραμμένος μέλος. Μαζὶ μὲ τὸν

Ἐφθασε νὰ γυρίσῃ πίσω, ἀλλὰ τὸ ἐνστικτὸ τὸν τραβοῦσε πρὸς τὰ κάτω.

Ἐφθασε μπροστὰ σὲ μίαν πόρτα.

Ἀπὸ τὴν χαραμάδα διέκρινε ἕναν ἄνθρωπο μὲ μαῦρα ροῦχα ποῦ καθότανε στὸ ἀπέναντι μέρος ἑνὸς τραπεζιοῦ καὶ φοροῦσε ἕνα μαῦρο μαντῆλι στὸ πρόσωπό του.

Τὸ μυστήριον ἀρχίζει νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸν Κόξ.

Ἐβανε τὸ χέρι στὴν τσέπη καὶ ἐβγαλε τὸ πιστόλι του.

—Κύριε, ἀκουσε μιά θραυγὴ φωνή. Ἐγὼ ἕνα χρόνο τώρα ποῦ σὰς πληρώ-

ραμῆλλες.

Λόρδος Λόρ!

Αὐτὸ δὲν ἔλεγε τίποτα στὸν Κόξ.

Στὸ Λονδίνο ὑπάρχουν χιλιάδες λόρδοι.

—Στὸ κάτω-κάτω τί μ' ἐνδιαφέρει; ψιθύρισε. Τί κέρδος ἔχω ἂν ἐνοχλήσω ἕναν ἰδιότροπο γέρο.

Ξένοιαστα ξανάρχισε τὴ συνθησιμένη του ζωὴ καὶ κάθε βραδάκι ἀντὶ νὰ κάνη τὸν περίπατό του ἀπὸ τὴ μεριὰ τῆς ἐπαύλεως, προχωροῦσε πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος.

Εἶχε περάσει ὁ Αὐγουστος, κ' ἕνα βράδυ ποῦ τὸν εἶχε πιᾶσει ἡ ἀπνία καὶ τὸ μυαλό του εἶχε γεμίσει ἀπὸ διάφορες σκέψεις καὶ προβλήματα, θύγηκε στὸν κήπο, ἀναψε τὴν πίπα του καὶ ἐξάπλωσε χάμω στὸ χορτάρι.

Ἀπολάμβανε τὸ θέαμα τοῦ ἑναστῆρου οὐρανοῦ, ὅταν ξαφνικὰ ἕνας πυροβολισμὸς μέσα στὴ νύχτα τὸν ἔκανε νὰ ξεπεταχθῇ.

Ἐνας πυροβολισμὸς στὸ ἔρημο αὐτὸ μέρος; Ἀπὸ ποῦ προήρχετο;

Ποῖος τὸν ἔρριξε;

Ὁ νοῦς του ἔτρεξε ἀμέσως στὴ γειτονικὴ ἑπαυλὶ καὶ θυμῆθηκε τὸ λόρδο Λόρ.

Ἐξάπλωσε καὶ πάλι μουρμουρίζοντας:

—Καὶ τί μὲ νοιάζει;

Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερο.

Τὸ ἐνστικτὸ τοῦ τὸν τραβοῦσε νὰ σηκωθῇ.

Καὶ σηκώθηκε.

Ἀνοίξε τὴν σιδερένια πόρτα τῆς ἐπαύλεως καὶ τράβηξε μέσα ἀπὸ τὰ χωράφια πρὸς τὴν ἑπαυλὶ τοῦ λόρδο Λόρ.

Πλησίασε σκυφτὸς καὶ ἔρριξε μίαν ματιὰ ἀπὸ τὰ κάγκελλα.

Ὅλα ἡρεμοῦσαν.

Μοναχὰ στὸ ἐπάνω πάτωμα διέκρινε τὸ ἕνα φῶς, ἀλλὰ οἱ κουρτίνες ἦσαν κατεβασμένες.

Τί ἔπρεπε νὰ κάνη;

Τί δουλειὰ εἶχε ἐκεῖ ἀπροσκάλεστος; Τὸ ἐνστικτὸ τοῦ τὸν τραβοῦσε.

Πῆγε νὰ σπρώξῃ τὴ σιδερένια πόρτα, ἀλλὰ δὲν ἀνοίγει.

Ἐκανε τότε τὸ γυρὸ τοῦ τοίχου καὶ θρῆκε κάποιο χαμηλόμα.

Μ' ἕνα πηδημα σκαρφάλωσε, καθυλῆκε καὶ πήδησε μέσα.

Ἀπὸ πρόβλεψι ἔμεινε χάμω σκυφτὸς λίγῃ ὥρᾳ.

Ἀλλὰ δὲν ἀκουσε τίποτα. Τότε σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ φέρνῃ βόλτες ἀπὸ μέσα.

Πρόσεχε νὰ μὴν πέσῃ σὲ καμμιὰ παγίδα.

Τέλος ἔφθασε σὲ μίαν ἐξωτερικὴ σκάλα σιδερένια.

Ἡ σκάλα αὕτη ἔβγαυε στὴν ταράτσα.

Ἀνέβηκε μὲ χίλιες προφυλάξεις καὶ ἔφθασε στὴν ταράτσα.

Εὐτυχῶς δὲν κόπασε πολὺ νὰ θρῇ τὴν καρφίτσα καὶ εἰσεχώρησε μέσα στὸ σπῆναι.

Ξαφνικὰ σταμάτησε στὴ σκάλα κι' ἐσυλλογίστηκε.

—Μὰ ἐπιτέλους τί γυρεύω ἐγὼ ἐδῶ μέσα; εἶπε. Ἐτοί ἀπλῶς, ἐπειδὴ ἀκουσα ἕνα πυροβολισμὸ μέσα στὴ νύχτα ἔπρεπε νὰ μῶω μέσα σ' ἕνα βένο σπῆναι.

Κι' ἂν θρεθῶ ἀντιμέτωπος μὲ τὸ νοικοκύρη τοῦ σπῆναι, τότε πῶς θὰ δικαιολογηθῶ;

Ἐκανε νὰ γυρίσῃ πίσω, ἀλλὰ τὸ ἐνστικτὸ τὸν τραβοῦσε πρὸς τὰ κάτω.

Ἐφθασε μπροστὰ σὲ μίαν πόρτα.

Ἀπὸ τὴν χαραμάδα διέκρινε ἕναν ἄνθρωπο μὲ μαῦρα ροῦχα ποῦ καθότανε στὸ ἀπέναντι μέρος ἑνὸς τραπεζιοῦ καὶ φοροῦσε ἕνα μαῦρο μαντῆλι στὸ πρόσωπό του.

Τὸ μυστήριον ἀρχίζει νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸν Κόξ.

Ἐβανε τὸ χέρι στὴν τσέπη καὶ ἐβγαλε τὸ πιστόλι του.

—Κύριε, ἀκουσε μιά θραυγὴ φωνή. Ἐγὼ ἕνα χρόνο τώρα ποῦ σὰς πληρώ-

Τώρα μέσα σ' εκείνο τ' δωμάτιο γινότανε μιά πάλη ζωής και θανάτου

μην μεταχειρισθίτε το πιστόλι, σεις έ-
πυροβολήσατε.

»Και τώρα;

»Αν κανείς άκουσε τόν πυροβολι-
σμό;

—Ποιός νά τόν άκούση, είπε κάποιος
πού από τή φωνή του ο Κόξ άνεγνώρισε
τόν ύπνρητ ή με τή λιθρέα πού του είχε μι-
λήσει τις προάλλες.

—Και όμως, σ' ο ίδιος δέν μου είπες
ότι στην άντικρυνή έπαυλι κάθεται κά-
ποιος ξένος;

—Ναι, άλλος αυτός θά κοιμάται και έ-
νόσω δέν θά δη τίποτα τ' όποιο, δέν
θάχη νά μ' έζητήση και τ' όλογο.

—Λοιπόν, άπόψε ήρθα γιά νά γλυτώ-
νωμ'ε μιά γιά πάντα. Ό συνεταιρισμός
θά λήξη άπόψε γιατί θά φύγω αύριο γιά
τό Μπουένος-Άγρες. Όποιος από σ' ε-
σάς τούς δύο θέλη νά μ' άκολουθήση ως τ' ό
π' γρήγορα.

Δέν άκούστηκε κουβέντα.

—Μά έπιτέλους, άκούσθηκε ή τρίτη φω-
νή, δέν θά δοθε μιά μέρα τ' ό πρόσωπό
σου, άφο'υ σ' έχουμε άρχηγό;

—Ποτέ! άκούστηκε μιά άύστηρή φω-
νή.

—Τότε...πώς θέλεις νά ύπακούσωμ'ε σ'
έναν άγνωστό.

Δέν πρόφτασε νά τελειώση τήν κου-
βέντα και άκούστηκε ένας χτύπος και
μιά πνιγμένη φωνή.

Ό άνθρωπος με τ' ό μαύρο μαντήλι έί-
χε ρίξει τό μαχαίρι του τόσο γρήγορα
και έπιτήδεια, πού άφησε τ' ό σύντροφό
του νεκρό.

Τότε ο ύπνρητ ή με τή λιθρέα σηκώ-
θηκε άθελά του, μ' άναγκαστικά γιά νά
ύπακούση τόν άγνωστό.

Τότε ο κύριος με τ' ό μαύρο σηκώθη-
κε από τή θέσι του και προχώρησε σ'
έναν τραπέζι.

βγαλε διάφορα πολύτιμα κοσμηματά.

Ό ύπνρητ ή με τή λιθρέα τόν κύττα-
ζε και στενοχωρία ζωγραφίστηκε στό
πρόσωπό του.

Άφο'υ τ' ό θέλατε έτσι, τότε όλα θά εί-
νε δικά μου.

Δέν πρόφτασε νά τελειώση και με μιά
κίνησι ο ύπνρητ ή τράβηξε τ' ό μαύρο
μαντήλι από τ' ό πρόσωπό του.

Μιά κραυγή φρίκης θγήκε κι' από τ' ό
δύο τ' ό στόματα.

Ό ένας φώναζε γιατί άπεκαλύφθη ή
μορφή του και ο άλλος διότι άντίκρυσε
μιά φρικιαστική μορφή.

Και τότε άρχισε μιά πάλη.

Ό άνθρωπος με τ' ό μαύρο μαντήλι τί-
ναζε πέρα τόν ύπνρητ ή με τή λιθρέα.
Τόν έζάλισε με μιά γροθιά κι' άρχισε ν'
άνοίγει τ' ό συρτάρι.

Διάφορα διαμαντικά, μπριλλάντια και
μαργαριτάρια γέμισαν τις φοδχτες του.

Ήταν έτοιμος πιά νά φύγη.

Ό άλλος όμως συνήλθε και έπρεσε έ-
πάνω του. Τώρα μέσα σ' εκείνο τ' ό δω-
μάτιο γινότανε μιά πάλη ζωής και θά-
νάτου.

Ποιός θά κατέββαλε τόν άλλο, ποιός
θά σκότωνε τόν άλλο γιά νά πάρη στην
έξουσία του τ' ό θησαυρό;

Και ο Κόξ;

Έβλεπε και χαμογελούσε.

Δέν ήταν καιρός νά έπέμβη.

Έπρεπε νά έξαντληθο'υ.

Στ' άναμεταξύ, άνάμεσα σ' ό φαχτυ-
λά του χάιδευε δύο ζευγάρια χειροπέ-
δες.

Ό άνθρωπος με τ' ό μαύρο μαντήλι έ-
χανε έδαφος, ο ύπνρητ ή με τή λιθρέα
κρατούσε τήν ύπεροχή.

Άλλη μιά και ο ύπνρητ ή είχε νική-
σει. Κατακατωμένος άνασηκώθηκε και
σκούπισε τ' ό πρόσωπό του.

αίμα.
Λαχανιασμένος, κουρασμένος, έπρεσε
σ'ε μιά πολυθρόνα.
Ήταν καιρός!

Μιά φωνή γεμάτη χάρι και λεπτότη-
τα άκούστηκε.

—Έπιτρέπεται;

Πίσω από τήν κουρτίνα ένεφανίσθη ο
Κόξ με δύο πιστόλια στό χέρι.

—Τί θέλετε έδω;

—Μιά άπλη χάρι, νά δώ τ' ό λόρδο Λώρ.

—Δέν είνε έδω, είνε άδιάθετος.

—Τ' ό ξέρω, αυτό μου τ' ό είπατε και
τήν άλλη φορά... Τώρα όμως είνε άνάγ-
κη νά τόν δώ.

—Δέν ξέρω, άφήστε με ήσυχο.

Και γύρισε άγριεμένος πρ' ό τόν Κόξ.

Ή δουλειά είχε τελειώσει σ'ε δύο λα-
πτά. Οι δύο κακούργοι, τόσο ο ξύπνιος,
όσο και ο λιγοθυμισμένος, φορούσαν στό
χέρια τους τ' ό σίδερα.

Έντ' ός δέκα λεπτόν ο Κόξ έψαξε όλα
τ' ό σπίτι.

Άνοιξε, έσπασε πόρτες.

Μέσα στό ύπόγειο θρήκε ένα θρυκλό
λακά.

Έτσι έμοιαζε ο γέρας λόρδος Λώρ.

Ένα μ' ένα τώρα πού τόν είχαν δέσει
οι κακούργοι και τόν έξεβίαζαν καθημε-
ριν'ως νά του παίρνουν ύπογραφές.

Δέν τόν σκότωναν, γιατί τόν κρατού-
σαν, τόν ήθελαν ακόμα, όσπου νά του
ύποδείξη τ' ό μεγάλο μυστικό!

Πού είχε κρυμμένους τούς θησαυρούς
τ' όν 'Ινδιών.

Εύτυχ'ως τή νύχτα εκείνη ένας άσκο-
πος πυροβολισμός, πού έπρεσε από κεί-
νους τούς κακούργους, έκανε τόν Κόξ
νά δουλέψη τ' ό ένστικτό του και νά γλυ-
τώση τ' ό γέρο από τή συμμορία α'υτ'
τ' όν κακούργων.

Όταν ο λόρδος ήρθε σ'ε άντιπαρά-
στασι με τούς κακούργους, στό πρ'όσω-
πό του άνθρώπου με τ' ό μαύρο μαντήλι
άνεγνώρισε έναν έτεροθαλή άδελφό του

Χάραξε ή αύγή, κάτι πουλάκια άρχι-
σαν νά τερετίζουν. Ό Κόξ άνοιξε τ' ό μά-
τια του και κύτταξε τ' ό φ'ως.

Άνάμεσα από τ' ό μυαλό του είχε πε-
ράσει μιά παλιά ιστορία.

Κι' άνάμεσα απ' τ' ό χέιλη του άκούτη-
κε ένα ψιθύρισμα.

—Ένας πυροβολισμός μέσα σ'τη νύ-
χτα...

Νύχτα...νύχτα, πόσο σ'ε φοβάμαι!

ΤΕΛΟΣ

Ζεστά και κρύα

Κάποιος νεαρός ύπέβαλε κάποτε ε'ν-
τόν έκδότ'ην ένός άγγλικού περιοδικού
να ποιήμα πρ'ός κρίσιν και έπήγε μιά
ώρισμένη ήμέρα νά μάθ'η τήν κρίσιν τ' ό
έπ' αυτό. Ή άκόλουθη στιχομυθία έλα-
βε χώραν.

Ό έκδότ'ης. —Είνε ένα θαυμάσιο
ποίημα. Τ' ό έγράψατε μόνος σας, χωρίς
τήν βοήθεια κανενός;

Ό νεαρός. —Μάλιστα, κύριε. Κάθε
στιχος έβγήκε από τ' ό κεφάλι μου.

Ό έκδότ'ης. (Σηκώνεται θρ'θιος)

—Λόρδε Βύρων, είμαι εύτυχ'ης πού σ'α-
γνωρίζω. Κι' εγώ πίστευα ο άναλφάβη-
τος ότι είχατε πεθάνει στό Μεσολόννι
δ'ω και πολλά χρόνια!

★

Τιμιά έξομολόγησι:

Ό μεσίτ'ης. —Λέγετε π'ός δέν έχω
παιδιά, ούτε γραμμόφωνο, ούτε ραδιόφω-
νο, ούτε σκύλο; Μά τότε φαίνεται νά
σθε άκριβ'ως ο νοικάρης πού ψάχνει
θρ'ή ο ιδιοκτήτης τ' ό σπιτιού.

Ό έννοικιαστής. —Δέν θέλω
κρύψω τίποτα από τόν σπιτονοικοκύρη
ώστε μπορέιτε νά του π'ητε π'ός ε'σαν έ-
κ'αυ'ισ'ι π'ότι χ'όρασα με τ' ό στυλό μου

Πότε τήν πίστεψε...

Μόνες στην άνθοστόλιστη κι' ώμορφη
βεράντα τού ξενοδοχείου τής πολυσύχνα-
στης κείνης λουτρόπολης, συζητούσαν οι
δύο φίλες, ή Νάντια και ή 'Ηρώ... Μιλού-
σαν άμέριμνα γιά τήν ζωή τής έξοχ'ης,
γιά τ' ό γλέντια τής, άκούγοντας κάποιες
νότες μουσικής, πού έρχόντανε απ' τ' ό
μεγάφωνο τού άντικρυνού κέντρου... Ή-
ταν φίλες ή Νάντια κι' ή 'Ηρώ... Σπούδα-
σαν μαζί στό 'Αρσάκειο, διωρίστηκαν
στό ίδιο ιδιωτικό σχολείο στην 'Αθήνα,
και περνούσαν όλες σχεδόν τις ώρες μα-
ζί, μαζί έπλασαν τ' ό πιο τρελλά νεανικά
όνειρα γιά τήν ζωή τους και τίποτα δέν
στάθηκε ίκανό νά μαυρίση τόν καθάριο
ο'υρανό τής φιλίας των... Κάθονταν μόνες
και γελο'υσαν, μιλώντας άμέριμνα γιά
χίλια-δύο άσήμαντα πραγματάκια, όταν
τ' ό ρόδινο πρόσωπο τής Νάντιας, π'ηρε
τήν έκφρασι ένός μεγάλου πόνου και
στά μα'υρα θολόγλυκα μάτια τής άντι-
φέγγιζαν κάποιες σταλαγματιές δακρύ-
ων... Τ' ό στήθος τής ταραζόταν σ'όν πό-
νο και τ' ό χέιλη τής έτρεμαν στην προσ-
πάθεια νά κρύψουν κάποιο άναφυλλητό...
Κυττούσε, έν'φ τ' ό δάκρυα άρχισαν ν' α-
λακώνουν τ' ό πρόσωπό τής, κάποιον χλω-
μό νέο πού περνούσε κάτω στό δρόμο, έ-
χοντας στό μπράτσο του μιά κοπέλλα με
μαλλιά πιο μα'υρα κι' απ' τ' ό μα'υρο σκο-
τάδι. Ή 'Ηρώ κυττούσε περίεργα, πότε
τή φίλη τής και πότε τόν χλωμό νέο με
τ' ό μα'υρα μακρυά άκατάστατα μαλλιά,
πού άπομακρυνόταν, μη μπορώντας νά
έξηγήση α'υτή τήν μεταλλαγή τής φίλης
τής, ή Νάντια, νοιώθοντας τήν περιέρ-
γιά τής, άρχισε σ'ε τόνο θλιμμένο, σιγα-
λό νά λέη: «.....Θυμάσαι τ' ό πε-
ρασμένο καλοκαίρι πούχα έρβει έδω μό-
νη με τήν μαμά; Τότε γνώρισα τόν νέο
αυτό πού πέρασε... Θάχη τήν περιέργεια
νά μάθ'η τις λεπτομέρειες τής ιστορίας
μου α'υτ'ης, γι' αυτό σ'ε λέω, άλλως τε
μ' αυτό νομίζω πως θά εξααφ'ώσω λίγο. Ή-
ταν ένα σούρουπο, όμοιο με τ' ό άποψι-
νό, πού πέφταν άπ'άλα σ'άν θελο'υδ'νο χά-
δι τ' ό πρώτα γκρίζα τούλια τής νύχτας...
Κι' ήτανε στην πλάξ, ένα σωρό κόσμος,
πού κυττούσαν άλλοι άσυναίσθητα κι' άλ-
λοι νοσταλγικά τ' ό άπ'ερντα μακρή τής
γαλανής θάλασσας. Καθόμουν μόνη σ'ε-
να άπόμακρο τραπέζι... Δέν ξέρω τί
είχα, όμως έννοιωθα μόνο τ' ό εαυτό
μέσ στην χαρά τήν άτελείωτη, έννοιωθα
κάποιο αίσθητό κενό μέσα μου. Καθόμου-
να μόνη βυθισμένη σ'όλους κόλπους μιάς
γλυκειάς μελαγχολίας και θά μάντευε
κανείς π'ός στην άκρη τ' όν γαρνιρισμέ-
νων χειλ'ών μου καταστάλαζε κάποια πι-
κρα. Σ'ε ένα άλλο τραπέζι, λίγα μέ-
τρα πιο πέρα, κάθονταν μόνος ο Βάνιας
—ο νέος πού είδε λίγο π'οίν... Καθόταν
ψυχρός κι' άδιάφορος, βυθισμένος σ'όλους
κόσμους τής δικής του σκέψης... Τ' ό ανά-
λαφρο βροδυνό άεράκι άνέμιζε τ' ό μακρυά
του μαλλιά και τ' ό μάτια του ήτανε καρ-
φωμένα σ'ε ένα περιодικό πού δέν διάβα-
ζε... Με κύτταζε... Ήταν ή ματιά του τό-
σο θλιμμένη, τόσο γλυκειά, π'όννοιωσα
κάτι παράξενο μέσα μου... Άηδίαξα τήν
κίνησι τήν ώρα εκείνη. Τ' ό μ'ό κι' έκτυ-
φλωτικό φ'ως πού σκόρπαγαν τ' ό πολύ-
φωτα, μ'ό έζάλιζαν τ' ό μάτια κι' ή δυνατή
μουσική τής τζάζ, μ'ό φαίνόταν σ'άν
στρίγγλικες φωνές... όταν σ'ε λίγο άρχι-
σε νά παίξη κάποιο ταγκό, ο Βάνιας με
ζήτησε γιά χορό. Δέχτηκα κι' άφέθηκα
όλόκληρη στην άγκαλιά του. Πάνω στό
πάλλο καθώς μ' έσφιγγαν τ' ό χέρια του
κι' έννοιωθα τήν θερμή τ' ό ανάσα νά μου
χάιδευ'η τ' ό πρόσωπο, αίσθανόμουν π'ός
κάποιο παλιό άγνωστό δε τότε με τ' ό
ραζαν εσώτερα. Μ'ό μιλούσε τόσο σιγα-
νά, πού με κόπο άκούα τ' ό λόγια του...
μ'ό μιλούσε γιά κάποια άσήμαντα πράγ-
ματα τής έβ'αν'ης... Κι' ήταν ή φωνή του

Αίσθηματικό διήγημα

τραγουδι άπαλόηχο. Σ'άν τελείωσε ο χο-
ρός, καθήσαμε μαζί στό ίδιο τραπέζι.
Τ' ό μάτια του καρφώθηκαν στό δικά μου
κι' άρχισε νά μιλά γιά τή ζωή του... Ή-
ταν ή φωνή του τώρα βαρεία, άπότομη,
λές κι' ήταν βούρδουλας γιά τήν καρδιά.
Μούλεγε γιά κάποιες ανθρώπινες συνθή-
κες, πού σκοτώνουν τήν ιερότητα κάποι-
ου αίσθηματος, γιά κάποιες άγάπες, ξε-
χωρες απ' τις άλλες, πού διαθαίνουν τή
ζωή άγκαλιασμένες με τ' ό θάνατο... Μι-
λούσε κι' έν'φ σιωπούσα. Τ' ό λόγια του
μ' έσερναν στό τρομακτικό χάος τ' ό άγνώ-
στου, άνικανή νά σκεφτώ... Ήταν τή
στιγμή α'υτή ο άπόλυτος έξουσιαστής μου.
Μ'ε είχε συγκινήσει ο γολγοθάς τής ζωής
του, και τόν κυττούσα στό μάτια παρά-
ξενα... Φύγαμε άργά —πολύ άργά εκεί-
νη τή νύχτα και τραθήξαμε στό ίδιο πα-
ραλιακό ξενοδοχείο πού μέναμε. Σ'τη βε-
ράντα πού λούζονταν απ' τις άσθενικές
χλωμές άχτίδες τ' ό φεγγαριού και πού
οι ντάλιες, οι λωτοί και τ' ό γιασεμιά σκορ-
πούσανε ένα παράξενο μεθυστικό άρωμα,
βρεθήκαμε άγκαλιασμένοι, πίνοντας απ'
τ' ό έρωτικό άνθομέλι τ' όν χειλ'ών μας...
Από κείνο τ' ό θράδυ τόν έβλεπα κάθε μέ-
ρα πάντα τήν ίδια ώρα. Τήν ήμέρα ήται
κλεισμένος στό δωμάτιό μου, γράφοντας
στίχους και προσπαθώντας νά τελειώση
τ' ό έργο του οι «σκλάβοι τής ζωής»... Ξα-
πλωμένοι στην άμμουδιά, περάσαμε άτέ-
λειωτες ώρες μαζί. Μ'ό μιλάγε και τόν
κυττούσα σαστισμένα στό μάτια... Μούλε-
γε, π'ός ήθελε νά τόν άγαπήσω με μιάν
άγάπη πού δ'ε μοιάζει με τις άλλες. Έ-
λεγε π'ός φοβόταν μήπως με χάση, μ' ό-
λο πού ποτέ δέν ύπήρξα όλότελα δική
του. Δέν τόν έννοιωσα ποτέ, γιατί ήμουν
παρασυρμένη απ' τ' ό χείμαρρο τής ψευτι-
κής ζωής τ' ό γλ'εντιού και τόν εύκολο
έρωτα. Ποτέ δέν του μίλησα γι' άγάπη,
κι' όμως π'ήγαινα μαζί του, γιατί νομίζα
π'ός και μιά μεταλλαγή σ'όν άπαίσιο
ρυθμό τής ζωής του πού ήταν άρκετή. Έ-
νό εκείνος μ' άγάτησε μ' όλη τή δύναμι
πούκλεινε σ'τη νεανική του καρδιά... τ' ό
νοιωθα π'ός μιά μέρα θά κομμάτιαξα με
τ' ό ίδια μου τ' ό χέρια τ' ό ύπεροχο όνειρό
του, κι' όμως δέν έννοιωθα καμιά τύχη
γι' αυτό... Πέρασε τ' ό καλοκαίρι και γυ-
ρίσαμε στην 'Αθήνα. Συναντηθήκαμε δυό-
τρείς φορές κι' έπειτα δέν έσανήγα στο
ραντεβ'ό μας. Πόνεσε... πόνεσε πολύ...
Τ' όνοιωθα αυτό βλέποντας τήν άγωνία με
τήν όποία με περιέμενε έξω απ' τ' ό σπίτι
όλόκληρες ώρες... κι' έπειτα τόν έχασα

πιά... Και τότε άρχισε τ' ό δικό μου δρά-
μα, γιατί λυτρώθηκα απ' τ' ό ψέμμα κι'
έννοιωσα τί σ'ε αλήθεια έχασα. Τόν ζήτη-
σα παντού, μ' ό μάταια. Έμαθα π'ός ο
πόνος του τόν έσπρωξε σ'ε μακρυνά τα-
ξειδία, σ'ε άτέλειωτα εύκολα γλέντια γιά
νά θρ'ή τή λησμονία... Έμαθα π'ός ο πό-
νος του γιά μένα τόν έκανε έρείπιο... Δέν
είχα καρδιά τότε... Δέν ήμουν ίκανή νά
τόν νοιώσω και σ'άθηκα ή καταστροφή
του... Τώρα πού τόν είδα ξανά, αίσθανό-
μαι π'ός γιγαντώνεται ο πόνος μου μέσα
και με σκεπάζει με τις άπαίσιες μα'υρες
φερούγες του... Δέν είχα καρδιά τότε
και κατάστρεψα με τ' ό ίδια μου τ' ό χέρια
μιάν εύτυχία άτέλειωτη».....

Σώπασε ή Νάντια... Ή 'Ηρώ δέν έλε-
γε τίποτα, σιωπούσε μπρ'ός στό δράμα
τής ανθρώπινης καρδιάς... Άτέλειωτα κυ-
λούσαν απ' τ' ό μάτια τής Νάντιας τ' ό δά-
κρυα. Ή νύχτα είχε προχωρήσει κι' ή ή-
συχία άπλώνονταν μεγαλόπρεπη. Όλα
σιωπούσαν μπρ'ός στό εύπνημα μιάς
καρδιάς π'όταν νεκρωμένη σ'όν άπ'ερν-
το βούρκο τής ζωής και στην ιερότητα
τ' όν στιγμών τού λυτρωμού.

ΓΙΩΡΓΟΣ Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ποία είνε ή ιστορία τ' ό χορού

Οι χοροί στην αρχή δέν ήσαν μιά άπλη
διασκέδασις, όπως είνε γιά μ'ας σήμερα,
άλλά άποτελούσαν, ιδίως γιά τούς πρω-
τόγονους λαούς, μιά τελετή γιά τις θεό-
τητές τους.

Αυτό τ' ό βλέπουμε σήμερα σ'όλους ά-
γριους λαούς.

Ακόμα και στην Ελλάδα κατά τήν
αρχαιότητα έχόρευαν γιά νά προκαλέ-
σουν τήν εύνοια μιάς θεότητας.

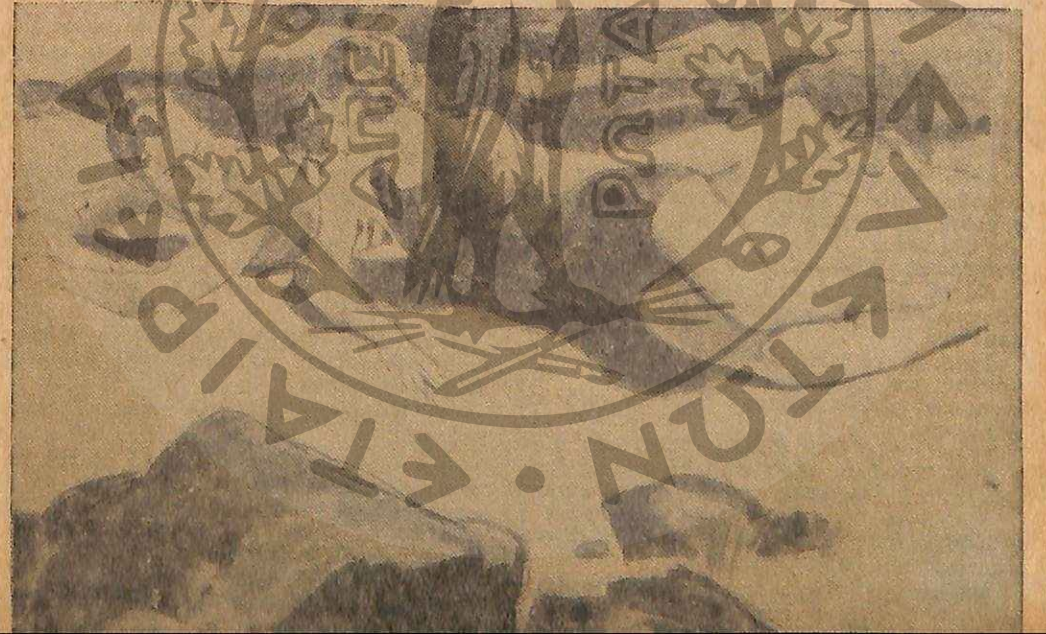
Έπειτα ο χορός π'ηρε και άλλοι έν-
νοια.

Άρχισαν νά χορεύουν γιά διασκέδασι.
Χόρευαν μετά τ' ό τέλος τ' ό δείπνου
στό συμπόσιο.

Και ανάλογα με τήν έπιθυμία τ' όν κυ-
ρίων οι χοροί ήσαν «θίαυοι», «ήρμευοι» ή
«ερωτικοί».

Κατά τόν μεσσίωνα χορεύανε δμαδι-
κ'ως ένα είδος ρούμπας.

Τ' ό θ'α'ς έφευρέθη τ' ό 1700. Είχε πιάσει
τρέλλα τότε τόν κόσμο με τ' ό θ'α'ς. Ότε
κατά τ' ό 1830 στην Πράγα έβγήκε ή
πόλκα. Τέλος σ'ε 1912 θγήκε τ' ό ταγκό.
Από τότε κάθε μέρα έχομε κι' έναν και-
νούργιο χορό. Ρομπ'α, καριόκα, κοκα-
ράτσα κ.λ.π.

ΜΕΤΟ ΣΠΑΘΙ... ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Το υπραιότερο ιππολικό μυθιστόρημα

ΤΟΝ ΖΟΝΑ ΚΑΡΗΤΟΥ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Ο Βασιλεύς καταλάβαινε την άρρωσταια του, που χειροτέρευε από μέρα σε μέρα.

Την στιγμήν αυτήν ο Μαζαρίνος δεν ήταν πιά παρά μόνον η σκιά του.

Σε λίγες εβδομάδες είχε χάσει όλες δυνάμεις του έμμεναι, το σώμα του ήταν τρομερά αδύνατο και φαινότανε σαν πτώμα.

Τα χαρακτηριστικά του ήταν άλλαγμένα. Μόνον στα μάτια του έμεινε κάποια ζωηρότητα και μάλιστα μερικές στιγμές έφωτιζοντο με την φλόγαν-έκείνη, ή όποια στον καρδινάλιον ύπουργόν έδειχνε την μεγάλην του έξυπνάδα.

Ο Λουδοβίκος ΙΔ' έκανε πως απηριζότανε στο χέρι της Μαζαρίνου δ'ήεν, αλλά πραγματικά ήθελε να τον βοηθήσει για να τον οδηγήση έως την πολυθρόνα όπου τον κάθισε, λέγοντας με οίκειό-τητα:

—Αφοΰ ή έξοχότης σας δεν θέλησε να με δεχθ' ή στο διαμέρισμά της, την θάζω για τιμωρία σ' αυτήν την πολυθρόνα, ό-ση ώρα ο μαρκήσιος θα μάς διηγ'ηται την μικρά έκστρατεια που τον διέταξα να κάνη.

Ξέρω όλες τις λεπτομέρειες, είπε πο-νηρά ο καρδινάλιος.

—Από τώρα; είπε γελώντας και δυ-σαρεστημένος συνάμα ο βασιλεύς.

—Μάλιστα, επανάλαβεν ο Μαζαρίνος, ξέρω ότι ο κ. ντε Κριβεγί κατώρθωσε ν' ανακαλύψει το μέρος όπου είχε απο-τραπηχθ' ή δις Μαγδαληνή ντε Μπλαν-ζίς, από τότε που άφησε το μοναστήρι των Καρμυλιτών.

Το πρόσωπον του βασιλέως έπ'ηρε αυ-στηρή έκφρασι.

—Ας αφήσουμε αυτήν την λεπτομέ-ρεια, είπε.

Και γυρίσας προς τον κ. ντε Κριβεγί.

—Ας δοΰμε, μαρκήσιε, πως ενεργή-σατε;

Ο βασιλεύς ξεπλάγη ακούγοντας ν' απαντ'α και πάλι ο Μαζαρίνος.

—Η μεγαλειότης σας, είπε, θα μάθη μ' ευχαρίστησι ότι ο μαρκήσιος ντε Κρι-βεγί κατώρθωσε να χαλάσει μιά μικρή πλεκτάνη που δεν ήτανε μά την πίστι μου χωρίς έξυπνάδα.

—Μιά πλεκτάνη; είπεν ο Λουδοβίκος με έκπληξι.

—Μάλιστα, μεγαλειότατε, δεν επρόκει-το για τίποτα άλλο, παρά να αντικατα-στήσουν την διδα ντε Μπλανζίς με άλλο πρόσωπο. Και εάν το πράγμα επετύχα-νε, την ώρα αυτήν ο μαρκήσιος ντε Κρι-βεγί θα είχε φέρει στο μέγαρό του και θα παντρευότανε σε λίγες ημέρες την κόρην ενός ευλοκόπου.

Ο βασιλεύς συνωφρυνόθη.

Ο κ. ντε Κριβεγί κατακόκκινος απ' τον θυμό του, διέκοψε τον Μαζαρίνον φωνάζων:

—Εκδικήθηκα εκείνους που θέλανε ν' αντισταθούν μ' αυτόν τον τρόπον στο να εκτελέσω τις διαταγές του βασιλέως και κυρίου μας.

—Ξέρω, ξέρω, απήντησεν ο καρδινά-λιος με την αδύνατη φωνή του, ξέρω ό-τι θελήσατε να κρεμάσετε τον ευλοκό-πον.

—Ο άνθρωπος αυτός θανατώθηκε; ρώ-τησε ξανά ο βασιλεύς.

νος, ο μαρκήσιος σκέφθηκε ότι δεν έ-πρεπε ν' αντικαταστήση την δικαιοσύνην του βασιλέως με την επιθυμίαν που εί-χε για να εκδικηθ'η.

—Πολύ εύτυχός; είπε ο βασιλεύς έκ-πληκτος από τον τόνον με τον οποίον ο καρδινάλιος είχε π'η τις δυο λέξεις αυτές.

—Μάλιστα, μεγαλειότατε, διότι αν έ-πέθαινε ο ευλοκόπος, θα έπαιρνε στην κόλασι όλα όσα πιστεύω πως θα τον κά-νω να μαρτυρήσει.

Ο Λουδοβίκος έδειχνε πιά πως είχε χάσει την ύπομονήν του. Το βλέμμα του παρατηρούσε πότε τον Μαζαρίνον και πότε τον μαρκήσιον. Φαινότανε πως ρω-τούσε σιωπηλά και τους δυο.

Τέλος ο βασιλεύς είπε στον καρδινά-λιον.

—Η έξοχότης σας μου χρωστάει μιά εξήγησι και επιθυμώ να είναι αληθινή και γρήγορη, διά να επρόσθεσε θέλοντας να μαλακώσει τον κυριαρχικόν τόνον με τον οποίον μιλούσε—να μην κουρασθ'ητε.

Ο Μαζαρίνος υπήκουσε άμέσως.

—Ο κ. ντε Κριβεγί δεν ήξερε και ένώ ήξερα, ότι ο ευλοκόπος που ήθελε να κρεμάσει, ξέρει πολλά πράγματα για κάποια συνωμοσία.

—Μιά συνωμοσία; είπεν ο βασιλεύς.

—Μιά συνωμοσία εναντιον...της άσφα-λείας του Κράτους! είπεν ο ύπουργός, προσπαθώντας να κάνη σταθερή τη φω-νή του.

Ο Λουδοβίκος ΙΔ' όταν μιλούσαν για συνωμοσία, θυμότανε τις άγωνίες που είχε τραβήξει εξ αιτίας των σφενδονι-στών. Θυμότανε ότι κόντεψε να χάση τον θρόνον του και ότι λίγο έλειψε να απο-τύχη ή έξυπνάδα του Τυρέν, εξ αιτίας των τολμηρών στρατιωτικών εμπνεύσεων του Κονδέ.

—Αρχισε να περπατάη για να κρύψη την στενοχώρια του που άρχισε να τον καταλαμβάνη.

Ξαφνικά σταμάτησε μπροστά στον μαρ-κήσιον.

—Τι κάνανε αυτόν τον ευλοκόπον; ρώ-τησε.

—Ο κ. ντε Κριβεγί μπορεί να μην το ξέρη, απήντησε ο Μαζαρίνος. —Αλλά το ξέρω εγώ!

Και μετά από λίγης ώρας σιωπής:

—Είπα να οδηγήσουν αυτόν τον αν-θρωπο πρό μιάς ώρας στο Σατελέ.

Ο μαρκήσιος ένόμισε ότι θ'ήκε την ευκαιρία για να εκδικηθ'η για όλες τις κοροιδίες που τον εφόρτωσε ο ύπουργός.

—Είπα να πιάσουν και να οδηγήσουν στο Παρίσι αυτόν τον άνθρωπον. Και έρ-χόμουν να ρωτήσω την Α. Μεγαλειότη-τά που είχε ο κύριος κ' ο βασιλεύς. Τι ήθελε διατάξη γι' αυτόν τον άθλιον, ο οποίος δεν υπήκουσε στάς διαταγάς της Α. Μεγαλειότητος.

Ο βασιλεύς παρεφέρθη.

—Διατάσσα, φώναζε, να τον ανακρί-νη ο ανακριτικός λοχαγός και να τον δι-κασουν άμέσως.

—Ο άνθρωπος αυτός, αν ανακριθ'η ά-πό τον ανακριτικόν λοχαγόν, δεν θ'ά μι-λήση, μεγαλειότατε! είπε ψυχρά ο Μα-ζαρίνος.

—Υπάρχουνε τα βασανιστήρια! είπε σκληρά ο μαρκήσιος.

—Κακόν μέσον, κ. μαρκήσιε! είπεν ο καρδινάλιος, ανασκώζονοντας περιφρονητι-κά τους ώμους.

—Αυτός ο άνθρωπος δεν θ'ά μίληση ά-κόμα κι' αν τον υποβάλουν στα μαρτύ-ρια που διαθέτουν για τους ενόχους. Θα

ζαρίνος και αυτό είναι κακό, κύριε μαρκήσιε, διότι όταν έχθες την νύκτα έ-νανε το πραξικόπημα, δεν ένδιαφε-κανε παρά μόνον για ό,τι σας ένδιε-ρεν έσας προσωπικώς.

—Εφρόντισα να εκτελέσω τας δια-ταγές της Α. Μεγαλειότητος, απήντησεν μαρκήσιος.

Ο Λουδοβίκος θέλησε να θέσει τέ-την κουβέντα, ή όποια ώς έννότανε με-ξύ του καρδινάλιου και του έννοουμένου του ευπατρίδου.

—Είρήνη, κύριοι, είπε εύθυμα. Ο θ-λιος, ο οποίος έγινε έννοχος προς ε-να, δεν αξίζει να διαφιλονικ'ηται ή χη του.

Ο μαρκήσιος έτόλμησε να π'η.

—Ηθελα να ζητήσω από την μεγαλει-ότητά σας να φαν'η έπεικτής προς ε-να τρελλόν.

—Και εγώ, είπεν ο Μαζαρίνος και τ-μάτια του άστράψανε, έρχομαι να ανα-γείλω —και ετόνισε έπιτήδες την τέλ-ταιαν λέξιν—εις την Α. Μεγαλειότη-τι διέταξα προς το παρόν να κλεισού-στο Σατελέ αυτόν τον επικίνδυνον ά-νθρωπον και τον όποιον επιθυμώ να κ-ρατήσω στην κρύπτην έως ότου κ'ή-ωφέλιμον να τον ανακρίνουν.

Και παρουσίασε έγγραφον το όποιον ή-πηρε από την τσέπην του.

—Έχω έδώ έτοιμο καθ' όλα το δια-ταγμα.

—Καλά, καλά, είπε ο βασιλεύς, πε-διαζότανε ν' ασχοληθ'η με όλιγώτε-ρο σοβαράς υποθέσεις, και με τον ζωη-ρόν του είπε την φράσιν, έδειχνε τ-επιθυμίαν του να δ'η τον ύπουργόν ν-φεύγη.

Ο Μαζαρίνος το εκάταλαβε, αλλά κ-είνην την ήμέραν φαίνεται πως είχε σ-βαράς άσχολίας γι' αυτό κάθισε π'ό-ναυαυτικά σε μιά πολυθρόνα.

Ο βασιλεύς έκανε κίνησιν άνυπομ-σίας, που άπευθύνετο στον ύπουργόν, όποιος επέβαλλε μ' αυτόν τον τ'ό-την παρουσία του.

Ετραβήξε τον μαρκήσιον κοντά π-παράθυρο, σαν να ήθελε ν' αφήσει τ-καρδινάλιο στους συλλογισμούς του.

Και λέγοντας δυνατά, ώστε ν' άκο-σθ'η από τον Μαζαρίνον:

—Μαρκήσιε, είπε, σου δίνω την συ-κατάθεσιν μου στον γάμο σας με τ-δεσποινίδα ντε Μπλανζίς και θα στείλ-αντιπρόσωπόν μου εις την τελετήν.

—Αλλά αφοΰ ή δις ντε Μπλανζίς έ-χει νεαρούς συγγενείς, θα παρακαλέ-την βασίλισσαν να της διαλέξη μιά δε-σποινίδα της τιμής από τις νέες της κ-κολοθίας της.

—Άλλως τε, είπε ο Λουδοβίκος ΙΔ' με έλαφρό μειδίσμα, ή βασίλισσα σ-στενοχωρηθ'η να διαλέξη και θα έχη άσφ-λως πολλὰς αντιζηλούς. Όπως συνέβη ό-τηρθε και ή δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, ό-ποια διωρίσθηκε τώρα τελευταία ως δε-σποινίς της τιμής και έδόθη ή ευκαι-ρία να γίνουν πολύ νόστιμες επαναστά-μεταξύ του ώραιού γυναικείου τάγμ-τος, και όπως εφάνηκε θέλανε να θέσω-την νέαν αυτήν υπό δίωξιν. Λοιπόν α-θα είναι για την βασίλισσαν μιά ευκα-ρία να τιμωρήση τις ώραιές επανασ-τρίες και θα την συμβουλεύσω σημε-ρ μάλιστα, να δώση την δεσποινίδα ν-την.

—Άλλως τε, είπε ο Λουδοβίκος ΙΔ' με έλαφρό μειδίσμα, ή βασίλισσα σ-στενοχωρηθ'η να διαλέξη και θα έχη άσφ-λως πολλὰς αντιζηλούς. Όπως συνέβη ό-τηρθε και ή δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, ό-ποια διωρίσθηκε τώρα τελευταία ως δε-σποινίς της τιμής και έδόθη ή ευκαι-ρία να γίνουν πολύ νόστιμες επαναστά-μεταξύ του ώραιού γυναικείου τάγμ-τος, και όπως εφάνηκε θέλανε να θέσω-την νέαν αυτήν υπό δίωξιν. Λοιπόν α-θα είναι για την βασίλισσαν μιά ευκα-ρία να τιμωρήση τις ώραιές επανασ-τρίες και θα την συμβουλεύσω σημε-ρ μάλιστα, να δώση την δεσποινίδα ν-την.

—Άλλως τε, είπε ο Λουδοβίκος ΙΔ' με έλαφρό μειδίσμα, ή βασίλισσα σ-στενοχωρηθ'η να διαλέξη και θα έχη άσφ-λως πολλὰς αντιζηλούς. Όπως συνέβη ό-τηρθε και ή δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, ό-ποια διωρίσθηκε τώρα τελευταία ως δε-σποινίς της τιμής και έδόθη ή ευκαι-ρία να γίνουν πολύ νόστιμες επαναστά-μεταξύ του ώραιού γυναικείου τάγμ-τος, και όπως εφάνηκε θέλανε να θέσω-την νέαν αυτήν υπό δίωξιν. Λοιπόν α-θα είναι για την βασίλισσαν μιά ευκα-ρία να τιμωρήση τις ώραιές επανασ-τρίες και θα την συμβουλεύσω σημε-ρ μάλιστα, να δώση την δεσποινίδα ν-την.

—Άλλως τε, είπε ο Λουδοβίκος ΙΔ' με έλαφρό μειδίσμα, ή βασίλισσα σ-στενοχωρηθ'η να διαλέξη και θα έχη άσφ-λως πολλὰς αντιζηλούς. Όπως συνέβη ό-τηρθε και ή δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, ό-ποια διωρίσθηκε τώρα τελευταία ως δε-σποινίς της τιμής και έδόθη ή ευκαι-ρία να γίνουν πολύ νόστιμες επαναστά-μεταξύ του ώραιού γυναικείου τάγμ-τος, και όπως εφάνηκε θέλανε να θέσω-την νέαν αυτήν υπό δίωξιν. Λοιπόν α-θα είναι για την βασίλισσαν μιά ευκα-ρία να τιμωρήση τις ώραιές επανασ-τρίες και θα την συμβουλεύσω σημε-ρ μάλιστα, να δώση την δεσποινίδα ν-την.

—Άλλως τε, είπε ο Λουδοβίκος ΙΔ' με έλαφρό μειδίσμα, ή βασίλισσα σ-στενοχωρηθ'η να διαλέξη και θα έχη άσφ-λως πολλὰς αντιζηλούς. Όπως συνέβη ό-τηρθε και ή δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, ό-ποια διωρίσθηκε τώρα τελευταία ως δε-σποινίς της τιμής και έδόθη ή ευκαι-ρία να γίνουν πολύ νόστιμες επαναστά-μεταξύ του ώραιού γυναικείου τάγμ-τος, και όπως εφάνηκε θέλανε να θέσω-την νέαν αυτήν υπό δίωξιν. Λοιπόν α-θα είναι για την βασίλισσαν μιά ευκα-ρία να τιμωρήση τις ώραιές επανασ-τρίες και θα την συμβουλεύσω σημε-ρ μάλιστα, να δώση την δεσποινίδα ν-την.

—Άλλως τε, είπε ο Λουδοβίκος ΙΔ' με έλαφρό μειδίσμα, ή βασίλισσα σ-στενοχωρηθ'η να διαλέξη και θα έχη άσφ-λως πολλὰς αντιζηλούς. Όπως συνέβη ό-τηρθε και ή δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, ό-ποια διωρίσθηκε τώρα τελευταία ως δε-σποινίς της τιμής και έδόθη ή ευκαι-ρία να γίνουν πολύ νόστιμες επαναστά-μεταξύ του ώραιού γυναικείου τάγμ-τος, και όπως εφάνηκε θέλανε να θέσω-την νέαν αυτήν υπό δίωξιν. Λοιπόν α-θα είναι για την βασίλισσαν μιά ευκα-ρία να τιμωρήση τις ώραιές επανασ-τρίες και θα την συμβουλεύσω σημε-ρ μάλιστα, να δώση την δεσποινίδα ν-την.

—Άλλως τε, είπε ο Λουδοβίκος ΙΔ' με έλαφρό μειδίσμα, ή βασίλισσα σ-στενοχωρηθ'η να διαλέξη και θα έχη άσφ-λως πολλὰς αντιζηλούς. Όπως συνέβη ό-τηρθε και ή δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, ό-ποια διωρίσθηκε τώρα τελευταία ως δε-σποινίς της τιμής και έδόθη ή ευκαι-ρία να γίνουν πολύ νόστιμες επαναστά-μεταξύ του ώραιού γυναικείου τάγμ-τος, και όπως εφάνηκε θέλανε να θέσω-την νέαν αυτήν υπό δίωξιν. Λοιπόν α-θα είναι για την βασίλισσαν μιά ευκα-ρία να τιμωρήση τις ώραιές επανασ-τρίες και θα την συμβουλεύσω σημε-ρ μάλιστα, να δώση την δεσποινίδα ν-την.

—Άλλως τε, είπε ο Λουδοβίκος ΙΔ' με έλαφρό μειδίσμα, ή βασίλισσα σ-στενοχωρηθ'η να διαλέξη και θα έχη άσφ-λως πολλὰς αντιζηλούς. Όπως συνέβη ό-τηρθε και ή δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, ό-ποια διωρίσθηκε τώρα τελευταία ως δε-σποινίς της τιμής και έδόθη ή ευκαι-ρία να γίνουν πολύ νόστιμες επαναστά-μεταξύ του ώραιού γυναικείου τάγμ-τος, και όπως εφάνηκε θέλανε να θέσω-την νέαν αυτήν υπό δίωξιν. Λοιπόν α-θα είναι για την βασίλισσαν μιά ευκα-ρία να τιμωρήση τις ώραιές επανασ-τρίες και θα την συμβουλεύσω σημε-ρ μάλιστα, να δώση την δεσποινίδα ν-την.

—Άλλως τε, είπε ο Λουδοβίκος ΙΔ' με έλαφρό μειδίσμα, ή βασίλισσα σ-στενοχωρηθ'η να διαλέξη και θα έχη άσφ-λως πολλὰς αντιζηλούς. Όπως συνέβη ό-τηρθε και ή δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, ό-ποια διωρίσθηκε τώρα τελευταία ως δε-σποινίς της τιμής και έδόθη ή ευκαι-ρία να γίνουν πολύ νόστιμες επαναστά-μεταξύ του ώραιού γυναικείου τάγμ-τος, και όπως εφάνηκε θέλανε να θέσω-την νέαν αυτήν υπό δίωξιν. Λοιπόν α-θα είναι για την βασίλισσαν μιά ευκα-ρία να τιμωρήση τις ώραιές επανασ-τρίες και θα την συμβουλεύσω σημε-ρ μάλιστα, να δώση την δεσποινίδα ν-την.

—Άλλως τε, είπε ο Λουδοβίκος ΙΔ' με έλαφρό μειδίσμα, ή βασίλισσα σ-στενοχωρηθ'η να διαλέξη και θα έχη άσφ-λως πολλὰς αντιζηλούς. Όπως συνέβη ό-τηρθε και ή δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, ό-ποια διωρίσθηκε τώρα τελευταία ως δε-σποινίς της τιμής και έδόθη ή ευκαι-ρία να γίνουν πολύ νόστιμες επαναστά-μεταξύ του ώραιού γυναικείου τάγμ-τος, και όπως εφάνηκε θέλανε να θέσω-την νέαν αυτήν υπό δίωξιν. Λοιπόν α-θα είναι για την βασίλισσαν μιά ευκα-ρία να τιμωρήση τις ώραιές επανασ-τρίες και θα την συμβουλεύσω σημε-ρ μάλιστα, να δώση την δεσποινίδα ν-την.

—Άλλως τε, είπε ο Λουδοβίκος ΙΔ' με έλαφρό μειδίσμα, ή βασίλισσα σ-στενοχωρηθ'η να διαλέξη και θα έχη άσφ-λως πολλὰς αντιζηλούς. Όπως συνέβη ό-τηρθε και ή δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, ό-ποια διωρίσθηκε τώρα τελευταία ως δε-σποινίς της τιμής και έδόθη ή ευκαι-ρία να γίνουν πολύ νόστιμες επαναστά-μεταξύ του ώραιού γυναικείου τάγμ-τος, και όπως εφάνηκε θέλανε να θέσω-την νέαν αυτήν υπό δίωξιν. Λοιπόν α-θα είναι για την βασίλισσαν μιά ευκα-ρία να τιμωρήση τις ώραιές επανασ-τρίες και θα την συμβουλεύσω σημε-ρ μάλιστα, να δώση την δεσποινίδα ν-την.

—Άλλως τε, είπε ο Λουδοβίκος ΙΔ' με έλαφρό μειδίσμα, ή βασίλισσα σ-στενοχωρηθ'η να διαλέξη και θα έχη άσφ-λως πολλὰς αντιζηλούς. Όπως συνέβη ό-τηρθε και ή δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, ό-ποια διωρίσθηκε τώρα τελευταία ως δε-σποινίς της τιμής και έδόθη ή ευκαι-ρία να γίνουν πολύ νόστιμες επαναστά-μεταξύ του ώραιού γυναικείου τάγμ-τος, και όπως εφάνηκε θέλανε να θέσω-την νέαν αυτήν υπό δίωξιν. Λοιπόν α-θα είναι για την βασίλισσαν μιά ευκα-ρία να τιμωρήση τις ώραιές επανασ-τρίες και θα την συμβουλεύσω σημε-ρ μάλιστα, να δώση την δεσποινίδα ν-την.

—Άλλως τε, είπε ο Λουδοβίκος ΙΔ' με έλαφρό μειδίσμα, ή βασίλισσα σ-στενοχωρηθ'η να διαλέξη και θα έχη άσφ-λως πολλὰς αντιζηλούς. Όπως συνέβη ό-τηρθε και ή δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, ό-ποια διωρίσθηκε τώρα τελευταία ως δε-σποινίς της τιμής και έδόθη ή ευκαι-ρία να γίνουν πολύ νόστιμες επαναστά-μεταξύ του ώραιού γυναικείου τάγμ-τος, και όπως εφάνηκε θέλανε να θέσω-την νέαν αυτήν υπό δίωξιν. Λοιπόν α-θα είναι για την βασίλισσαν μιά ευκα-ρία να τιμωρήση τις ώραιές επανασ-τρίες και θα την συμβουλεύσω σημε-ρ μάλιστα, να δώση την δεσποινίδα ν-την.

—Άλλως τε, είπε ο Λουδοβίκος ΙΔ' με έλαφρό μειδίσμα, ή βασίλισσα σ-στενοχωρηθ'η να διαλέξη και θα έχη άσφ-λως πολλὰς αντιζηλούς. Όπως συνέβη ό-τηρθε και ή δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, ό-ποια διωρίσθηκε τώρα τελευταία ως δε-σποινίς της τιμής και έδόθη ή ευκαι-ρία να γίνουν πολύ νόστιμες επαναστά-μεταξύ του ώραιού γυναικείου τάγμ-τος, και όπως εφάνηκε θέλανε να θέσω-την νέαν αυτήν υπό δίωξιν. Λοιπόν α-θα είναι για την βασίλισσαν μιά ευκα-ρία να τιμωρήση τις ώραιές επανασ-τρίες και θα την συμβουλεύσω σημε-ρ μάλιστα, να δώση την δεσποινίδα ν-την.

—Άλλως τε, είπε ο Λουδοβίκος ΙΔ' με έλαφρό μειδίσμα, ή βασίλισσα σ-στενοχωρηθ'η να διαλέξη και θα έχη άσφ-λως πολλὰς αντιζηλούς. Όπως συνέβη ό-τηρθε και ή δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, ό-ποια διωρίσθηκε τώρα τελευταία ως δε-σποινίς της τιμής και έδόθη ή ευκαι-ρία να γίνουν πολύ νόστιμες επαναστά-μεταξύ του ώραιού γυναικείου τάγμ-τος, και όπως εφάνηκε θέλανε να θέσω-την νέαν αυτήν υπό δίωξιν. Λοιπόν α-θα είναι για την βασίλισσαν μιά ευκα-ρία να τιμωρήση τις ώραιές επανασ-τρίες και θα την συμβουλεύσω σημε-ρ μάλιστα, να δώση την δεσποινίδα ν-την.

—Άλλως τε, είπε ο Λουδοβίκος ΙΔ' με έλαφρό μειδίσμα, ή βασίλισσα σ-στενοχωρηθ'η να διαλέξη και θα έχη άσφ-λως πολλὰς αντιζηλούς. Όπως συνέβη ό-τηρθε και ή δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, ό-ποια διωρίσθηκε τώρα τελευταία ως δε-σποινίς της τιμής και έδόθη ή ευκαι-ρία να γίνουν πολύ νόστιμες επαναστά-μεταξύ του ώραιού γυναικείου τάγμ-τος, και όπως εφάνηκε θέλανε να θέσω-την νέαν αυτήν υπό δίωξιν. Λοιπόν α-θα είναι για την βασίλισσαν μιά ευκα-ρία να τιμωρήση τις ώραιές επανασ-τρίες και θα την συμβουλεύσω σημε-ρ μάλιστα, να δώση την δεσποινίδα ν-την.

—Άλλως τε, είπε ο Λουδοβίκος ΙΔ' με έλαφρό μειδίσμα, ή βασίλισσα σ-στενοχωρηθ'η να διαλέξη και θα έχη άσφ-λως πολλὰς αντιζηλούς. Όπως συνέβη ό-τηρθε και ή δεσποινίς ντε Λαβαλιέρ, ό-ποια διωρίσθηκε τώρα τελευταία ως δε-σποινίς της τιμής και έδόθη ή ευκαι-ρία να γίνουν πολύ νόστιμες επαναστά-μεταξύ του ώραιού γυναικείου τάγμ-τος, και όπως εφάνηκε θέλανε να θέσω-την νέαν αυτήν υπό δίωξιν. Λοιπόν α-θα είναι για την βασίλισσαν μιά ευκα-ρία να τιμωρήση τις ώραιές επανασ-τρίες και θα την συμβουλεύσω σημε-ρ μάλιστα, να δώση την δεσποινίδα ν-την.

νίδα ντε Μπλανζίς.

Και σαν να έσκέφθηκε ο βασιλεύς κά-τι ευχάριστο έχαμογέλασε.

Αφοΰ μ' αυτόν τον τρόπον έδειξε την επιθυμίαν του ο Λουδοβίκος με μιά από τις γνωστές χειρονομίες του, τις όποιες έκαμε, έδωξε τον μαρκήσιον.

Μετά, άποτεινόμενος στον Μαζαρίνον:

—Η έξοχότης σας μου φαίνεται πολύ κουρασμένη, είπε, και θα ήτανε σκληρό για μένα να την υποχρεώσω ν' ασχολη-θ'η τόσο πρωί με τις υποθέσεις του Κρά-τους.

Είπε αληθές ότι ο καρδινάλιος φαινό-τανε πολύ εξησθενημένος.

Βλέποντάς τον κανείς σωριασμένον στην πολυθρόνα, θα τον περνούσε για κάπνισμα, αν τα μάτια του δεν δίνανε κάποια ζωή στο κατάφερο πρόσωπό του, που είχε την σφραγίδα του θανάτου.

Ο Μαζαρίνος προσπάθησε με μεγάλον αγώνα να σηκωθ'η.

Στηριζόμενος με τα δυο του χέρια στην πολυθρόνα, κύτταξε με βλέμμα λυπημέ-νο τον βασιλέα.

Μετά, μιλώντας άργά απ' την μεγά-λην κούρασι που είχε ο οργανισμός του, είπε:

—Η μεγαλειότης σας μπορεί να μου λ'η ν' αναπαυθώ, αλλά όσο θ' αναπ'εω, δεν θα πάψω να άγρυπνώ για την άσφα-λείαν του Έθνους και του βασιλέως.

—Ούτε το ένα, ούτε το άλλο, φαντά-ζομαι πως άπειλούνται.

Ο καρδινάλιος ύπουργός στην άρχη σώπασε. Μετά έπ'ηρε από την τσέπη του το μυστικόν διάταγμα.

—Όπως ήθελε, μεγαλειότατε, έλαβα τας προφυλάξεις μου.

Ο βασιλέας άρπαξε το έγγραφον και περπατώντας γρήγορα που δεν συνήθι-ζε, έπ'ηγε κοντά στο τραπέζι και υπέ-γραψε το διάταγμα.

Αυτήν την φοραν ο πατέρας της 'Ιω-άννας, ο άνθρωπος που άνέθρεψε τον Λουδοβίκον, ο φίλος και συμπολεμιστής του κωδωνοκρούστου του Αγίου Μερύ, ήτανε έντελώς στην έξουσία του Μαζα-ρίνου.

Και ο έτοιμοθάνατος αυτός, που οι μέρες του ήτανε μετρημένες, άνειρευό-τανε ν' άποκτήση τον άμέτρητον θησαυ-ρόν που φύλαγε ο ευλοκόπος Κλαυδίος.

Αυτήν την ήμέραν, αφοΰ ο Μαζαρίνος παρ'ευσθέθηκε στο ζήτημα του βασιλέως, άμέσως ο καρδινάλιος ύπουργός διέτα-ξε να μεταφέρουν τον φυλακισμένον Κλαυδίον από τις φυλακές του Σατελέ εις την Βαστίλλην.

Αλλά ο άνθρωπος αυτός ο 'Ιταλός, που είχε πάρει τόσες επιτίμειες προφυ-λάξεις κατά το πολιτικόν του στάδιον, ήθελε να είναι βέβαιος ότι ο φυλακισμέ-νος του δεν θα μπορούσε να του διαφύγη καθόλου.

Αντί να γράψουν το αληθινόν όνομα του ευλοκόπου στο βιβλίο των φυλακισμέ-νων, ο Μαζαρίνος έσκέφθηκε να χαράξη στο διάταγμα μόνον αριθμούς.

Και υπό τον αριθμόν 207 ο ευλοκόπος κλεισθηκε στην φοδερή φυλακή, από την όποιαν μερικοί προνομιούχοι είχαν κα-τορθώσει να θ'γουνε, αλλά στις κρύπτες της πολλοί είχαν πεθάνει άγνωστοι και λησμονημένοι από εκείνους που τους εί-χανε φυλακίσει.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Θα θυμούνται οι άναγνώσταί μας με ποιο τρόπο έταξείδευσεν ή Μαγδαληνή και ή 'Ιωάννα και πως φθάσανε στο μέ-γαρο Κριβεγί οι δυο φυλακισμένες (για-τί έτσι πρέπει να τις ονομάσουμε) που έτέ-θησαν υπό την φύλαξιν της θείας του μαρκήσιου.

Βεβαίως δεν μπορούσε κανείς να φαν-τασθ'η δεσμοφύλακα π'ό αυστηρό από την γρηάν αυτήν. Η κόμησσα Πετρολί-να θ'ρισκότανε στην κατηγορίαν των γυ-ναικών, στην όποιαν ή φύσις δεν δίνει την χάριν, την καλλονήν και τις τρυφε-ρότητες της γυναικας δίνοντας άπεναν-τίας σ' αυτές όλες τις κακές κλίσεις του άνδρος.

Αλλά ή Μαγδαληνή είχα τρελλάθ'η και γι' αυτό το λόγο γύρευε από το

φαντασθ'η την γυναικα αυτή, πως θα έ-συγκινείτο για την τύχη των δυο κορι-τσιών που της είχανε αναθέσει την φύ-λαξιν.

Τούτο το κατάλαβε άμέσως ή 'Ιωάν-να με την έξυπνάδα που της είχε χαρί-σει ή φύσις, και την όποιαν ο έρημότης 'Ιωάννης Βαπτιστής είχε τόσο καλά καλ-λιεργήσει και άναπτύξει.

Η κόρη λοιπόν του Κλαυδίου δεν έ-χασε τον καιρό της για να ζητήση βοή-θεια από την Πετρολίνα, αλλά έσκέ-φθηκε να φερθ'η με πονηρίαν με την γρηάν αυτήν, όχι για να κερδίση την έμ-πιστοσύνην της, αλλά τουλάχιστον για να μη την χωρίσουν από την Μαγδαλη-νήν.

Η γρηά είχε σκεφθ'η να χωρίση την άρραβωνιαστικά του άνεψιού της, αλλά ο μαρκήσιος γυρίζοντας από τον θ'σι-ληά, της έδωσε να καταλάβ'η ότι ή 'Ιωάννα ήτανε άνάγκη να θ'ρ

Η ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ:

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΧΡΟΝΟΥ

Η ηλεκτρική κουζίνα ανάβει μόλις γυρίσετε το διακόπτη. Με τον ίδιο τρόπο δυναμώνει ή χαμηλώνει ή φωτιά, αναλόγως με τις ανάγκες του μαγειρέματος. Με την ηλεκτρική κουζίνα έχετε περισσότερο καιρό για ανάπαυσι.

ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΦΑΪ

Το φαί της ηλεκτρικής κουζίνας είναι εύπεπτο, γιατί ζεσταίνεται κανονικά και παντού.

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

Η ηλεκτρική κουζίνα σας απαλλάσσει απ' τον καπνό, τη σκόνη, τους ατμούς και τις καπνιές. Οι τοίχοι της κουζίνας σας δεν θέλουν διαρκώς άσπρισμα. Οι κατσαρόλες μένουν καθαρές και δεν θέλουν τρίψιμο.

ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Περισσότερες από 1.400 οικογένειες στην Αθήνα και στον Πειραιά χρησιμοποιούν σήμερα ηλεκτρικές κουζίνες. Όταν κτίζετε το σπίτι σας ζητήστε άμεσα το οικονομικό τιμολόγιο Τ3, αντί να ζητήσετε μόνο φωτισμό.

Η ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ, ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΟΤΙ ΠΩΛΕΙ ΚΟΥΖΙΝΕΣ ΚΑΙ ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ ΣΥΣΚΕΥΕΣ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΧΩΡΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΚΑΙΡΟ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΕΝΤΕΛΩΣ

ΔΩΡΕΑΝ

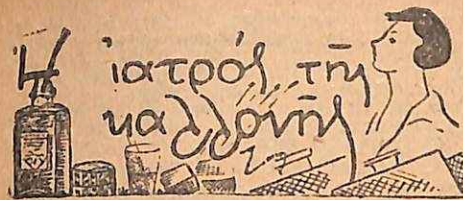
ΚΑΙ ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΤΗΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΕΣΕΩΣ. — ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΤΕ ΕΑΝ ΘΑ ΚΡΑΤΗΣΕΤΕ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ Ή ΘΑ ΤΗΝ ΔΩΣΕΤΕ ΠΙΣΩ.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΚΘΕΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΑΘΗΝΑΙ : ΣΤΑΔΙΟΥ 4

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ : ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 11

ΕΛΕΝΑ Μ., Σύρος. — Να μεταχειρίζεστε ειδικώς την κρέμα «Ρέα», ως και την πούντρα του ίδιου εργοστασίου. Κάθε βράδυ δέ και πρωί να τρίβετε το πρόσωπό σας μ' ένα μπαμπάκι, θου-τημένο στην κάτω λωσιν:

30 gr. Alcool camphré
15 » Teint Benjoin
100 » Eau de cologne

Επίσης να πλένεσθε διαρκώς με ζεστό νερό. ΓΕΩΡΓΙΑ. — Δυστυχώς εδώ στην Ελλάδα δεν υπάρχουν τα μέσα και τα οπεία που υπάρχουν στην Ευρώπη. Το μόνο πράγμα που έχω να σας συμβουλεύσω είναι τα ψυχρά ντους. Δηλαδή κάθε πρωί έρχεστε ένα μεγάλο σφουγγάρι με κρύο νερό και το έναποθέτετε χτυπητά επάνω. Αυτό δεν είναι ζήτημα ημερών. Αυτή η τακτική με το κρύο νερό είναι απαραίτητη για κάθε γυναίκα. Πρέπει να το κάνη κάθε μέρα και πάντοτε.

ΡΟΜΠΕΡ Μ. — Είναι απαραίτητον κάθε πρωί να λούνετε, σ' ένα ποτήρι χλιαρό νερό μία κουταλίτσα κάρουμπι και να το πίνετε, επί ημέρας. Και πάλι κάθε μήνα επί δέκα ημέρας.

Η. Α. Τ., Ένταβρα. — Μέσα στις άλλες ασκήσεις που κάνετε, έχω να σας συστήσω να περπατάτε αρκετές φορές την ημέρα μέσα στο δωμάτιό σας επί των δαχτύλων.

Επίσης εσπλωμένη κάτω στο πάτωμα να σηκώνετε έναλλάξ τεντωμένο πότε το ένα πόδι και πότε το άλλο. Να τα ανοίγετε και τα δύο τεντωμένα ψηλά και να τα φέρνετε προς την κοιλιά σας.

Ζητήστε να σας φτιάσουν την λωσιν που αναφέρω εις την Έλενα Μ.

Να την αραιώνετε με λίγο νερό και μ' ένα μπαμπάκι να τρίβετε το πρόσωπο. Επίσης μπορείτε να μεταχειρίζεστε την πούντρα «Ρέα» και την «Αλκυρίνη» για τις λευκαρίδες.

ΖΑΝ ΧΑΡΛΟ. — Να πλένετε πρωί, και βράδυ το πρόσωπό με χλιαρό νερό, στο οποίο να ρίχνετε μερικές σταγόνες υπεζουάν.

Κάθε βράδυ αφού πλυθήτε καλά, τότε με ένα μπαμπάκι τρίβετε το πρόσωπο με το κάτωθι υγρό:

100 gr. Alcool
0,10 » Sublimé
1 » Resorcine
2 » Chloral

Αφού στεγνώσει το πρόσωπό σας τότε με το δάχτυλο παίρνετε από την κάτω πιμάδα και τρίβετε πάνω στα σπυράκια:

0,20 gr. Camphre
0,20 » Acide salicylique
2 » Oxyde de zinc
8 » Vaseline
8 » Lanoline

Οι απαντήσεις του συμβουλίου των ιατρών μας

ΣΤΕΙΡΟΝ. — Έχουμε όλην την διάθεσιν να σας εξυπηρετήσωμεν. Δυστυχώς δι' εκείνο το όποιον κυρίως σας ενδιαφέρει, δεν υπάρχει τρόπος θελατώσεως, ούτε διά της καθαρώς Ιατρικής, ούτε διά της χειρουργικής οδού. Όσον αφορά την τόνωσιν των δυνάμεών σας, γενικώς και ειδικώς, κάμετε τρίς της εβδομάδος ανά μίαν ένεσιν διπλήν, ενδομυϊκώς, εκ των:

Ampoules testosan - fort

κατά δέ τας υπόλοιπας ημέρας ανά μίαν ένεσιν, υποδοριώς, θεικής στρυκνίνης, του ενός χιλιοστού του γραμμαρίου. Έσωτερικώς λαμβάνετε δύο κοχλάρια σούπας ημερησίως εκ του:

Lecithinol

ΑΤΥΧΗ ΜΠΕΚΡΗΝ. — Δεν σας φαίνεται, ότι από πολύ μικρός αρχίσατε να άναπατε το κρασί; Να το κόψετε λοιπόν άμέσως, γιατί τα άποτέλεσματά του θα είνε τραγικά, τόσον από άποψέως υγείνης, όσον και από άποψέως ανθρώπινης.

ΙΑΣΩΝΑ. — Πέτε το φαρμακείο σας να το ζητήση από τον φαρμακείοπον, με τον όποιον συνεργάζεσθε.

ΚΑΛΩΣ ΘΕΛΟΝΤΑ ΠΕΙΘΕΣΘΑΙ. — Η άμυδαλή δύναται να έχη αυτά τα έπακόλουθα. Άν όμως χρειάζεται έγχειρσις, ή όχι, ή άν μία συντηρητική θεραπευτική άγωγή και ποία θα σας ώφελήση, αυτό θα σας το πη ειδικός Ιατρός, προς όν πρέπει να καταφύγετε το συντομώτερον.

Δ. Α. Δ. ΠΤΩΧΟΝ ΝΕΑΝΙΑΝ. — Καταφύγετε εις φυσιολογικήν διέδοδον του άνδρισμού σας, όπως θέλετε να δομίζετε την κακοποιημένην γεννητικην σας υπόστασιν. Λαμβάνετε έσωτερικώς, πρώταν, μεσημεριαν και έσπεραν, πρό φαγητού μέν, άνα έν κοχλάριον του γλυκού εκ της:

Neuroserine

εις το τέλος δέ του φαγητού, άνα έν κοχλάριον σούπας εκ του:

Lecithinol

ΒΑΛΤΑΣΑΡ, Αθήναι. — Δυστυχώς τα φάρμακα στοιχίζουν. Σας συνιστώμεν να κάμετε τρίς της εβδομάδος άπα μίαν διπλήν ένεσιν, ενδομυϊκώς, εκ του:

Testosan - Fort

Έσωτερικώς λαμβάνετε 3 κοχλάρια γλυκού ή μερησίως, εκ της:

Neuroserine

Να κοιμάσθε σε σκληρό κρεβάτι. Να μη άποπειράσθε να δοκιμάσετε τον έαυτόν σας. Να μη άποθωάλλεσθε. Να τρώγετε άφθονα φρούτα και ζουμί από ποδάκια κάθε μέρα.

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

Σημειώσις. — Εις την Ιατρικήν στήλην του ηροηγούμενου φύλλου και εις την προς «Μαριμένην άνοιξιν» άπάντησιν, όπου γράφεται «ειομηχανική», να άναγνωσθή «ειοχημική».

Ιατρός	Αρστος Δρακάκης
Α. Μ. Σφακιανakis	Δερμ.τ. Αφροδισια
Σωκράτους 30-Αθήνα	Γυναικολογία
Νοσηματα Έσωτερικά	Χαβρίου 2-Αθήναι
Νοσηματα παιδών	Ιατρός

Ανδινή άμορφία
δα πη δέρμα υγείας

ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΤΗ-
ΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΚΥΤΤΑΡΩΝ

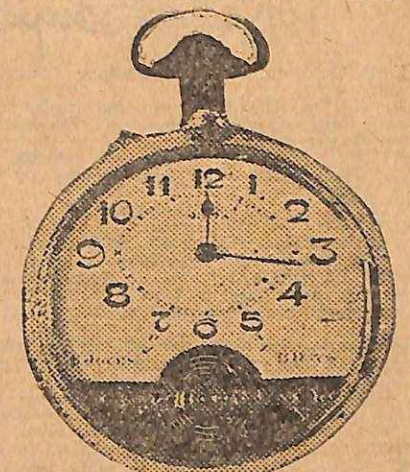
Δέρμα δροσερό, νεανικό, γεμάτο ζωή και υγεία ΔΕΝ μπορείτε ν' άποκτήσετε, και να το διατηρήσετε μέλιστα έφ' όρου ζωής, χωρίς τις «HORMONES DE BEAUTE» Επιασλιτέ μοναδικό στην Ελλάδα και το άνωτερο όλου του κόσμου γιατί έμπεριέχει έκχυλισματά αδένων και δερματός και επί πλέον φυτικές βιταμίνες που συμπληρώνουν την ένέργεια των όρμονών. Επίδρα κατ' έυδειαν στα κύτταρα. Τα διεγείρει, τα τρέφει, τα πολλαπλασιάζει και έπιφέρει την πραγματική άναγέννηση του δερματός. Χρησιμοποιήστε άμέσως τις «HORMONES DE BEAUTE» άνεσθητώς ποιότητος δερματός και ΗΛΙΚΙΑΣ. Το μαρμαμένο πρόσωπο δά άναζωογονηθή. Το νεανικό δά διατηρηθή. ACADEMIE DE BEAUTE Mme KETTY EPMOY 35

ΤΗΛ. 22-083

Η υγεία

ΣΩΘΗΤΕ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΚΡΙΒΕΙΑΝ

ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΟΚΤΑ-
ΗΜΕΡΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ, ΤΙΜΑΙ ΕΡ-
ΓΟΣΤΑΣΙΟΥ, ΑΙ ΕΥΘΗΝΟΤΕ-
ΡΑΙ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ ΑΘΗΝΩΝ.

Νικελ Άρ. 370 Δρ. 265
» » 470 » 285
» » 570 » 300
» Αργυρά » 3 Α » 480
» » 3 Β » 500

Διά τας έπαρχίας τα ταχυδρομικά επί πλέον.

— ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ —
— Μ. ΤΖΙΒΟΓΛΟΥ —
Κάνιγγος 12 β.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Του προσώπου και οιοσδήποτε μερους του σώματος χρησιμοποιήσθε το παγκοσμίως φήμης άποτριχωτικό RAPIDENTH, το όποιον εξαλείφει διά παντός με την ρίζαν το περιττόν τρίχωμα. Συγχρόνως δέ λόγω των έκλεκτών του καλλυντικών συστατικών προσδίδει εις το δέρμα την άπαλότητα βελούδου.

Άποκλειστική πώλησις διά την Ελλάδα

ERMAN MARX

Στοά Φέξη 59 (Πρώτος όροφος)
Αθήναι.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΑΝΔΟΛΙΝΑΤΑ

— 1934 —

Διδάσκονταί : Μανδολίνον, Κιθάρα, Μανδόλα, Μανδολοντοέλλον κλπ. ως και θεωρητικά μαθήματα. Αι έγγραφαι ηρχισαν από της 2 επτεμβρίου.

Προϊστάμενος Γυμνογραφείου

πλανήτες» και προσφέρουν τη συνεργασία τους & π. προσωπική ευχαρίστηση.

Χ. ΟΛΥΜΠΗΝ. — Θα δημοσιευθεί.

Α. ΚΑΝΤΖΟΝ. — Προηγουμένως το φύλλο από το Πρακτορείο. Τον δε τόμο δώστε τον στο συνοδό εφημερίδων, ή σε κανένα συνάδελφόν σας που θάρρη στην 'Αθήνα με 30 δραχ. να πάρη δεμένο.

Π. ΜΑΚΡΗΝ. — Περάστε από τα γραφεία μαζί με τα ημερολόγια του παιπού να σας πούμε τί να ξεδιαλέξετε. Επίσης φέρετε μαζί σας 2 φωτογραφίες και 5 δραχ. να πάρετε δελτίο ταυτότητος.

ΑΝΤ. ΝΟΜΙΚΟΝ. — "Αν ξέρετε ότι προηγούνται πριν σας έλθουν 200 δεν θα παραπονισάστε. Θα δημοσιευθούν με την σειρά τους.

Ι. ΖΗΛΙΑΝ. — Θα το διαβάσω καλά και θα σας το δημοσιεύσω αν είναι καλό.

ΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΝ. — Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Περάστε να έρθετε το Γεν. Γραμματέα της Ε.Φ.Α. Περιμένουμε και τη δική σας ήθικη υποστήριξη. Το «Έσφυες» θα δημοσιευθεί.

Κ. ΚΩΤΟΥΖΑΝ. — Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Το διήγημά σας θα το διαβάσω με προσοχή κι' αν είναι όπως το θέλω, θα το δημοσιεύσω χωρίς προειδοποίηση. Δικαιώματα εγκρίσεως δεν εισπράτουμε. Γράψτε μας σε τί να μεταχειρισθούμε τις 5 δραχ.

ΜΙΧ. ΣΤΑΦΥΛΙΑΝ. — Αποστείλατε δύο μικρές φωτογραφίες και 5 δραχ. Για την Ε.Φ.Α. γράψτε απ' ευθείας: Α. Τριποδάκη, Γεν. Γραμματέα Ε.Φ.Α., «Ατλαντίς», Ερμιόδου 8.

Το «Παραμύθι της ζωής» εγκρίνεται.

Α. ΜΕΛΑΝΟΝ. — Πολύ καλά τα θέματά σας, αλλά κακοφτιαγμένα. Δουλέψετε ακόμα περισσότερο.

Γ. Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Εγκρίνεται.

ΠΑΝ. ΤΣΟΥΤΑΚΟΝ. — Εγκρίνεται.

Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΝ. — Όλα θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους.

ΒΑΣ. ΣΦΥΡΟΕΡΑΝ. — Πολύ καλά. Εγκρίνεται.

ΑΝΔΡ. ΖΗΣΗΝ. — Το διήγημά σας θα το διαβάσω ιδιαίτερος και αν είναι καλό, θα το δημοσιεύσω χωρίς προειδοποίηση. Το «Μόνο Έσένα», δεν μ' άρεσει.

ΑΣΤΕΡΗΝ ΚΟΒΒΑΤΖΗΝ. — Δεν μ' άρεσαν. Θέλω να μου στείλετε κάτι καλύτερο.

ΜΑΡΙΑΝΑ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ. — Εγκρίνεται.

Κ. ΜΑΝΩΛΕΣΣΑΚΗΝ. — Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Τα τραγούδια σας είναι υπέροχα. Είμαστε κι' εμείς δικαί σας. Άλλα το περιοδικό ανήκει σε άλλο κόσμο.

ΘΕΟΔ. ΠΙΛΚΟΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Δεν μ' άρεσει καθόλου. Γράψτε μου τίποτ' άλλο.

ΒΛ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ. — Εγκρίνεται. Ελπίζουμε ότι γύρω στον κύκλο σας θα έχη ένταση ή προσπάθειά σας για την διάδοσι της «Ατλαντίδος».

ΙΟΥΛ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ. — Αποστείλατε τα 13 φύλλα πλέον δραχ. έξοδα ταχυδρομείου και θα σας τον αποστείλωμεν.

Κ. ΝΑΝΟΝ. — Εγκρίνονται «ΟΙ κτύποι της κιθάρας».

Τ. Σ. — Ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Ευχαριστώσας δεχόμεθα να μας δρίστε ανταποκριτήν. Εγκρίνεται.

ΚΑΙΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ. — Άμα θάρρητε στην 'Αθήνα, να τα φέρετε να σας δώσουμε ένα τόμο. Κάνετε προπαγάνδα όπου πάτε για την 'Ατλαντίδα».

ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ. — Εγκρίνεται. Περάστε καμιά μέρα να σας γνωρίσωμε.

Β. ΣΦΑΛΑΚΗΝ. — Φέρτε τα φύλλα στο γραφείο με 25 δρα. Ούτε διαγωνισμό, ούτε φωτογραφία περιέχει ο φάκελλός σας.

ΧΡΟΝΗΝ ΒΡΑΔΥΝΟΝ. — Πολύ καλό το έμα, αλλά δεν το έχετε καθόλου προσέξει, στείλτε κανένα άλλο.

Θ. ΜΠΑΡΚΟΥΚΗΝ. — Θα δημοσιευθεί.

Γ. ΛΙΟΝΤΟΝ. — Θα δημοσιευθεί.

ΜΑΚΗΝ ΠΕΛΛΗΝ. — Μπορείτε να στείλετε Περάστε από τα γραφεία να γνωρίσετε το συμβολίο της Ε.Φ.Α. Θα δημοσιευθεί.

ΜΙΧ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΝ. — Εγκρίνεται.

ΑΘ. ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΑΚΗΝ. — Θα δημοσιευθεί.

(Αθήνησας σε δσα γράμματα θα στα μέχρι 2ας Σεπτεμβρίου 1935).

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Όλες οι κυρίες μεταχειρίζονται
μόνον το κραγιόν

Γενικοί Αντιπρόσωποι:
Α. ΛΥΜΠΕΡΕΑΣ ΚΑΙ Ε. ΒΑΡΤΣΟΥ
Όδός Αιόλου 72 - ΑΘΗΝΑΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΟΔΟΣ 17 ΕΡΜΙΟΔΟΥ ΠΑΡΕΔΡΙΣΤΕΡΩΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ίδου ένα ταχύ μέσον διὰ νὰ ἔχετε δόντια κατάλευκα, θελκτικὸ χαμόγελο.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6, ΑΘΗΝΑΙ

Άρχίσατε να βουρτσίζετε τα δόντια σας με ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηρὰς ψήκτρας. Θα ιδήτε πόσο γρήγορα αποκοτούν αυτή τη λευκότητα και σιελπνότητα που θαυμάζετε στους άλλους. Θα ιδήτε ότι η ΚΟΛΥΝΟΣ θα ώμορφήνη τα δόντια σας όσον καμμία άλλη οδοντοκρέμα. Θα βεβαιώσετε ότι σε λίγο χρονικό διάστημα θα γίνουν κατά πολύ λευκότερα με την οδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ, τα δε ούλα σας θα εξυγιανθούν τελείως.

Crescent

